Paria

Mircea Ordean

Editura ....

Mircea Ordean

Paria

București 2015

Nu sîntem de fier.

Sau măcar de piatră.

Ne iau la dansul existențial bucurii, entuziasme, dar și tristeți.

Cînd se pogoară ultimele, îndemnurile de a fi vesel, optimist, pozitiv le las pentru alții.
Oare ce e mai frumos ca atunci cînd ești trist, să-ți dai voie a fi așa ceva?
.
PS
De niște ani posed un folder cu melodii pentru momente descurajate. „Melancholy Man" este o asemenea piesă.

PS2
Nu vă alarmați. Nici clipele neplăcute nu țin o veșnicie.

Părerea cuiva

…legată de propunerea deputatului Cernea:

> *„Da, in curind baieti vor lua mamele la ciocan ,pina acum se practica intre ginere si soacra ....Singura lege aspra care il tine in friu pe romanas este :Teama s-au frica de Dumnezeu ,peste 5 ani se vor vedea efectele..."*

Evit aici răspunsul care s-ar cuveni, adică cel psihanalitic. Dar mă întreb ce educație va fi primit în primii șapte ani – deci, în familie – un tînăr care, lipsit apoi de studiul școlar al Religiei, ajunge a comite lucrurile de care pomenește domnul citat mai sus?

După cum.

Nu e bine dacă de la un posibil gest incorect ne oprește doar frica... Fie ea și de Dumnezeu. Ca să citez din sfinte, cine-i ținut în loc de la a păcătui de frică, mai că a făcut-o deja...

Aș reproșa frumoase vorbe de mai sus doar folosirea ideii de *inimă*. În realitate, instinctul este cel care vede bine – cu precizarea că uneori nu-ți vine să te lași informat (cu atît mai puțin ghidat) de el..

Ideea de inimă conține subiectivitate, din gama compasiunii. Sună frumos, însă deformează...

Puteți fi martori, cred....

Nu am țipat pe-aici asupra stării țării, ori asupra ticăloșiei conducătorilor.

Căci, dincolo de omenești mici sincope, iau lucrurile cum sînt. Iar din mina proprie pot scoate destule, cît să nu mai stau cu mîna întinsă la alții

Totuși.

Mi se pare aiurea, cînd pasămite te aferezi de nemersul bun al lucrurilor în țară, să te exprimi precum mai jos:

.

> *„ Cred că se scotea o lege ca, de câte ori rosteşti numele lui Pontifex Maximus, să baţi o mătanie stil Becali, izbindu-te cu fruntea de pământ sau de masă, după caz.*
> *În ce mă priveşte, singurul lucru pe care l-ar putea face dl. Ponta ca să mai arate a om („Dl Iohannis e un lucru, eu sunt un om" – V. Ponta în campanie) este să-şi dea demisia din funcţia de prim-ministru – la Partid poate să rămână şi preşedinte pe viaţă, e treaba lor.*
> *Să demisioneze fără să mai aştepte DNA-ul. Nu chiar azi – nu e cazul ca T.Băsescu să aibă ocazia de a se rupe încă o dată în figuri la pupitrul Cotrocenilor punând un premier.*
> *Nici a doua zi după ce pleacă Ayatollahul tupeului şi nesimţirii, că totuşi vin Sărbătorile Porcului. ".*

La origine, mă aflu

… un ins foarte credul. Abia după ce realizez cît de ușor pot fi mințit, pendulez în extrema extremă (coroborată cu ocheadă prelungită dincolo de aparențe)...

.

Nicușor Constantinescu, șeful CJ Constanța, își modifică pagina de Facebook.

Pune un citat biblic.

În primă fază, copil naiv aflîndu-mă, îl iau în serios. Nu poți ști pe unde te duce viața.

Pot accepta și un amestec de credință cu uman – acela care ia vreo șpagă... Am putut afla pînă acum cît de lesne se pot îmbina cele două – dorul de divin cu lumeștile necesare supraveţuirii.

Totodată, poate o avea omul realmente ceva cancer, devenind prin urmare mai pios, mai știutor că și murim..

Mă uit însă ceva mai atent...

Citatul e luat din Psalmul cutare... Eu nu-s umblat prin Carte, nu aș ști unde să verific zisa Nicușorului... Îmi pare o precizare mai mult de ochii lumii. Zic asta și zărind fondul roșu pe care e plasat psalmul.

.

Apoi văd ce meserie își dă. Politician.

Vreun sosit pe calea cea bună ar fi spune Om al lui Dumnezeu, ori măcar Om bun... Constantinescu renunță la unele, nu și la titulatura în chestiune.

Totuși, un lucru îmi pare sincer acolo... Fondul imaginii principale, acel pămînt răzbit de secetă.

Iar aici cad iar în melancolie blegoasă... Inclusiv privind la prenumele demnitarului. Cine știe din ce familie vine, inacapabilă să anticipeze că omulețul botezat Nicușor va ajunge ditai namila... Apoi, în încrîncenarea din poza mică, pot depista oroarea pesonajului de a reveni la starea de sărăcie (dobrogeană) cruntă, ce-i va fi afectat înaintașii, poate și pe el...

.

PS

Oare tipii de genul acesta își pun problema că e și de dat lui Dumnezeu, dacă vor să fie grijiți din Înalturi?

Privind poza omului nostru, ceva mă face să cred că nu..

Pur și simplu frica li s-a camuflat în siguranța că a fi ocrotiți de Sus...

De vreo 25 de ani

.. tot aud – la nivelul societății romînești – vorba 'reformă'.

Două observații, aici.

Nu-s prăpăstios, că se va alege praful dă țară. Dar pot observa că, din punct de vedere uman, eu și concetățenii mei nu am făcut mari progrese, pe cîmpul cu pricina...

Probabil că-i normal, să fim ce-am fost... Germanii ori japonezii au izbutit la un moment dat să se... 'reformeze', dar nu aș dori nimănui prețul plătit de dînșii, în ultimul război mondial.

Apoi.

Știu că termenul propus de mine mai jos sună nu tocmai fericit...

Se vrea 'reformă'. Mie unuia, termenul îmi aduce mai degrabă cu *'a schimba – ca să fie'*, decît cu a îmbunătăți, a optimiza.

Destule voci clamează...

... despre necesitatea reformării Partidului Social-Democrat.

Mi se pare o idee nu chiar justificată.

PSD este exact pe măsura electoratului său. Ar face o greșeală să se schimbe – privesc lucrurile nu moral, ci din punct de vedere al unei potriviri elementare.

E ca și cum i-ai spune șoferului unui camion mai modest că trebuie să-și pună timonă, în loc de volan. „Păi, nu am nevoie de așa ceva, mă înțeleg normal cu volanul!”

Apoi.

La noi, în mahala, exista o vorbă, apropo de a fi păcălit pe cineva... „L-a văzut mai fraier...!”

Cam așa, cu PSD...

Au pierdut și alții alegeri (ba infinit mai catastrofal!). Nu s-a apucat să spună PNL, PDL ori... PRM că-i neapărat cazul să se reformeze.

Am sentimentul că PSD suferă de un nițel complex, al rămasului în urmă. E un partid puternic, mare, se potrvește la fix numerosului său electorat, DAR POSEDĂ ȘI IDEEA CU PRICINA.

Altfel nu văd de ce pune atît de lesne... botul la ideea de reformă.

Un grup uman de pe aici

„Au trecut 25 de ani si nici macar nu e clar daca a fost sau n-a fost revolutie...”

Am sentimentul că domniile lor (cît și alții) 'procustiază'. Adică trag evenimentul spre patul lui Procust al nevoilor personale.

Nu văd de ce schimbarea de regim din decembrie 1989 trebuie neapărat adusă în această grilă. Care nu-i (cred eu) obligatorie, iar vreo dezbatere s-ar încheia cam totdeauna fără a da răspuns...

Dacă stai să te gîndești, întrebarea se toot pune, de-un sfert de veac.

Am chiar sentimentul că, pentru acea pătură activă a societății românești, e de *bon ton* să ridici problema.

Haios.

După ridicarea ToBeorNotToBe-ului, lucrurile decurg invariabil spre concluzia că a fost revoluție, dar niște oameni foarte răi au furat-o apoi, i-au deturnat sensu.

Deci „A fost sau ba...” este o introducere la a clama că unora li s-a luat Jucăria.

Însă, fost-a acea bănuită Revoluție o jucărie a dînșilor?

Eu unul, nu cred.

A existat doar un moment în care domniile lor, revoluționarii vehemenți, au gustat din Rai. Mai exact, au avut sentimentul că sînt deasupra lumii acesteia, iar în paralel că pot interveni în funcționarea resorturilor lumii.

Să recunoaștem că nu-i o plăcere comună.

Prin urmare, e normal ca acei oameni să aibă nostalgia de-a dreptul dureroasă a zilelor cînd li se părea că-s Dumnezei.

Cu precizarea că dumnealor nu pot suporta (li s-au părut zilele următoare într-atît de insuportabile?) ideea c-alde momentele frumoase se și duc. .

Stai. Cred că mă înșel un pic.

Dînșii acceptă că vremurile minunate (lor...) s-au dus, însă revendică un tratament special din partea Societății.

Pînă aici m-am referit la participanții direcți. Pe lîngă care apar, preluînd sloganul cu 'FuSauBa?', și compatrioți care erau mititei ori deloc în 1989.

Teoretic, demersul ultimilor e aiurea, dar lucrurile-s împinse de aceeași dorință, de tratament preferențial din partea celorlalți.

Omenește.

PS

În imagine, filtru pe Calea Moșilor, 24 decembrie 1989 (colecția subsemnatului).

Pomeneam în ultimul post

… despre atitudinea revoluționarilor.
Nu mult diferit (dar la fel de uman) procedează reprezentanți ai... regimului măturat în 1989.
Despre zisele lui Ștefan Andrei aveți probabil idee.
Pe linia lui, s-a produs de curînd și Mircea Malița, între altele fost ministru al învățămîntului.

Și în cazul lor, domnește setea de considerație.
(Punctez: e ceva absolut omenesc și ne marchează pe toți!).

Andrei și Malița nu mai au șanse a uimi categorii largi, dar bucățele mărunte tot vizează... Care să spună: „Ce persoane deosebite fură dumnealor...”
Ambii foști demnitari comuniști își confecționează aura unor tipi de treabă, specialiști de ținută – ascunzînd în paralel tot ce-ar pica prost. De exemplu, cum arătau odele la adresa cuplului prezidențial ori umărul pus din plin la năzbîtiile (deloc hazlii, altminteri, ale) epocii.
Foto: „Adevărul”, respectiv QMagazine.

Religioșii

De notat a caracteristică a domniilor lor.
Punctul lor de vedere este adevărat (ba chiar singurul de acest fel!), iar în paralel trebuie impus și altora.
Asta apropo de discuțiunea asupra orelor de religie (pardon, de ortodoxism!) în școlile noastre.

Eu nu cred

… în schimbarea societății românești.
Cel puțin în stilul clamat sw numeroase voci actuale.

Societatea se schimbă cam după cum dorește acest animal nevăzut, nu inși dintre cei care-l alcătuiesc.
În cel mai bun caz, poți influența nițel, cu răbdarea aferentă, dar pornind oricum de la ce sîntem, și nu de la ceea ce ni se pare nou... (în ton cu diverse dorințe ascunse).

Spun astea pornind de la un titlu de ziar:

> *„Harta ruşinoasă a României, după 25 de ani de incompetenţă a aleşilor noştri: mii de kilometri de drum, scufundaţi în noroaie, n-au văzut niciodată asfaltul...”*

A da vina doar pe altul.
A fugi de responsabilitatea votului acordat huliților politicieni.
Iar în paralel, în acest tip de campanie, a o suci șmecherește: „rușinoasă, incompetență, scufundați...”
Nu știu cît de neam prost e subsemnatul, relevînd cele de mai sus, dar parcă nici tipul uman care plînge 'oțește mai sus nu-i de pus în ramă...

Fac parte din ticăloasa categorie...

... a celor care ia lucrurile în serios.
Da, știu că nu o s-ajung bine..

Recent canonizatul Vladimir Ghika spunea cîndva:

> *"Cel căruia îi dăruieşti ceva ar trebui să simtă că darul tău vine de la Dumnezeu."*

.
M-am așezat, mental, în postura cu pricina.
Dau cuiva un oarece, iar apoi să-ncerc a tranzita respectivului ceva de la Dumnezeu.
Ești aici ca un om răsfirat, în două părți. Cu miluitul stau onorabil, chit c-acesta ar vrea să plece ori să-și trimită gîndul în alte părți. Dar de la Dumnezeu... Să-mi fac, acum, o legătură cu el...
Parcă nu merge...
.
Ziceți dumneavoastră că mă aflu eu mai nestrunit, mai neantrenat în chestiune? Și că unii, care-și petrec mult timp în rugăciune și adorație izbutesc asta?...
Păi... Felicitări, respectivilor!

La șuturi nu m-aș lua însă. Barim am încercat, să fiu acea 'punte'..
În sine trebuie să fie fain a simți că ești aproape mînă în mînă cu Preaînaltul...

Oare cum o arăta?
Și ce face toată ziua?

Ziceți că-s alte legi, pe-acolo?
.
PS
Un păcătos mă face atent că sînt trei Chestii acolo sus. Așa că e de întrebat ce face acum Duhul Sfînt, să zicem...
Ce chestie!
Dacă ai nedumeriri de-astea, altminteri benigne, ești tratat scurt drept cel mai mare ticălos din lume, carele va ispăși un catralion de ani în zmoală și perpeleală. Nu știu de ce totul îmi miroase ca contact cu un personaj acut nevrotic... Care sare în sus că întrebi și matale, ca un copil: „Da' cu aia cum e?”

E de-a dreptul amuzant...

... contrastul dintre ceea ce sîntem cu adevărat și ceea ce vînturăm.
Pînă să detaliez cele două de mai sus, hai să vedem ce ne mînă în luptă, cînd, de pildă, cerem să fie rezolvate dosarele Revoluției ori ne *milițim* spiritualicește la diverse.
(A miliți, este acțiunea pe care o execută miliția)

Una din dorințele noastre din interioare este aceea de a fi importanți socialmente. Plus de a accede la loc cu privilegii, unde ești și vestit (vezi imboldul precedent), și cu avantaje materiale.
Deci trăind mai bine.
Adică, ce dorește specia.
De la Adam încoace.

E frumos să vezi cum vreo platformă „Uniți Salvăm” caută pretexte, motive pentru acțiunea de care vă povestesc.
Orice e bun.
Și scuzabil.

NU ȘTIU CÎT SÎNT EU DE acritură ambulantă, și cît niște lucruri trebuie, totuși, spuse...
Oare, dacă un sătul prefect Tipătescu s-ar fi născut în pielea lui Pristanda, ar fi spus și el: „Pupă-l în bot, și papă-i tot?”.
Cred că da.

Vrem schimbarea țării!

Minunat.
Oare după ce se vor schimba toate, sub Carpați, tot așa vor scrie condeiele fruntașe:

„Dacă-l scutură procurorii bine pe baronul de Timiș, Titu Bojin, din izmenele acestuia va cădea însuși Tata-Socru, cel strașnic înfipt în bugetele publice și temeinic ancorat de sfânta șpagă...”

Auzi, schimbare!...
Păcatele mele...

Omenesc

„Noiembrie 1952.
Alegeri pentru organul suprem al puterii de stat – Marea Adunare Națională. Inteligența PMR servește patria via Frontul Democrației Populare”

Cînd nu izbutim asă fim noi cît de sus ne dorim (se înțelege că deasupra altora), încercăm să coborîm pe alții...

În acest ultim demers, uneori este tare comod (sufletește) să te dai la unii ce nu au posibilitatea să replice...

Bineînțeles că nu te oprește nimeni a perora, în paralel, că te zbați – mult și inteligent – pentru spiritualitatea neamului...

Candidați ai F.D.P., luptători pe frontul revoluției culturale
MIHAIL SADOVEANU
candidat al F. D. P. în circumscripția electorală Iași-Vest, regiunea Iași
NICOLAE BELLU
președinte al Comitetului Cinematografiei, candidat al F. D. P. în circumscripția electorală Buftea, regiunea București
SILVIU BRUCAN
redactor șef adjunct al ziarului „Scânteia”, candidat al F. D. P. în circumscripția electorală Sinaia, regiunea Ploești
Poetul DAN DEȘLIU
candidat al F. D. P. în circumscripția electorală Mioești, regiunea Pitești
Artistul emerit
COSTACHE ANTONIU
candidat al F. D. P. în circumscripția electorală Turnu Măgurele, regiunea București

Vorbe mari, entuziasme...

Cineva, în preajma Sărbătorii naționale:

„Imbraca-ti sufletul in straie de sarbatoare si apoi simte bucuria din el. Redesteapta-ti identitatea nationala si FII ROMAN!...”

Formule.

Cum naiba să ai în tine ceva de român, dar s-ai nevoie de îndemn, să te redeștepți, să fii român?!... În paralel, același îți arată și cum să faci... Să-ți îmbraci sufletul..., apoi să simți bucuria... Și aici nu-i ok: nu te poți simți român fără straie? Ori, la o adică, totul este un aranjament pentru a fi puși în mișcare, indolenții, nechefiștii?

Poate nu glosam pe chestia de mai sus, de nu aș fi pățit o chestie...
Am dat de niște poze de munte.
Entuziasm la greu, din parte-mi.
Am socotit că, de mă ducea careva la un concurs de improvizat – „Ce mi-ar place să arate nemaipomenit muntele?” – nu fantasmam ceva mai frumos, mai uluitor.
Pur și simplu ce a pozat băiatul în chestiune e posibil doar în vis. Ăla oniric.
Teoretic, nici acolo nu vezi, CÎT SIMȚI.

E.
Precum găina cea cu mărgica, am zis să spun pe-aici pe pleașcă minunată a căzut pe mine.
ȘI-AM REALIZAT CĂ, în frumoasa societate omenească, pici de ciudat dacă îți exprimi sentimentele adevărate. Și în forma pe care o găsești de cuviință, real – deci în afara șabloanelor emise de un Maestru social inevitabil limitat, pentru inși (a fi iertat..) cam la fel...

Să aveți o seară cît mai frumoasă...
.
PS
Fotograful se numește George Soare.
Imagini luate dinspre Circurile Văii Albe, spre Caraiman – cu toate în Bucegi.

PSD este acum...

(Victor Ponta salută recalculare asigurări. Domnișoara ministru Petrescu asigură că în 2015 nu vor fi măriri de taxe etc.)

... cum va fi Biserica ortodoxă într-un viitor nu foarte îndepărtat.
Nu-mi trebuie minte multă pentru a realiza că, la un moment dat, decalajul dintre stilul sfintei Biserici naționale și ideile omului de rînd va deveni foarte mare.
Bineînțeles că BOR nu se va pocăi din senin, ci urmare a vreunui gest aiurea, sancționat printr-un „Nu!” cu zeci de mii de oameni pe străzi.

Aici, nu-s cîtuși de puțin plătit, instigat de dujmanii neamului.

Biserica ortodoxă (rog a nu fi luat cu povești că oamenii-s una, iar instituția alta!...) îmi pare a fi avut un trai foarte plăcut din 1990, fără a gîndi la zilele și anii următori decît – cel mult – prin prisma construcțiilor cît mai mari.

Și dese (vezi, de pildă, dor de lăcaș la *Babele* Bucegilor)

La un moment dat va călca pe bec, ori pur și simplu organizațiile civice vor fi rămas fără clienți de pus la zid.

Nu-i voi plînge de milă.

Prea a parazitat statul!

Auzi, îți asigură statul spațiu (bănui că și plata preoților-profesori), elevii ți-i înscrie din oficiu, iar de la catedră spui ce-ți dă prin cap... Parcă nu e în regulă...

În opinia mea

…un om destupat / de calitate nu face remarci întru presupusa prostie a cuiva.

Aceasta, pentru că de fapt nimeni nu e prost, sub soare.

Știți de ce?

Pentru că definiția cu pricina e al naibii de neclară... Iar la mijloc sînt doar complexele noastre, care caută cu înfrigurare un mod de a ieși din rahat socotind/declarînd pe altul drept inferior.

Îmi repet afirmația de mai sus (și nu din vreun spirit de maica Tereza!). Nu există proști în lume.

Dar pot exista (pe lîngă categoria deja amintită) oameni incapabili să-și vadă defectele, cît și calitățile altora.

După cum momente de împleticeală a priceperii prin viață avem toți.

De asemenea, finalmente toți – genii sau tembeli – ajungem cu toții la mirificul nivel *Minus Doi*. Metri.

„Rîd unii de alții, iar dracul de toți.”

.

PS

Alcătuirea textului din imagine nu poartă amprenta unui ins foarte destupat.

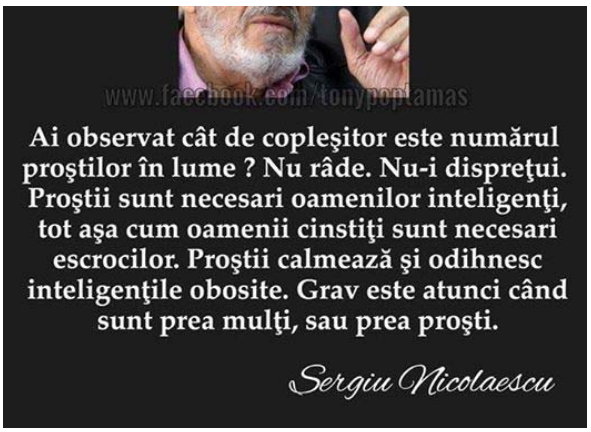
www.facebook.com/tonypoptamas
Ai observat cât de copleşitor este numărul proştilor în lume ? Nu râde. Nu-i dispreţui. Proştii sunt necesari oamenilor inteligenţi, tot aşa cum oamenii cinstiţi sunt necesari escrocilor. Proştii calmează şi odihnesc inteligenţile obosite. Grav este atunci când sunt prea mulţi, sau prea proşti.
Sergiu Nicolaescu

Gluma serii

Ditai revista Psychologies atribuie lui Oscar Wilde zisa de pe aici.
Într-o primă fază, comentez cum că:

> *„Eu am învățat la cursul de Psihologie să mă feresc de vorba „Trebuie!...”.*
> *Tot pe acolo, mi s-a spus să nu amestec morala cu psihologia.”*

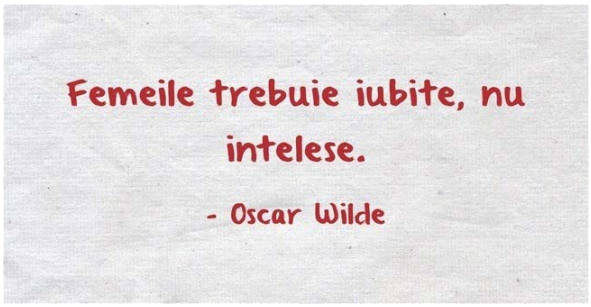

Apoi îmi cade fisa:

> *„Mi se pare mie ori Wilde avea puternice înclinații homo, de la care i s-a și tras disgrația altminteri...?”*

Indiscutabil, adunăm ceva frustrări în noi...

Iar un Ion Iliescu e țapul ispășitor perfect!

> *”Imediat după ce fostul preşedinte Ion Iliescu şi-a încheiat intervenţia la masa rotundă "25 de ani de libertate", organizată de Institutul Revoluţiei Române din Decembrie 1989, un tânăr aflat în spatele sălii a afişat un cearşaf pe care scria cu vopsea roşie "Iliescu judecat pentru sângele vărsat".*
> ***Tânărul i-a spus fostului şef al statului că este "un criminal" şi "un comunist murdar de sânge". Incidentul a durat foarte puţin, bărbatul fiind scos din sală de agenţi SPP şi predat poliţiei.***
> *Ion Iliescu a replicat că este vorba de o "manipulare", acuzându-l pe tânăr că a fost pus să provoace această situaţie.După incident evenimentul desfăşurat la Institutul Cultural Român a continuat.”*

Într-adevăr, dl Iliescu poate fi luat la întrebări pentru una sau alta, de la Revoluție (chit că lucrurile au fost ceva mai complicate atunci...).
Dar să te duci la un simpozion – chit că nici la grădiniță nu te vei fi aflat în 1989 – și să-l faci „criminal /.../ comunist murdar de sânge", parcă nu e frumos...
Iar altul, fie și numai la comentarii, pe undeva:

> *„Dispari de aici mizerie comunista, spalata pe creier. De te-as avea in fata, as sterge cu tine pe jos. Scarnavie, milog comunist.”*

Eu înțeleg că prestidigitația e foarte iute aici, dar problemele interioare ale acelora nu au treabă, totuși, cu faptele lui Iliescu...

PS

Cînd mă uit la mulți compatrioți cum se răstesc în nenumărate direcții, mă liniștesc. Uite pe alții și mai prost dormiți, decît subsemnatul!

Mai multe grupări, cu militanții aferenți

… pun de manifestații, adunări – la sfert de veac de la Revoluție.

În context, mă uit ce distanță imensă este între asemenea inimoși (fixați în trecut și vizînd geografic doar locul unde s-au aflat ei) și acei puțini ce răsfoiesc și asupra restului fenomenului...

.

Am văzut ieri la biblioteca publică volumul dlui A.M. Stoenescu, despre „România postcomunistă”. Tare-mi place! Îi frunzărisem cîndva, dar acum îl pot citi mai atent. Personal, găsesc nemaipomenite informațiile de acolo – chit că nu fac, inclusiv aici, statuie cuiva.

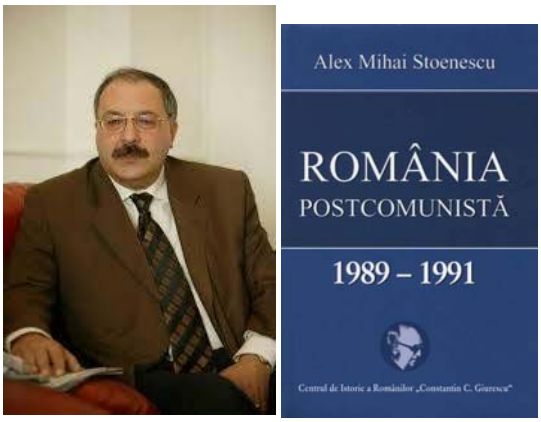

Revăd, în urma unei discuții

…cu Vasile Ernu interviul acordat recent de acad. Mircea Malița.

Remarc (fără să țin a impune altcuiva ideea din aval!) un fenomen:

GĂSIM ÎNTRUNA HIBE REALITĂȚII.

Trec peste faptul că acestea, neajunsurile depistate, sînt deseori fructe al nedormitului bine.

Dar.

VĂD CĂ PUȚINĂ LUME SE STRĂDUIE să ia lucrurile cum sînt.

Acest lucru e bun și pentru că poți porni apoi, înarmat cu vreun înțelept bisturiu, la a îndrepta situațiunea.

Noi intrăm însă într-un de vrie...

Nu știu cine ne-a băgat în cap că soluția este să ne alarmăm. O fi la mijloc vreun comandament social? Amestecat apoi cu diverse angoase individuale? Se prea poate.

În paralel, cred că există lucruri ce pot fi criticate lesne, dar a căror modificare este imposibilă.

Dl Malița, în interviul de care aminteam, spune că noi, românii, sîntem cam frunză în vînt:

„A trecut un tanc, hai şi noi în NATO, a trecut un autobuz frumos şi elegant, hai şi noi în America. A trecut nu ştiu ce maşină franţuzească, hai şi noi în UE...”

.

Să spunem că așa-i.

Dar ne purtăm astfel pentru că așa ni-i firea, mai exact cam a oricărui popor mai mititel...

Deci nu-i vreun moft.

În același timp, așa înclinație este greu modificabilă, mai ales dacă vrei asta de la o zi la alta.

.

Iar, îndeobște, revoltații doresc schimbarea de la o zi la alta.

Acest acum-acum! trădează de fapt nevoi infantile nerezolvate, și mai puțin grijă directă de cutare ori cutare hibă socială.

Zic și eu...

Un cunoscut gazetar

…face pe aici trimitere la deontologia meseriei cu pricina (se înțelege că abaterile de la Dînsa privesc numai pe alții...).

Cu exact 4 ani în urmă, pe 10 ianuarie 2010, răspunzând întrebărilor Agenţiei de Investigaţii Media cu privire la viitorul presei, spuneam aşa: ”Nu mai poate fi vorba de vreo etică a jurnalismului. Nu va mai exista în presă decât prestare de servicii şi propagandă, făcută de cine vrea şi cum vrea”. Constat acum că eram optimist: nu numai că deontologia profesiei de jurnalist a ajuns obiect de batjocură, dar ea n-a fost înlocuită numai cu prestarea de servicii propagandistice ordinare, ci şi cu o ură pură împotriva puţinilor jurnalişti care nu fac asta.”
Părerea mea.
Nu-s jurnalist, dar tot m-aș feri de vorbe privind deontologia, moralitatea condeiului șamd.
Nu pentru că voiesc junglă, ci pentru că e greu să vorbim de paiul din ochiul altuia, cîtă vreme și noi ne aflăm imperfecți...
De pildă, aș reproșa unor jurnaliști gînditori faptul că-s tare iuți la mînie pentru gustul meu, iar totodată nițel ipocriți.

Cum ziceam, e doar o părere...

Nimeresc pe undeva

… o povestioară morală...

Putem paria că e un text inventat?

E și asta o chestie!
Să vrei îndreptarea lumii, prin minciună.

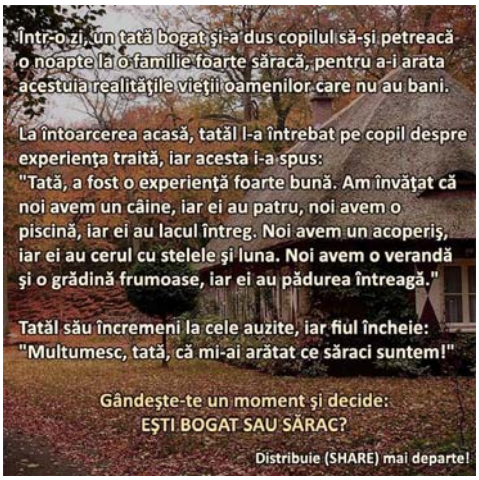
Într-o zi, un tată bogat și-a dus copilul să-și petreacă
o noapte la o familie foarte săracă, pentru a-i arata
acestuia realitățile vieții oamenilor care nu au bani.
La întoarcerea acasă, tatăl l-a întrebat pe copil despre
experiența trăită, iar acesta i-a spus:
"Tată, a fost o experiență foarte bună. Am învățat că
noi avem un câine, iar ei au patru, noi avem o
piscină, iar ei au lacul întreg. Noi avem un acoperiș,
iar ei au cerul cu stelele și luna. Noi avem o verandă
și o grădină frumoase, iar ei au pădurea întreagă."
Tatăl său încremeni la cele auzite, iar fiul încheie:
"Multumesc, tată, că mi-ai arătat ce săraci suntem!"
Gândește-te un moment și decide:
EȘTI BOGAT SAU SĂRAC?
Distribuie (SHARE) mai departe!

Textele de acest gen nu îndreaptă, nu modifică pe nimeni.

Atunci care lii rostul, de ce apar sub soare?

Simplu, careva are nevoie să apară drept educator de-un-anumit-tip. Pot bănui că nu are copii. Dar lui îi prinde bine!

Impertinență

Urmăresc un documentar despre Albert Einstein..

Realizatorii acestuia spun că părеintele teoriei relativității îl agrea și interpreta dezinvolt pe Mozart.

Sună frumos.

Iar Albert fu omul ajuns finalmente pe un hipersoclu.

Frumos.

Părerea mea.

Chit că-s un tip ce nu a izbutit cam nimic în viață.

Întîi ascultă muzica naturii…

Un banal sunet de vînt ori de ciripit al păsărilor.

Cum ele-s făcute de aceeași minunăție care a creat ditai lumea, poate merită nițel elogiu.

Mai exact, să spui că te dau gata.

Or Einstein spunea că e captivat de Mozart.

Că-l ia în serios, interpretîndu-l bine.

De acord.

E un lucru minunat, ce făcea AE în ale muzicii.

Dar, ar fi fost imposibil să vorovească despre valențele muzicii naturii.

Căci se ducea d... giudețul..

.

Uneori mă gîndesc de unde se trage conceptul ăsta de cultură.

Cred că, inițial, un cap întrucîtva limitat dar totuși regesc avută nevoie de inerentele elogii ale supușilor. Probabil, nu putea spune ceva despre natură, căci așa ceva nu-l putea deveni proprietate.

Apoi, cultura a fost modul de manifestare al mediocrităților care se voiau mai sus decît – omenește – le fusese dat.

.

Să asculți pe Beethoven, să te extaziezi de el, dar să nu realizezi că biata păsăruică din pădurile Pietrei Craiului ori Bucegilor întrece orice făcătură umană...

.

Cum? Ziceți dumneavoastră că așa pretenție ucide năpăstuita construcție, la care asudăm întru supraviețuire de mii de ani??

Poate că da.

Însă unu cu unu fac tot doi...

În paralel, admit că Ea, cultura, încurajează eforturile în comun, sociale.

Ipocrizie

Nu vă spun de aici, a cui...

Nimeresc – în cartea lui Alex Stoenescu pe care o răsfoiesc – o părere despre Octavian Paler.

Deloc entuziastă. Între altele, punctează (un cineva, citat de AMS) că la vremea demarării cultului lui Ceaușescu, în fruntea Televiziunii Române se găsea Paler...

Îmi vin în minte, apoi, numeroasele citate populare – pe Fb și nu numai – din textele pomenitului autor.

Lumea simplă nu-și pune problema omului, din vreun autor (ori lider!). Cine-i respectivul, cu vorba cea frumoasă. Cititorul e mulțumit că acele zise îi fac bine la suflet.

Cam la fel procedează fruntea Societății.

Zice dumneaei că să dăm atenție operei, nu omului..

Or, cred că avem o problemă aici.

.

Pot înțelege că Societatea are nevoie să grămădească în palmares operele fiilor, aderenților ei. Dar nu știu dacă, făcînd abstracție de umanul autorilor, apucă a stabili niște modele utile...

.

Ce înseamnă util?

Păi care să ducă la un comportament mai moral al inșilor de rînd.

.

Vorba cu morala poate părea aiurea, în general cel care vizează în sens nedemagogic așa ceva sînt tratați cu suspiciune.

Ca atare, fac precizarea că pot trăi liniștit și cu o realitatea mai puțin morală. Observ doar că tot Societatea e acea care vîntură în toate direcțiile un coș de principii morale – din care nu e cazul să vă citez, căci vă vor fi bucurat auzul, eventual și buzele mai des decît subsemnatului.

De-asta notam în debutul postului despre ipocrizie!

Totodată, asemenea stil, în care omul simplu admite existența valorilor, dar le răsfoiește tare fugar ori deloc, nu știu dacă ar contribui la sporirea mintoșeniei generale.

Acuma, ne putem întreba cine vrea la o adică așa ceva, un bobor mai destupat. E posibil ca nimeni. Supușii pot clama una ori alta, că ar vrea mai bine, dar nu se înghesuie (inclusiv din motive biologice) pe drumul schimbării personale. În astă vreme, Societatea își dorește supuși nu neapărat mai deștepți, ci guvernabili.

Probabil e singura cheie în care-și privește Dumneaei furnicile.

Am sentimentul

…că societatea românească se tabloidizează.

E o înclinație generală de a face pe plac marii categorii de oameni simpli.

Zic asta văzînd bucățele de înțelepciune abisală pe care revista *Psychologies* (ediția românească) le pune pe-aici...

De pildă (și citat din Oscar Wilde):

„Iartă-ți mereu dușmanii – nimic nu-i enervează mai tare”.

.

Una la mînă, iertarea (cîtă poate fi) e un gest inconștient. De acord, poți decreta și conștient că ierți pe careva, dar nu aș sta în baza unei așa decizii...

Apoi, dacă citesc eu bine textul, tot demersul cel înălțător are ca scop să irite (cică fostul) inamic....

Afirmam anterior

…că societatea românească pare a se tabloidiza...

Nu am apucat a spune acolo că nu mor de plăcere în fața fenomenului (parcă nici genii la fiecare colț de stradă nu ar fi un peisaj gurgitabil...), dar grijă principală mi-i a mă adapta.

Se înțelege că fără a pierde timp *în exces* la telenovele.

Să aveți o zi bună!!

Deștept e UNICEF ăsta!

Ce frumos spune el, că rănește... Dar ne învață Dînsul cum să-ți dregi firea? Are idee cît de greu putem deveni alții?

El spune ca un dictator: „Fă aia!”

Dar mă întrebi dacă pot? Dacă pot ignora rănile, fricile din vreo copilărie unde cineva a țipat la mine?.

Distinsa organizație mondială plasează aici – la un caz produs de ea – foarte iute responsabilitatea altora.

Pînă să nu mă comport eu ca în junglă, UNICEF evoluează ca atare, mai exact precum agresorul.

Tot pe aici.

Nu doar UNICEF, dar și omenirea – tributară ideilor stabilite social – ia cu huo agresorul.

Nici eu nu-l pup pe frunte, dar dacă tot fluturăm Biblia, n-ar trebui să cercetăm ce pumni în cap va fi luat acela în propria copilărie?

Cum? Ziceți că dacă o luăm pe așa drum se face varză totul?

Și îndeosebi nu vor mai fi ocrotiți tinerii (atenție, nu am vreo invidie specială pe ei!). Iar dacă aceia nu merg bine, e riscul ca molohul numit Societate să nu mai fie, într-un viitor oarecare? Iar chestia asta O sperie îngrozitor?

Da, îmi sînt aici niște subtilități ce pot părea anarhice.

'Nifiliste'.

Dar poate nu-i de ignorat unghiul, ce îndrăznesc a vi-l supune atenției.

O zi bună (și însorită)!

E tare interesantă

… mintea omului – la poale de Carpați mai ales...

Dacă îi oferi un titlu normal, cititorul nu 'percutează'.

Așa că mărești doza.
Pînă spre gluma bună.

„Cea mai mare minciună din istoria recentă a României: USL”

sau:

”Dizolvarea Parlamentului Ruşinii Naţionale”

PS
Că veni vorba. Și ca părere absolut personală.
Cine tot vîntură ideea de rușine (privitor la alții, se înțelege!...) nu le are de fapt cu jena de dînsa. Este precum la ieșiții din pușcărie. Nuiaua ei ți-i atît de dureros în sînge, încît nu-ți mai arde a pomeni de dînsa altora...

Mi-e imposibil să nu mă întreb

Cunosc cei care au produs textografia de aici ce e este o lovitură de stat?

Nu întreb retoric... Pur și simplu mi-ar plăcea să-i aud explicînd, unui ignorant: „Uite, înseamnă asta și asta. S-au petrecut, în istorie, la momentele cutare și cutare. Asupra conceptului au scris X și Y...” Vreau prea mult?

Subsemnatul este departe de a stăpîni subiectul.
Dar am apucat să văd la un A.M: Stoenescu despre complexitatea lui. În domeniu, înțeleg că-i de căpătîi cartea unuia Curzio Malaparte.

Mai observ că revoluție și lovitură de stat sînt prezentate – aici și nu numai – drept antagonice.
Cred însă că-s pur și simplu niște drumuri pe care viața unei societăți alege să meargă. Pentru că pe acolo, și nu aiurea, unu plus unu (adică datele momentului) fac doi.

Dă omului ce-i trebuie...

Cei de la „Psychologies” s-au declarat jigniți, la ideea (subsemnatului) că s-au tabloidizat.

Așa că m-au exclus din cercul lor de inteligențe.
În paralel, își văd de 'murdochism'. Adică de a oferi clienților lucrușoare care se duc tare frumos la inimă. Chit că deseori nu au treabă cu realitatea.

De pildă aici:

> „Visele de noapte frecvente sînt corelate cu un IQ mai ridicat?”

Or.
Visele nu țin de IQ, ci de cîte ai refulat în prealabil.
Că vin apoi „savanții din SUA” și descoperă una sau alta, parcă nu aș lua în serios informația...

Apropo de a da seamănului ceea ce finalmente se lasă cu util în buzunarul tău.
Doamna Andreea Marin intră și ea în campania „Nu-ți agresa verbal copilul!”, a UNICEF.
Nu i-am urmărit clipul, căci îi pot bănui lesne desfășurarea. Cît și haina actoricească de profil, pe care o scoate distinsa teleastă dintre partiturile profesionale.

La campania cu pricina, e aproape amuzant un lucru. Se lasă de înțeles că agresiunea non-verbală e ceva neblamabil.
Or, nu e deloc așa.

Uf.
Învăț cu greu ce e societatea omenească și ce vrea dînsa de la viață. (Urît blestem, să ajungi nevaccinat pe meleagurile Ei...). Încerc să-mi reduc totuși handicapul.
Descarc de pe aici, de pildă, cîteva imagini de la o atribuire de premii. Încerc să mă familiarizez cu acele chipuri unde ipocrizia – fie și nonverbală, țipă de-a dreptul. Încerc să înțeleg, încerc să nu mă mai irit (egal teamă) de așa ceva.
În paralel, mă strădui să ajung a evolua cît de cît în compania acelora, fără a deveni neapărat asemenea lor.
Pînă la urmă, voi să posed (nu în sensul de proprietate!) doi pepeni. Două lumi.
Doriți-mi succes!

Firea umană

Ca să treacă mai bine prin scena Vieții, omul are nevoie să se știe apreciat de către semeni (din motive asupra cărora se poate vorbi), iar în paralel să se creadă etern / că nu va muri vreodată.

Formulele mărețe din imaginea atașată la așa ceva duc – după opinia mea barim...

Dacă genul de subiecte al subsemnatului iese din rînd, spre idei tare cîh, îmi fac mea culpa.

Mă aflu cumva asemenea radiologului, eventual chirurgului.
Ei știu că dincolo de pielea cea limită a ochiului nostru, se află o lume.
În context, și punctînd nițel arogant, a ignora/disprețui lumea de acolo, de dincolo de epiderma noastră, se poate lăsa cu probleme măricele...

Sper să nu se supere

..o distinsă prietenă de Faceboo, de comentez o zisă a dumneai:

„Iubirea adevarata e singurul sentiment care transcende spatiul si timpul ...”

Înainte de a-mi da cu părerea la obiect, aș dori să precizez că mă aflu Balanță, ba chiar într-un decan despre care citii c-are de două ori pe Venus deasupra. Prin urmare, m-am aflat în limbă după zeița în cauză. Nici azi – la vîrstă nițel mai avansată – nu o privesc chiorîș, dimpotrivă.

În baza unei oarece științe, pot spune că amorul nu are treabă cu citatul de mai sus.
În același timp, vorbele reproduse îmi duc mintea la o clasică zisă Jean Jacques Rousseau: „Alergînd după plăcerile care fug, le pierzi și pe cele ce rămîn...”
Dragostea, pe cît ne-a lăsat specia, e o chestie cu pretenții mai modeste decît transcenderea în cauză.

Am toată înțelegerea pentru cine ajunge să pună problema asemenea citatului.
Îmi permit însă, în context, să propun o revedere întru idee, peste 10 sau 20 de ani. „E, cum mai e? Tot transcendent?”
.
Cred că în construcția cu pricina intervin vreo trei chestii, nu neapărat în ordinea enumerării:

a. a da bine unor anumite paliere socio-culturale
b. teama de intimitate
c. teama de o sarcină nepotrivită (a nu se mira că, după sute de ani de așa grijă, resturi vor mai fi ceva timp prin mințile feminine...).

Păi...
Succes în dragoste!
Ochi spre azur de cer, mai ales cînd seninul diurn și soarele ne lipsiră atîta timp...

Citesc pe aici despre

... atitudine/gîndire pozitivă.

Privesc lucrurile dinspre vîrsta a treia – în care cu onor mă aflu.

Mie mi se pare o formulă goală.
Discutabilă.
Și care-i îmbrățișată cam fără discernămînt.
Dacă întrebi vreun adept ce-i cu ea, în cel mai bun caz vei primi lozincile din publicații.

Pe de altă parte.
Vîrsta de mijloc este epoca la care posezi energie cît și un optimism existențial ce te împing vehement înainte.
A folosi vorba cea cu pozitivismul este semn că respecți pastilele Societății (iar adaptarea obținută prinde bine!), iar în paralel că posezi forța fie și nițel bezmetică a miezului de viață.
.
Zic și eu, nu dau cu parul!
.

O știre pe undeva.

Sondaj, cîtă încredere au tinerii în partidele politice.

Trec aici peste faptul că formațiunile cu pricina sînt oglinda noastră.

Hai să presupunem existența unei terțe entități, pe lîngă cele pomenite în sondaj (tinerii, respectiv politicienii).

Ce încredere ar avea acel observator în noi, respondenții la sondaj/electoratul?
Păi...

„'Ai, domne, termină cu astea! Poporu are întotdeauna dreptate! Nu e frumos să spui dacă e demn sau ba de încredere!”

PS
Tinerii de azi sînt cei care, peste vreo 30-40 de ani, vor acuzați de niște mai proaspeți iviți sub soare de ramolism și egoism.
Plus încurcă lumea.

Scopul (supraviețuirea) scuză mijloacele

Pentru ca cititorul publicației să nu fugă la alții, facem și noi ce putem... Căci avem o familie, acasă. Plus țigările și berea, cele zilnice.

Ca urmare, 'tragem' de acel cititor.
Îi aranjăm știrile, comentariile după cum voiește acesta.

Dar tot nu ajunge!

Atunci spectrul falimentului publicației/postului TV ne împinge să confecționăm știri precum aceasta:

„Românii AR PUTEA plăti cele mai mari facturi la întreținere din ultimii 3 ani...”

Este un gen de formulare vag, însă care pornește deja fricile respectivei ținte.
Iar el are nevoie de așa ceva, să se sperie.
Mai golește din sacul deja plin (dacă nu era plin, nu se alarma la o știre cu „ar putea”...)

Mă nimeresc cu ochii

….pe această poză.

„Fiți amabil, domnule, de la ce linie pleacă trenul spre o Lume-mai-bună...?”

.
Într-o primă fază, meditez că așa tren nu există.
Apoi, socot că mînii pe Dumnezeu, de nu văd că – dincolo de unele derapaje pe întinsul lumii – ni-i totuși mai bine ca în orice altă epocă din trecut.

Deci, inevitabil sînt mari șanse s-o ducem și mai bine, în viitor. Un pic mai mult, iar totodată nescutiți de aiurelile animalicului din noi – dar mai bine.

Ce mă surprinde la copilul din imagine este că el (dincolo de formula adultă și totodată lunecoasă) îi cel care – la maturitate – va duce lumea către situația 'meilleure', mai bună.

Nu mi-i în regulă că puștiul caută de acum lumea cu pricina... Cîtă vreme, în realitate, tinerii se împotrivesc regulii pe care o găsesc la înaintași, apoi și-o impun pe lor, ducînd societatea pe (a se ierta vorba de lemn!) un prag superior de manifestare.

În fapt, copilul din poză pare să fie cel Interior, al maturilor.

Prezentat poetic, bineînțeles – căci așa făptură nu-i obligatoriu amabilă cu semenii.

PS

Apropo.

Mă uit (fie și pe sărite) la cîteva telenovele indiene.

Descopăr c-alde comportamentul adulților de pe acolo nu e neapărat unul aiurea. Pur și simplu l-am posedat și noi – educații – la un moment dat, însă a fost dublat de normele mediului european.

Acel tipar nițel hilar al indianului telenovelist este prezent în noi. Permiteți-vă clipe de alint, fără martori, și vă veți descoperi gesturi, gînduri, grimase nu foarte depărtate.

Văd destulă lume

…sărind în sus, zilele acestea, la ideea spațiilor-închisoare pe care le-ar fi avut CIA la noi. Unde – aici există consens – ar fi torturat teroriști islamici.

Că unii compatrioți, nedormiți bine, solicită președintelui Iohannis să detalieze subiectul, e una.

Dar segmentul deranjat de asemenea posibile bulăuri cred că se și proiectează mental pe acolo, se înțelege că nu printre gardieni (deși, poate mai în adîncul o exista și o asemenea dorință, de a chinui noi niște semeni.

Dacă mi-i permisă următoarea paralel, ideea acelor închisori la noi trezește sentimentul nesiguranței, în fața unei agresivități care ne poate păli oricînd.
Cum spuneam recent, același simțământ l-am avut citind despre România anilor 1989-2005 (volum AM Stoenescu). Ce-i drept, nici în vremea unui Carol II nu te simțeai foarte protejat – ce să mai spun la celelalte dictaturi?!

Nu sînt genul de om

…care să pronunțe, să afirme vorba de mai jos cu obidă, cu revoluționarisme...
Pur și simplu mi-i o constatare.

Țara te vrea (să rămîi) prost.
Poate nu-i vorba neapărat de țară – ce-i oricum o noțiune tare vagă.
Dar șefii, gazetarii unei publicații precum „Adevărul" nu fac vreun gest pentru a promova deșteptăciunea.

ÎNȚELEG CĂ, LA UN MECI, suporterii unguri s-au întors cu spatele la intonarea imnului României, ridicînd totodată degetul mijlociu.
Ziarul cu pricina prezintă pasămite domol momentul, dar cunoaște în paralel foarte bine ce gen de reacție va trezi în onor cititorul.

Nu ne învață nimeni în asemenea situații (inclusiv avînd hîrtia tipărită ori monitorul în față) că cel mai deștept este să nu te inflamezi.
Pentru că adversarul asta vrea.

El nu poate să-și înfigă cuțitul, așa că-i rămîne doar satisfacția de a te vedea rănit din vorbe.
Întregul său demers este alimentat, energizat de oftica ce-o trezește la noi.

Eventual, dacă vrei să-i plasezi vreo glumă incomodă, e loc destul. inclusiv dintre cele vizînd întoarcerea cu spatele.

Mandate BĂSESCU

Pot avea o părere acum, și alta peste un an – căci timpul schimbă...
Opinie de acum: a avut o prestație vie. Spun asta și cu ochii la perioada Iliescu 2001-2004, de care nu aș putea lega două calificative.
Iar apa ce stă, se împute.
Nu pot spune că mandate Traian B. au fost bune sau rele. Au fost 'băsescu'.
E un adjectiv proaspăt.

Cu el se încheie inclusiv epoca inșilor politici care au activat din 1990.

Nimeresc un pasaj din „Arhipelagul Gulag”

…unde Soljenițîn laudă hărnicia și ordinea nemților. Se referă la deportații din Țara Sovietelor, dar fără îndoială așa sînt și conaționalii acestora din Vaterland.

Să vedem cum ne va fi cu dl Iohannis...
Eu unul îi urez mult-mult succes.
În rest, întru așteptările mele, dumnealui fiind om – sînt ponderat. O să aibă și chifle, umorisme (de la 'umori'...) destule.
Asta e.

Recenta lege cu supravegherea cibernetică.

La bani mărunți, să stea vreun ofițer cît o vrea cu ochii la gesturile mele pe internet.
Dacă nu încalc vreo lege, nu va avea ce să-mi reproșeze. Plus că subsemnatul, probabil ca ins insuficient băgat în seamă în copilărie, sînt chiar încîntat de așa ceva... „Auzi, cineva e interesat dă mine!”.
Știu cum șade subiectul din psihanaliză, nu am de ce să mă rușinez de-așa afirmație.

Apoi, m-ar deranja să nu-mi fie făcute publice imoralele. Că îmi bag degetul în nas. Că mă uit la siteul erotic Ics. Că au apărut riduri cam numeroase, iar noi ne dăm de tineri și dezinvolți.
Plus c-am rămas doar într-o pereche de pantofi ok (de așa ceva ne jenăm crunt, să nu afle lumea!).
Dar și acest ultim domeniu e protejat – așa am auzit! – de zeul Jemanfiș, fie și după o scurtă perioadă de antrenament.
.
Așa că supravegheze pînă le-oi spune eu ”Ho!”.
Există complicațiuni mai mari în existență. La o adică, ne speriem în exces de caraulele cibernetice tocmai pentru nu ne-om fi rezolvat altele, din ale trecerii sub soare...

Privesc ședința parlamentului

… legată de jurămîntul președintelui ales.
Inevitabil, camerele tv stăruie pe chipul sibianului.
Fiuuuu! (fluierătură, semn de uimire)
Iohannis aduce multișor cu n-are mamă-n-are tată-ul lui Carol I. Oare va întinde mîna tot precum întîiul nostru rege?
(Cu riscul, de a produce proiecții personale:) Cu frustrările pare să stea un pic mai prost. Asta nu ar fi un cap de țară, căci dumnealor îi pot fi precum la cuțite: să te folosești de ele util, versus să te tai.

Mi se pare un tip profund, chit că Crin Antonescu îi ia la mișto o pretinsă încetineală a minte. Iohannis mai degrabă gîndește profund și la multe – așa îmi apar lucrurile mie barim, de aici de sus, de la peluză.

Finalmente, zic (chit că ateu aflîndu-mă...) ca el: „... Să ne ajute Dumnezeu!”. Nu urmează o perioadă simplă.

Ascult mesajul Patriarhului

(la învestirea lui Iohannis).
... Mare trebuie să ne fie teama, superficialitatea și imoralitatea (plus animalicul?) pentru a ne declara adepți tipului religios de vorbe.
Nu-mi cereți să-mi justific părerea. V-aș strica ziua.

Titlu și text la Realitatea tv:

> *„Românii din Marea Britanie iau atitudine. O tânără româncă a FĂCUT de RÂS un lider UKIP VIDEO INCREDIBIL!”*

(UKIP cu pricina fiind una organizație naționalistă a englezilor, pornită pe românii de acolo.)
Să mă iertați, dar între oameni mari lucrurile nu se pun sub cheia lui *a face de rîs*.
În ultimul mod par lucrurile doar unui tip infantil și care a avut parte de atare tratament, în copilărie.
Unde metodă educativă îi era aplicată durerea făcutului de... rahat în public.

Tot de limită a minții este și ideea ”românii”, mai exact luarea în calcul (cel argumentativ) a unei întregi categorii.
Aici, nesiguranța țintei mediatice este atît de mare, încît GOLUL ei are nevoie de TOT, în sprijinul ideii ori (chiar!) al existenței sale.

Am o părere proastă de sine.

Dar mă liniștesc atunci cînd observ prin jur ne-gînditori ori stăpîniți de afecte (ale copilăriei, mai exact).

> *”Ana Blandiana, despre lovitura de stat din 1989...”*

Poeta este asemenea ununi copil supărat că nu i-a ieșit jocul, printre cogenerii de lîngă bloc.

.

Mie nu mi-a fost simpatică echipa cîștigătoare acum 25 de ani. Dar, probabil excepție între semeni, mă simt mai în siguranță interioară cunoscînd adevărul, decît fantasmînd iar apoi stuchiind că lucrurile nu au ieșit cum am vrut eu...

PS

> *„Eu am folosit şi continui să folosesc termenul de revoluţie pentru evenimentele din decembrie 89, deşi ştiu tot ce ştiu despre ele. Mi se pare că datorez asta celor care au murit atunci, pentru că sunt convinsă că cei care au murit, au murit cu sentimentul că sunt într-o mişcare revoluţionară menită să schimbe ceva.”*

Dincolo de limbajul de lemn, mai exact că așa vorbe se vor potrivit revoltaților cu pricina ca nuca în perete (atenție, un poet se află atît de departe de naturalul acelora!)

E ca și cum ai spune lunii soare, doar pentru că asta ar face plăcere unor ființe dragi plecate dintre noi...

Doamna Blandiana face afirmații de inimă, iar totodată interesante – dar la mijloc simt foarte puțin interes al dînsei de a cerceta realitatea, iar apoi a o lua măcar în parte cum este.

Iar aici nu e ca în filme... Dacă s-a strigat în Piața Universității (inclusiv eu!) „Jos comunismul”, asta nu înseamnă că viața toată, a Țării, trebuia să se supună ideii. Trec aici peste faptul că vreo Românie necomunistă nu însemna rai – ci tot omenesc, cum a fost de pildă, din plin, în interbelicul nostru.

Un filmuleț interesant

Cineva comentează acolo:

> *”Esti in greseala ! Dmnezeu nu se schimba, nu se invecheste, nu-si schimba legea. Vreti sa mai avem continuitate ca neam, atunci trebuie sa ne tinem de lege, altfel jale. Daca un preot greseste nu inseamna ca intreaga Biserica greseste. Vreti preoti mai buni, fiti voi mai buni. Voi sunteti fara greseala ? Si daca dai la oparte Biserica, ce pui in loc ? Etica umana ? Asa au facut in vestul Europei si azi risca sa fie islamizati. O religie disparut este iute inlocita de alta religie..”*

.

PĂREREA MEA.

„Unde e problema dacă nu vom avea continuitate ca neam, după formularea dumneavoastră?

Eu prefer să fiu singur, decît în tabără cu acei slujitori ai bisericii (e haios dascălul, cu „Să trăiți!”), respectiv cu unii comentatori de aici.

Nu văd nici o jale că nu va fi continuitate ca neam.

Totodată, nu văd de ce punem lucrurile din start în cheia lui Dumnezeu.

Eu nu cred în el.

Poate c-ar trebui procedat ca la școală. Slujitorii bisericii să-și facă o listă cu enoriașii de vizitat. Nu te apuci să suni la toți, pe ideea că matale ești majoritar, iar compatrioții nu au curaj să spună „Nu, mulțumesc!”.

Îndrăznesc să revin

…la o zisă precedentă, pornită de la afirmația cuiva::

> *„Dumnezeu nu se schimba, nu se invecheste, nu-si schimba legea. Vreti sa mai avem continuitate ca neam, atunci trebuie sa ne tinem de lege, altfel jale...”*

Ordean:

> *”Unde problema dacă nu vom avea continuitate ca neam, după formularea dumneavoastră?”*

Reformulat: de cînd interesul meu trebuie să fie identic cu-al Neamului?

.

Am realizat la cîteva secunde că – prin așa vorbe – nu-s neapărat destabilizator ori egoist.

Ci pur și simplu judec iluminist.

Pun în centrul interesului cuiva – propria persoană..

Eu îmi stabilesc prioritățile.

Nu are ce căuta vreunul (fie și Stat) dinafară să-mi arate pe unde trebuie (neapărat!, căci altfel ”e jale”!) să merg.

Cum să gîndesc.

Mi se întîmplă a fi citit istorie a României.

Una, cred, serioasă.

Nu am de ce să fiu îndrăgostit de Neamul cel zugrăvit acolo.
Mă uitam ieri, la stația metrou Brâncoveanu, la ce carte de vizită alăturau domnitorului.
...*Mulțumesc, dar să fie la voi, acolo!*

Iar despre chestia

… cu Neamul, la care tre' să ținem ca la retina din cap.

Mă uit la un articol din Historia.
Te iei cu mîinile de cap, legat de rea credință (e vorba de autori material).

> *”Un adevăr crunt: în 1989, Iliescu a chemat trupele sovietice*
> ***Un document descoperit în arhiva Ministerului de Afaceri Externe polonez confirmă că, la 23 decembrie 1989, Ion Iliescu şi Silviu Brucan au rugat Moscova să trimită militari pe teritoriul României. Conţinutul documentului este confirmat de mărturiile unor personaje-cheie ale Revoluţiei române.***
> *Un document inedit confirmă: la 23 decembrie 1989, Ion Iliescu a cerut să fie apărat de trupele sovietice! Temându-se că ar putea pierde puterea, viitorul preşedinte a solicitat Ambasadei URSS la Bucureşti sprijin armat.*
> *Armata Uniunii Sovietice nu a ajuns în România, însă pe teritoriul ţării noastre au fost infiltraţi, în 1989, zeci de mii de „turişti" şi „specialişti" care aveau misiuni secrete. Aceştia s-au retras abia în toamna anului 1990, după cum a admis fostul premier Petre Roman.*
> *Concret, la cererea lui Iliescu, replica sovietică, păstrată în documentul din arhiva MAE polonez, suna aşa: „Răspunsul URSS – sunt gata să acorde orice fel de ajutor cu excepţia intervenţiei trupelor".*
> Șamd

Iar eu trebuie să fiu mîndru, a fi român în pas cu așa exemplare.
Și să mă revolt de vreo sosire armată sovietică (mă refer la aia din decembrie 1989).
Cu ce-s mai diabolici muscalii decît mulți-mulți compatrioți?
Ziceți că rusnacii ucid/deportează în Siberia? Era să uit.

PS
Ghici în brațele cui vor fi fugit, la 1944, caractere precum condeierul ”Historiei”?

Mă încurc cu niște tipi

… comentînd o recentă inițiativă a UNICEF.
Aceea cu Violența verbală carele rănește...

Rănește pe copil, ea (violența) provenind de la părinți.
Acolo, pe poză, că tot veni vorba, tușeau dacă treceau o mamă isterică, trebuia neapărat un bărbat, dacă tot am devenit egali...

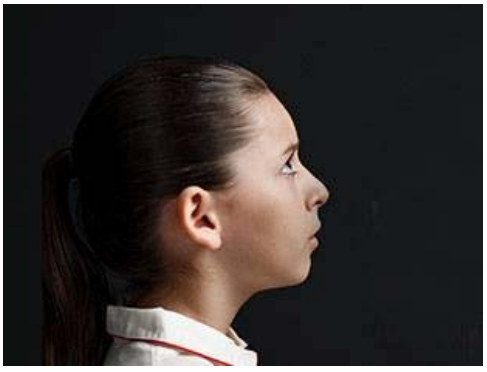

E interesant cum, în timp (de la Adam) am intrat în tiparul Societății, al Speciei. Toată atenția pentru tineri.
(Nu mi-i neapărat acreală la mijloc.)
…Cîtă vreme toată atenția și grija e pe vlăstarele tinere, nimeni nu întreabă: „Dar, dumneata, adultule, cum te simți?”
A ridica așa chestiune deja ține de-ăle mai mari mitocănii.
Domeniul fiind, în sine, precum, religia, patriotismul – adică universale, eterne, însă derajnjate de un vîrf de ac... Deoarece asta e proprietatea baloanelor, se sperie de orice ăla mic și ascuțit.
.
Nu stă unul să întrebe adultul, ce-i veni de-l păli acea streche, cu a urla către copil. „Nu, domne, interesu societății e deasupra, c-așa a strîns din dinți și tata, eu fiind un bagabont ce nu s-a pomenit...!”.
Citatul e al unui preopinent virtual.

Peste niște ani, copilul de azi va deveni el matur. Atunci i se va freca lui ridichea, că de ce nu e perfect și ca-n cărțile UNICEF-ului.

Dar și eu, de-al naibii!
Cum oi prinde de-acum înainte vreo ureche disponibilă, voi lua apărarea părinților. Nu c-aș avea ceva cu tinereii. Ci pentru că sînt balanță de zodie.
Plus c-am citit – peste umărul cuiva din metrou, carele frunzărea o carte: „Audiatur et altera pars”.

PS
E posibil să posed dramul de anticipațiune, pentru a realiza cum își va trata copila din afiș propriul copil, peste vreo 25 de ani...

Nu-ș ce-mi fuge mintea

… la recenta zisă a dlui Crin Antonescu.
Cum că noul președinte al țării vorbește puțin și gîndește așișderi.

Am brusc sentimentul că ex-liderul liberal și-o caută realmente cu lumînarea.
Cum ar spune psihologii, se autosabotează.
Iar așa bănuială se leagă iute de o declarație (la care nu-l obligase nimeni) înaintea alegerilor generale, cum că demisionează dacă partidul condus de dînsul nu atinge 20%.
.
Nu m-ar mira, chiar să fie așa ceva, autosabotaj... Dor inconștient de a-ți ieși prost.
Îndrăznesc a vă oferi o explicație a ipotezei.
Dl Antonescu e un om dezinvolt. Și pe care nimic nu pare să-l destabilizeze.
Atitudinea e de pus în ramă, asta și pentru că-i însoțită de-o ascuțime de spirit uluitoare..
Dar.
Calitățile pomenite nu știu dacă-s lăsate de ursitoare, cît s-au născut drept reacție la un anumit tratament în familia de proveniență. Unde s-a trezit născut și unde a crescut. Acolo, ceea ce vedem noi azi a fost un mod de a contracara atitudinea unuia dintre părinți față de copil.
Avînd în vedere că subiectul nostru și-a dorit o consoartă mai coaptă sufletește, pot bănui c-alde clinciurile aveau loc cu tatăl.
Pe acesta-i posibil a-l fi sfidat, cîndva, dezinvoltul nostru politician.
Atîta tot că – în fața vreunor inerente eforturi pe care le va fi făcut tătînele cîndva – dl.C.A. e posibil mai ales la maturitate să fi fost pălit de-un sentiment de vinovăție.
Va fi intrat și el, la vîrsta de altădată a tatălui, inevitabil în pielea maturului.
Sentimentul e foarte posibil a fi inconștient, dar pălește ferm.

Bineînțeles, în minte lucrurile nu-s alb-negru, ci amestecate.
Oarece dispreț al copilului de altădată pentru vreo gîndire lentă a tatălui e posibil să fi rămas.

Intelectualii președintelui

Formularea s-a născut, acum niște ani, legată de Traian Băsescu.

I
Nu spun, vor fi fost și foloase materiale pentru susținătorii distinsului constănțean.
Dar intelectualii cu pricina par să fi fost atrași de-o parte de contrastul cu savantlîcul-lipsă al președintelui. El părea mai nepriceput, în ale marilor idei. Și, se înțelege, trebuia ajutat.

Plus că, animalicul băsescian îi va fi tulburat (nu spun erotic!), îi va fi atras...

.

Este drept că TB n-avu vreo atracție față de lumea finețurilor înalte. S-a folosit și gata! Iar în paralel nu a ținut să rămînă dator respectivilor, pe cît era posibil, firește.

II

Meditam istoricește.

ION ILIESCU a născut tabere – parcă așa le zice... – maniheiste. Iubitori la greu, respectiv dujmani pe măsură. Asta la început, căci după 2000 au părut că se-ntorc cu fundul în sus, vezi de pildă amiciția cu regele. Că veni vorba (iara cum se uită), intervalul 2001-2004 a fost unul tare neplăcut intelectualilor nesupuși, care se vedeau 'ca popa' sub 1-2 nesfîrșite mandate Adrian Năstase, la Cotroceni.

Dar veni fericita socoteală din tîrg, la 2004, cu Șuviță-lungă (ați ghicit că e aceea tăiată ulterior, nu mai spun a cui...) la tarabă...

Trec la Iohannis.

Nu am pretenția de adevăr în aste zise, cu atît mai puțin etern. Dar așa se vorbește la noi în Poiană, fiecare să nu adoarmă...

Iohannis este teoretic un educat, dar am sentimentul că la el vor prinde cel mai greu gogoșile, mîngîierile intelectualilor. Aceasta, probabil din motivul că – deși este om – președintele jurat azi este un om care nu-și dă voie să se simtă bine. Și deci să guste o 'perie', fie și însoțită de inegalabila dulceață balcanică.

III

Emil Constantinescu se afla 'inter pares', cu Blandiana, Liiceanu și restul. Ultimii nu-i puteau măguli/spori sentimentul de priceput în ale ideilor. Prin urmare s-a așezat relativ dezinvolt la masă cu Vaclav Havel.

Acest 'între egali' nu fu deloc echivalent cu vreo amiciție, din contribuție a fiecărei tabere. Ajuns acolo, Sus, ai impresia că foștii colegi te critică doar din invidie și de-ai dracului.

Am trecutără prin Piața Universității

…care se pregătea de unele și altele comemorative.

.

Mi-au lăsat, cei de pe acolo, o părere deloc entuziasmantă.

.

La așa vorbe, eu îmi voi lua bocanci în dantură, cum se spune prin comune limitrofe...

Credeți-mă totuși că, dacă nu ai la tine un bagaj astronomic de înțelegere pentru firea umană (care nu-ți cade altminteri în orice zi de Sus...), nu e de mers pe acolo.

Ca idee.

Eu stau bine, față de majoritatea fluturînd steaguri pe acolo, cu lipsa de una alta sufletești în copilărie.

Totodată.
Ca idee de comemorat ce-a fost dramatic și tragic.
Ce-a fost s-a dus, ori măcar după primele 4-5 comemorări.

Azi e altceva.
E ținut tataie mort la geam, ca să mai vină pensia.
Se înțelege că nepoților.

Condei de gazetar pasămite experimentat

„Da, prezența Alinei Gorghiu la Antena 3. Şi a incalificabilului Dan Mihalache în stafful de la Cotroceni...”

Una la mînă, nu te legi de prezența, ci eventual de prestația cuiva.
Apoi,
Cînd spui că ceva e incalificabil, prostuții pot să te admire, iar totodată să se uite strîmb la chestia de netrecut în cuvinte.
În practică, la mijloc este o problemă a condeierului. De lene și de nedus al capului. Cine te oprește să califici și să folosești deștept caracterizarea?
Asta, cu `Incalificabil!”, prinde la semenii greu capabili s-adune două idei.

Politețuri

”Klaus Iohannis l-a chemat luni, la Cotroceni, pe Victor Ponta”

Io înțeleg că sîntem murdoch-ieni (adică urmași ai lui Rupert Murdoch, considerat părinte al astilului tabloid).
Adică satisfacem publicul.

Dar.

Dacă tot țipăm că vrem să fie țara mai *pretty*, iar noi mai valoroși – mai demni de respect.

Putem să le alăturăm celor doi politicescul „domnul/domnii”?

O să-mi spuneți că prea-mi put toți!

De pildă dl Ion Cristoiu, într-un recent articol.

> *„Cînd WC-ul pute, de atîta dat pe dinafară, omul minim civilzat nu intră, chiar dacă-l taie nevoia.*
> *Nu același lucru se poate spune despre Aliana Gorghiu, Preanumita lui Klaus Iohannis în fruntea PNL pe stil vechi.*
> *Protejata Prea Alesului a simțit nevoia unei exprimări.*
> *Drept urmare s-a dus sîmbătă seara la Latrina 3.*
> */.../*
> *Cum îi stă bine unui maimuțoi, Mircea Badea s-a dus la Cotroceni pentru a pune la cale, în direct, o masturbare mediatică...”*

Una.

Poate dl Cristoiu nu a aflat.

Nu se folosește bășcălia, în materie de preopinent.

Asta și pentru că, prin poveștile lui 2015 barim, poți rămîne ferm și să-i spui mitocanului: ”Nu e bine, pentru dumneata, să mă iei în felul ăsta...”

Doi.

În materie de intrat la closet.

Poți intra liniștit să urinezi, unde spui dumneata. Un om puternic nu se jenează de miros. Fie și pentru că a trecut întreg de faze freudiene.

Dacă el are o treabă (fiziologică și nu numai) de rezolvat, nu văd de ce s-ar jena de mirosuri – ce-s datorate la o adică altora.

.

Un pic tot pe acolo.

Nu sălta drept argument ideea de masturbare.

Căci vine vreun vaccinat și-ți propune o discuție pe subiect – dacă tot ai săltat-o...

.

PS

Citatul de mai sus urmează acestuia.

> *”Traian Băsescu a ținut sîmbătă conferința de presă dedicată finelui de mandat la Cotroceni. Toate televiziunile, chiar și cele care nu-i sunt amice lui Traian Băsescu, au acordat atenție momentului, fie și pentru că a fost unul de Istorie și pentru Istorie. Cum era de așteptat, Antena 3, condusă de Dan Voiculescu de dincolo de gratii, a transformat momentul într-o sinteză între Pavel Abraham, Milliținul devenit Securist și Izaura Mondialu, analfabeta devenită vedetă. Cum îi stă bine unui maimuțoi, Mircea Badea s-a dus la Cotroceni pentru a pune la cale, în direct, o masturbare mediatică. Pe tot parcursul Conferinței de presă, postul lui Dan Voiculescu a pus pe burtieră înjurături scabroase.*

Revin la materialul

… la atitudinea dlui Cristoiu.
Io-s un neica-nimeni, dar cu ochii ca pe butelie tot sînt pe ideea ieșitului prost de pe Scena publică, atunci cînd m-oi rablagi.

Mă sperie o chestie, altminteri spre care s-a aplecat Caragiale...
Să intri sub reflectoare în vreun fel, și să ieși mult altfel, inclusiv penibil – căci te-a dus finalmente Valul vieții, iar matale nu ai observat unda acestuia...
.
Să intri la un 1990 drept minte brici, iar acum să ai nevoie de formule gen...:

> *."Atît prin prezența sa în studio, deși pînă și burtierele puteau, cît și prin atacarea lui Traian Băsescu, pentru că, vezi Doamne! nu l-a lăsat pe maimuțoi la o Conferință de presă unde, totuși, nu se împărțeau banane..."*

Doamne, ascultă ruga ateului:
Dacă vreodată ateriza-voi sub reflectoare, spune-mi și cînd o fi să ies, ca să nu par vreun întîrziat prost pe acolo...
Să mor eu că n-o să mă supăr pe martale, de acel tras de mînecă (divin)...
Un fir de iarbă de mirosit, un cer precum ăl de Ni l-ai dat azi – o rămîne de admirat...

De la Crăciun

…și de la vinul ăsta roșu atît de bun, am căzut în nostalgie...
.
Am nimerit melodia asta. Cu „Don't worry, be happy"
Nu știu cine cine asigura un fel de sonorizare a locului, în Piața Universității – ediția ei din 1990... Dar, pe la un opt dimineața, după ce petrecusem noaptea într-un sac de dormit pe iarba Teatrului național, asta se auzea, pe cînd ne înființam la marginea Zonei, să se vadă că nu am plecat de tot de pe acolo...
Rămîneam puțini dimineața – mă refer la primele zile, întîile săptămîni.
Aș minți să spun că eram în fiecare răsărit... Într-un fel, și fără să ne vorbim, făceam cu schimbul...

Eu făceam parte din Grupul Independent pentru Democrație.

Nu am nostalgii în exces aici. Existența mea nu se leagă de acea perioadă, de acei ani. Dar cînd mă pălește trimiterea-înapoi, îmi permit alunecări frumușele spre ce a fost....
După aceea, ochii mari la prezent și ocheadă nițel speriată spre viitor...

Romînia dodoloață, la 2014.

Sîntem nemulțumiți de atîtea lucruri...
.
Dar uitați cum arată un fleac frumos, peste care trecem cu atîta îngîmfare...
Vasile Ernu:

”Prin sat. Intre Deva si Brad, prin sate, este net/wireless (a inlocuit radioul vechi). Ca sa-l poti accesa, e bine sa stii numele primarului...”
.
Saaat..., cu wireleeees gratuit...
.
Pentru a cita un politician...
Cred că nu știm ce pierdem.
Ca minunății prin jur.

Hodoronc-tronc

…ba și de Crăciun...
.
Dar văzui pe-aici niște materiale legate de Revoluție.
Și unde generalul Nicolae Militaru (1925-1996) e făcut în fel și chip.

Că fu un ucigaș, parcă nu am nici eu dubii, avînd în vedere gesturile sale.
Dar, în privința calității de spion sovietic, parcă tot aștept niște dovezi.
Nu că mi-ar fi drag personajul (simpatiile mele-s spre tipul Stănculescu...). Dar mi se pare neserios un joc – inflamat chiar – unde lipsește baza afirmației.

Vreau și eu o hîrtie mică, fie dînsa pe stilul Securității (adicătele cu minciunile ori exagerările aferente). O înregistrare, o ceva...
Să nu mi se spună că-n vremea ministeriatului Militaru, acesta a ras tot ce nu-i convenea, din arhiva Secu.

Concluzionînd: faptul că vreunul mi-i antipatic ori 20 de milioane de compatrioți îl declară ticălos nu-mi închid simțurile la amănunte...

.
PS
Tot deformație. Și datorită căreia nu voi ajunge bine.
Cînd o gazetă scrie:

„EXCLUSIV Amintiri cutremurătoare: poveştile miliţienilor împuşcaţi de militari în Revoluţia de la Sibiu”

... păi am ieșit deja din pe lista celor interesați a lectura materialul.
Aș pierde vremea.
Iar totodată pot bănui cum arată vreun fapt istoric oarecare, trecut prin plămădeală de tabloid.

PS2
Tratamentul aplicat lui Militaru îmi pare din categoria țap ispășitor (repet, ușî de biserică nu fu!).
Vinovatul cu pricina, paratrăznet la nivelul unei comunități mai mari ori mai mici, este din interiorul grupului, dar alteori din afara lui.
Militaru este paratrăznet la fix, ca personaj exterior și în neputință de a se apăra ori a fi apărat.
.
Mă repet. Militaru e foarte posibil a fi fost un ticălos, dar nu pot ignora și ce facem noi, ăia porniți pe el.

Întîlnesc pe aici

…un extras din nu știu ce Psalm (creștin), unde cineva îi cere scuze PreaÎnaltului pentru slăbiciunile sale.

Îmi pare o povară cam mare...
După ce c-avem grija descurcatului prin viața cu dramul de calități ce ne-a fost repartizat, bolovanul ăsta ne mai trebuia, de cuget: să stăm a cere iertare că nu sîntem și noi dumnezei...
.

PS

Nițel în altă ordine de idei, ridic o întrebare ticăloasă.

Cînd spunem Dumnezeule în sus, Dumnezeule în jos, pe care dintre componenții Treimii îl avem în atenție?

Hotărît lucru

… vreau prea mult de la oameni.

Recunosc, mi-este o atitudine infantilă, o căutare a vreunui ins pe care să poți pune bază...

Teoretic, criticînd zisa atașată a dlui Djuvara, țipă și invidia din mine că nu-s la înălțimea omului și a operei sale.

Pe de altă parte, mă sperii un pic, observînd că pînă și mințile destupate vorbesc să se afle în treabă. Mai exact, sînt mai infantile decît ratați ca subsemnatul.

“Astăzi, dacă s-ar aplica justiția, ar începe procesul lui Ion Iliescu şi al acoliților săi, din cauza cărora au murit la Revoluție cel puțin o mie de oameni. Or, asta este crimă!
Neagu Djuvara
/MihailGeorgeNeamtu

.

Recitesc scrisele dlui Cartianu despre cum s-a efectuat manipularea la Revoluție. Și-s indignat pînă pe înalturi.

Dar nu poți să pui nenorocirea acelui moment pe seama lui Ion Iliescu.

Treaba îi infinit mai complicată. Iar la capătul ei stă, ne place sau nu, ditai Dumnezeu, care a croit toate cele din jur cum au fost și sînt.

Apropo de asemenea căutări ale unui țap ispășitor („Iliescu judecat!”), am sentimentul că cine se inflamează așa va fi pradă ușoară la viitoarea – inerentă – manipulare.

Apucasem să spun, pe-aici

… că mi-a lăsat o impresie deloc grozavă comemorarea ce se pornise de 21 decembrie, la Piața Universității.

Nu am ținut să-mi comunic impresiile, dar rîndurile cuiva mă obligă s-o fac (vezi articolul următor).

Unu.

Cu precizarea că nici subsemnatul nu e sfînt la acele capitole.

Mi s-a părut foarte multă vanitate între cei care pregăteau evenimentul, la locul și momentul pomenite. Pot bănui și de unde se trage, chit că poate nu v-o fi momentul ascultării de psihologie savantă.

.

Doi.

Interesant cum trag lucrurile – inșii categorisiți mai sus -, în scrisele lor. Dacă au văzut dumnealor că nu fură băgați în seamă îndeajuns, se apucă ulterior și ne umblă la mai multe glande, cu șmecheriile aferente. Cum că nu respectăm eroii cei morți, de pildă.

Aici se apasă pe acea vinovăție primară pe care o posedăm cam toți.

Pentru abureală mai mult, apoi se umblă la compartimentul plăcerilor noastre, pe stilul că nu știm noi ce pierdem, dacă nu respectăm așa loc sacru. Că ce plăcere interioară (pot citi mesajele non-verbale!) s-ar instaura în noi, pe cale dumnezeiască, de-am pune botul la discursul dînșilor.

În paralel, descrierea dumnealor este departe de realitate. Să fie eu sănătos cîți s-au jertfit din prostie și figurantism personal – că tot citeam zilele astea niște cazuri.

Întreaga țărășenie vrea să consacre tipi precum cel cu discursul drept grijitori-de-Templu-Sfînt. La care să rămînă omenirea cea romînească uimită: „Uite, domne, cine are se ocupă cu venerație și patriotizm de clipele mari ale Istoriei!” șamd.

Și ajungem iar la atitudinea de Bulă, din primul nostru an de viață, care ar vrea să fie și mofturos, și ținut pe palme de niște părinți foarte grijulii.

Dacă nu mă credeți, întrebați psihologii. Eventual, depășiți-vă dumneavoastră tabuurile, citind mai cu atenție zisele lor, cît și relatările obiective despre revoluție care vă pot ajunge sub ochi.

Apropo de reproșuri

… că nu respectăm Revoluțiunea, respectiv că nu am primi răspunsuri la marile necunoscute din decemvrie 1989.

Fără îndoială că vor fi tratat și alții subiectul, dar eu numai de la doamna Marta Petreu, vorbind despre legionari, am aflat cum e cu cererile înadins formulate în exces.

.

> *„Preşedintele Noua Republică, Mihail Neamţu, pune o serie de întrebări despre evenimentele sângeroase din decembrie 1989 care, din păcate, nu au primit un răspuns clar nici până în zilele noastre, deşi a trecut un sfert de secol de la Revoluţie...*
> *De unde vine nota cinematografică a filmului Revoluţiei? În timp ce se trăgea în Muzeul de Artă la Palatul Regal s-a filmat o nuntă: un soldat s-a căsătorit cu o muzeografă... De ce avea nevoie sângele morţii de inocenţa iubirii? Cum de-au fost plasate camere de luat vederi exact în locul unde "teroriştii" erau arestaţi? Cine a orchestrat Marea Panică produsă prin discursul crainicilor TV despre otrăvirea apelor şi-a fântânilor?...”*

.

Oameni precum Mihai Neamțu nu au nevoie de răspunsuri, nu au nevoie de dialog, ci de încălecat pe altul. primitiv, însă real.

Iar în paralel să entuziasmeze pe-acei (nu puțini) plebei posedînd temperamentul, alcătuirea dumisale.

.

În paralel, răspunsuri la întrebările cică ridicate le-ar arăta respectivilor că-s ceva neglijabil, raportat la Lume și la ce-o pune pe-Aceasta în mișcare...

Miting Pro Băsescu în Piața George Enescu (Florin Eșanu / Epoch Times)

Înalt prea-sfințitul Pimen

…al Sucevei ne pune în gardă:

.

> *„Scoaterea religiei din şcoli este un atentat la fiinţa noastră naţională, la credinţa neamului nostru românesc”*

.

E dreptul său, la opinie.

Aș îndrăzni totuși două observații, de furnică-sub-soare.

.

Expresia cu ființa națională cea amenințată, cu simbioza Stat român-Biserică mi se pare un pic aiurea... Ba chiar trădează biserica precum unul dintre cei doi, ai povestioarei moraliste cu Ologul și orbul...

În același timp, nu văd de ce s-ar teme, IPS Pimen și colegii dînsului.

Cînd ai pe Dumnezeu deasupra, păi Acesta nu te va lăsa de restriște, dacă statul cel ateu îți refuză cuvenitele, drept-credincioasele lecții de ortodoxie în școli.

PS

Pesemne că i-i omenesc.

BOR nu realizează ce o paște. Se cramponează de actualul Ei fel de-a fi, chit că pînă la urmă va trebui să se adapteze la situații insuportabile azi.

Și care mîine vor fi și mai și.

Observații ale subsemnatului

… ce nu se vor literă de... Evanghelie.

Sportul cu romînii în sus și-n jos... îmi pare a se ivit de 1-2 ani. Romînii fac și dreg. 50% dintre romîni... (asta în condițiile înainte se spunea „cetățenii Romîniei”, „dumneavoastră” ori similare)

În același registru.
Acum vreo trei ani, s-au pornit în media noastră și observațiuni (mai mult sau mai puțin critice) la adresa Bisericii. Pînă atunci n-ai fi văzut-neam așa blasfemii!

Ca orice paranoic ce se respectă, sînt curios cine a apăsat pe buton.
Altminteri, și presupunînd că-i așa cum bănui, și-a avea Respectivul socoteala lui.

Cineva, în gazeta „Gândul”:

„De ce nu va reforma niciodată Victor Ponta PSD...”

Eu unul cred că ne băgăm aici neinvitați în viața altuia. Iar de parcă asta n-ar fi de ajuns, venim și cu sfaturi – să fiu iertat! – aiurea...
Agităm vehement un îndemn sau altul, doar pentru că ne pică nouă bine (ne credem la vîrsta jocului cu plastilina, respectiv cu părinții cei amabili).

Eu nu văd ce nevoie are PSD de vreo reformă, ba chiar termenul e aiurea – fie și cînd partidul ar dori vreo optimizare.
Reformarea – dacă-mi permiteți a bate cîmpii – e o vorbă din start artificială, un oarece pat la lui Procust.
Orice partid își drege singur bătătura, la vreun eșec. Nu are nevoie de careva, la uluci: „Fă aia! Nu așa! Uite-așa!...”

Părerea mea.

Nemulțumire

”Centrul pentru Combaterea Antisemitismului CRITICA DECIZIA LUI KLAUS IOHANNIS de a-l decora pe Octav Bjoza, președintele AFDPR.”

Cei de la CCA au în fișa postului atitudinea de dulău. Care latră pînă și la trecerea unui copil pe uliță.
Asta li-i menirea.

Ca atare, nu mă miră ceea ce pare grabă a mesajului lor.

> *„Condamnarea atrocităţilor comise de dictatura comunistă este o datorie a fiecărui om politic din România. Sistemul criminal comunist l-a aruncat în închisoare pe domnul Octav Bjoza, preşedintele Asociaţiei Foştilor Deţinuti Politici din România, i-a distrus viaţa, i-a persecutat familia şi i-a refuzat drepturile universale ale oricărei fiinţe umane. Aceste crime comise de regimul comunist nu anulează crimele comise de legionari împotriva evreilor din România. Faptul că, în Romania post-comunistă, domnul Bjoza a ales să împărtaşească idealurile Mişcarii Legionare, să omagieze ideile şi credinţele acestei mişcări politico-religioase criminale, este profund regretabil. Preşedintele României însă (...) are obligaţia a trasa linia fină dintre eroul anti-comunist şi participantul activ la activităţi omagiere a unei Mişcări criminale antisemite”, se mai precizează în acelaşi document.*
> *În acest context, reprezentanţii Centrului pentru Monitorizarea şi Combaterea Antisemitismului apreciază gestul lui Iohannis ca fiind „un dezamagitor act de populism”.*

.

Altminteri, explicația dlui Bjoza mi se pare de mult bun simț:

.

> *„„În temniţă am fost educat să nu privesc oamenii după etnie, culte sau politici. Eram doar luptător anticomunişti acolo, nu făceam deosebire care este legionar, ţărănist, cuzist sau că n-avea nicio culoare politică. Sunt împotriva oricăror extremisme, fie de stânga, fie de dreapta. (...) Când sunt comemoraţi luptătorii anticomunişti, noi suntem cu ale noastre, legionarii cu ale lor. Probabil se referă la comemorarea de la mănăstirea Constantin Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus. Eu fiind din Braşov am participat la ceremonial, ei au avut drapel, a fost treaba lor. Irascibilitatea nu ajută nimănui. Lucrurile trebuie discutate cu calm şi fără patimă. Am susţinut întotdeauna că unii dintre legionari au avut părţi bune. Faptele rele trebuie judecate separat, înfierate, astfel încât să nu se mai repete”*

Radu Banciu lansează o 'de-a lui'.

Spune nu știu ce neplăcut, despre români.
Iar o sumedenie sar apoi în sus.
Între care dnii Turcescu și Cartianu (pot bănui că nu-s singurii).

Care pornesc o diatribă la adresa Radului. Că e mitocan șamd ar fi una. Dar mai știu dumnealor tot felul de jenante ascunsuri ale aceluiași personaj. De pildă, că-i întors cu cheia

pentru a lansa acele urîțenii, la adresa curaților, imaculaților mioritici – de care altminteri noi, ceilalți, ne exprimăm întotdeauna în cel mai elegant mod.

.

TOTUȘi.

Mi se pare totuși excesivă iritarea pe spusele Banciu, plus că nu e la obiect. Supărarea pe-acolo îmi pare să vină din faptul că acela ne-a încondeiat, în mare parte pentru lucruri, greșeli, micimi adevărate (astea dor cel mai tare).

Or.

Să-i răspunzi la obiect aceluia nu poți – cum ziceam, ne aflăm oameni și deci greșim. Atunci o iei prin porumbiș, prin ocol, atent însă la scăpările de gen social, în sensul gesturilor care ar irita cît mai multă lume. Iar a decreta că e jignit poporul român este una din aceste calești argumentative.

Banciu irită pentru că-i un tip cu care nu poți cădea la pace. N-are mamă, n-are tată.

Uneori, și lipsa de bun simț a celuilalt deranjează. „Io-te, al dracu, eu mă chinui să mă port spălat, iar ăsta face pe ele, de reguli frumoase. Nu e corect!”.

.

PS

În sine, argumentația simpaticului domn Cartianu mi se pare totuși neserioasă... Aduce cu voroave din recreația mare...„Știm noi de unde are Banciu indicații, da-l las pe Robert Turcescu să spună el primul...”

Plus că, dacă ne jignim iute (și purcedem la reacții inflamate), parcă nu ni-i o notă prea bună în ale mintoșeniei...

Dintre vorbele irezistibile, dar false.

"Un film bun care ne oferă o mare lecție de viață..."

Or.

Dacă ceva ni se potrivește, dacă ne este o lecție de viață aia vedem doar în funcție de sensibilitatea, de experiența noastră.

După cum, lecția de viață îmbrățișează, atinge inclusiv zone ale ființei care nu-s scoase cu una, cu două în fața celorlalți.

Deci un careva din afară e nepotrivit ogrăzii mele.

Mai ales cînd se exprimă cum o face aici.

Bineînțeles, poți da curs unei asemenea formule – dar atunci obiectiv nu-ți mai este lecția cu pricina, ci a da bine social, ca ascultător, respectiv jongleur de așa termeni.

Îmi recad ochii pe zisele recente

… ale Prea Sfințitului Pimen al Sucevei.

Citez fie și indirect, din „Gândul”:

> *„În Pastorală, IPS Pimen citează dintr-un profesor de teologie, spunând că credinţa „nu este un articol de import, ca merele de California. Ea este sufletul cu care s-a născut poporul român”. Or, spune el, eliminarea religiei din şcoli este un atentat „la fiinţa noastră naţională, la credinţa neamului nostru românesc, este o ofensă a maiestăţii divine”* Șamd.

Șamd. De bine ce pomeneam recent de stilul în care dnii Turcescu și Cartianu au luat o zisă a confratelui lor Banciu.

Din motive poate de înțeles, puțină lume replică la obiect. Se practică la greu abureala, îmbrobodirea – și pot bănui c-așa ceva e mai mult decît uman...

.

Mă uit la zisele înaltului prelat.

Nu are treabă cu spusele celuilalt, cu nevoile celuilalt.

„Celălalt' fiind tabăra, semenii care voiesc a scoate Religia din școli.

.

Am totuși un pic de pretenție de la Sfînta Biserică. Dacă tot jonglează cu vorbele mari, între altele că-i Divinitatea deasupra, parcă aș vrea și-un pic de comportament pe măsură. Doar a te răsti la altul, parcă nu e treabă.

Asta, în condițiile în care poți să nu fii de acord cu cineva și fără să perorezi cum o face IPS Pimen... Dar omul (aproape) sfînt simte nevoia să nu aibă – în discurs – vreo treabă cu preopinentul, ăla greșește, e ticălos, iar dreptatea e-n poala noastră.

În realitate, și Pimen e interesat să-și mențină suporterii. Ca atare, citează din teologul cutare, chit că așa referință nu are a convinge nici măcar un neutru.

Nu pot să nu mă mir

…de o vorbă:

> *„Iohannis uită că este preşedinte ca urmare a unui vot profund antisistem...”*

Fără îndoială, există o încîntare teribilă, să vorbim pentru a ne afla în treabă.
Este drept că ultima sintagmă – fie și hulită îndeobște – produce o mare-mare plăcere.
Care ține de copilul ce-aranjează (în mintea-i) lumea așa cum îi convine. Și care nu posedă vreo treabă cu responsabilitatea celor emise.

Votul nu a fost profund... Cînd învingi nu departe de 50%, nu există vreun profund, mult, devastator șamd.

Apoi.
Chestia cu sistemul.
Ce e aia, *Sistemul*?
Plus, cum e să fii contra Aceluia – a sistemului?

În realitate, ca să îmbrobodești pe altul (eventual să dai gata o anumită categorie de cititori) trebuie să vorovești cît mai măreț, mai neclar. În genul pietrei aruncate în fîntînă, ce dă de lucru apoi înțelepților creduli/iute-luători-în-serios.

Rog să fiu iertat…

… dacă pic din nou în mic dezacord cu dl Pleșu:

> **Spune dînsul:**
> *„Să trăieşti într-un spaţiu creştin şi să n-ai habar ce este Eucharistia, ce sunt „tainele“, ce înseamnă Crăciunul, ce se întîmplă în timpul liturghiei, ce rost are icoana şi ce deosebiri sunt între catolici, ortodocşi şi protestanţi e o formă de incultură fudulă.*
> *Nu strică nimănui să ştie mai mult decît ştie şi să priceapă universul simbolic şi ritual al bunicilor săi.*
> *Şi, mai ales, nu strică nimănui să citească Scriptura...*

Uf.
Am sentimentul că distinsul literat ne trece strada... Cînd noi nu sîntem interesați de strălucirile pe care ni le arată dînsul, vizavi.
Urmare a unor contacte cu scrise ale Scripturii, nu simt nevoia să aflu ce-s Tainele și toate cele. Nu le disprețuiesc neapărat, pur și simplu nu le simt a-mi fi utile.
Cu aceeași pomenită deferență, nu mă interesează ce se petrece în timpul Liturghiei. Asta, pentru că-mi pare acolo o poveste ce nu rezonează cu a mea – bună, rea – simțire.
E ca și cum eu l-aș invita pe dl Pleșu să asude pînă în vreun loc de munte unde mă simt eu minunat. Sînt convins că nu i se potrivește.

Legat de bunici.
Una la mînă, doar prin cărți sîntem foarte interesați de universul bunicilor, al înaintașilor.
Apoi, legătura lor cu religia a fost ceva mai puțin spectaculoasă decît ni se spune. Căci erau oameni. Ba și de sub Carpați.

A citi Scriptura.
Eu văd așa ceva pierdere de timp.

Ce-i drept, o discutabilă aranjare a lumii noastre face ca un declarant ca mine să fie privit chiorîș. Arătați-mi și mie unul care a citit Biblie și ce mari modificări a produs în el. Unele reale, nu de poveste…

Nu-s neapărat un răutăcios. Ci încerc să nu plec de pe pămînt cu picioarele.

Am mai spus c-o să ajung rău, cu-așa stil de-a numi lucrurile.

Dar prieten cu minciuna parcă tot nu m-aș face.

.

PS

Altminteri, multe din zisele dlui Pleșu, în acel articol, îs de-a dreptul sanitare – vezi remarcile la ÎPS Pimen al Sucevei.

Întrebă cineva...

…Constantin Corneanu pe nume, în „Adevărul”:

.

> *„Cine a tras în noi, după 18.30?”*
> (la 22 decembrie 1989)
> Iar în continuare oferă un interesantissim punct de vedere.

În paralel, v-aș propune aici un unghi personal, asupra problemei.

Oare cum ar fi fost (imaginîndu-ne onest, azi) **dacă nu intervenea *scenariul Iliescu*?**

(Dau numele său, chit că el a fost doar un pion al complexei acțiuni).

Fără îndoială, mulți îmi vor înfățișa niște povești minunate.

Mie, totuși, mi-e teamă că torentul popular declanșat ar fi făcut prăpăd mai mare decît huliții teroriști.

La o adică, chiar ne-am împușcat mai mult noi între noi, decît au căzut cei fulgerați de glonț diversionist în frunte...

Ne aflăm ființe interesante...

Cineva așterne cele de mai jos:

> *„Scriu astăzi, în această penultimă zi a anului, cu gustul amar al victoriei din 16 noiembrie. Nu am fost niciodată genul care să se hrănească cu iluzii, dar atunci, în zilele de dinaintea turului doi şi în cele de imediat după, **a fost un interval foarte scurt în care am crezut cu tărie în miracol şi în puterea reunită a minţilor şi sufletelor** unor oameni a căror voinţă de mai bine poate schimba soarta unei naţiuni. ”*

.

Să mă scuzați.

În tărășenie văd doar dorul cuiva de a freca ridiche.

Îi ridică celuilalt (Klaus Iohannis) ștacheta la naiba în praznic, apoi îl ia la omor că nu s-a apropiat măcar de ea – chit că respectivul s-a apucat de `atletism` de foarte curînd.

În paralel, cei precum doamna autor a citatului se ridică pe dînșii cît mai în pod, cum că-s inși capabili *a crede în miracol* (vorba din urmă e precum istoria pentru dascălii lui Nae Cațavencu...).

Tot pe aici, prestidigitația întru aiurit publicul e maximă...

Altminteri, mă pufnește un pic rîsul-plînsul.

Dorința de mai bine a cuiva nu-i garanție de schimbare a unei nații.

Apropo.

Dați-mi și mie exemplu de națiune schimbată.

Eu știu c-au izbutit treaba asta Germania și Japonia, dar să fie la ele acolo configurația istorică ce le-a împins la așa ceva...

PS

Mă uit uit la poza doamnei autor.

Să fiu iertat, însă rezonanța cu voroavele-i cele mărețe îi e minimă.

Pur și simplu la mijloc e îndemnu speciei: „Să ajungi – ca individ – la cît mai bine pentru tine!”...

Mijloacele deja nu mai contează.

Ni-i de la Adam astfel, trecînd pe la Pristanda...

Titani culturali

Un distins amic de Facebook reproduce o poezie de Lucian Blaga.

Meditez brusc.

Dacă cineva e în stare să aprecieze sincer așa gînditor, să rezoneze cu creațiile acestuia, păi cred că ni-i la doi pași să purcedem și noi la înjghebări – fie și amatoricești, inițial.

De fapt, acu-mi reamintesc zisa cuiva.

O reproduc din memorie.

„Dacă ești în stare să apreciezi sincer vreun mare, nu ești departe de El.”

PS1

O, vreau să joc, cum niciodată n-am jucat!
Să nu se simtă Dumnezeu

în mine
un rob în temniţă – încătuşat.
Pământule, dă-mi aripi:
săgeată vreau să fiu, să spintec
nemărginirea,
să nu mai văd în preajmă decât cer,
deasupra cer,
şi cer sub mine -
şi-aprins în valuri de lumină
să joc
străfulgerat de-avânturi nemaipomenite
ca să răsufle liber Dumnezeu în mine,
să nu cârtească:
"Sunt rob în temniţă!"

(Lucian Blaga)

PS2
Precizare necesară: mă aflu crunt ne-poet.

Hai să zicem...

…că scrisele unuia ca mine *se vor duce prafului, de suflet*...
În context, oare, dintre energicele tastaturări de pe aici, cîte vor rămîne (se înțelege că nu mai mult de niște decenii) în atenția viitorimii?

Un ins foarte suspect

E acela ce amestecă (dar nu încurcă!...) borcanele.
Îmi place cum scrie și se comportă doamna istoric Lavinia Betea.

Modele umane

Poate, ca să crești în viață, ai nevoie de așa ceva...
Unii, fericiți de-ăl Înalt, se despart amical ulterior, de acele matrici.
Pe care s-a întîmplat a le depăși, pe drumul scurgerii-sub-Soare.

Privesc.

La fotografia fostului demnitar comunist Iosif Chișinevschi.
Îi observat pometii.
Iar totodată bănui a nu fi fost un idiot.

În paralel, șed cu observația pe copile și fii de bănet gata, din epocă.
Vă dau și două nume, ca misogin ce mă aflu,
Chit că puteți reține și un Petre Comarnescu.
Fetele se numesc Alice Voinescu și Jeni Acterian.
Dacă tot acceptăm că deasupra ne este cerul uman.
Vă mai miră că Iosca fu cum fu?

PS
S-a întrebat cineva, cîndva, ce-i veni aceluia a se face frate cu Dracul?
Să fugă, la un 1928, sub steagul comunist?
A voastră nu fuse chiar deloc vină: partide, sistem, *chanteurs* ai democrației romînești?

Oare ce rol…

… joacă frica, în existența omului?
Întrebați, după oleacă ezitare, ce e aia Frică?
Păi.
Nici eu nu știu ce e Aia.
Dar încurcă al dracului.

În viscol

Așa îți ține noul președinte Klaus Iohannism discursul…
Deșteaptă ideea de a sta afară... Transmite ideea unui om dispus la sacrificiu...

Altminteri, mă uit la mesaj și-i plin de clișee... În sensul că nu vin din suflet, respectiv mint. Nu e nimeni mai bun pentru alții, de Sărbători, iar dac-am fi așa am trăda neseriozitate – restul anului găsindu-ne...
Totodată, ce înțeleg mai greu la chestia cu normalitatea (aia de dobîndit) este că, dacă eram pregătiți pentru ea, am fi avut-o deja.

(Tot) ideea cea-mi fixă...

(Președintele Iohannis sau altul) „a transmis românilor...”
Altădată fu: „cetățenilor României”.
Nu am nimic cu acest demers.
Dar nu-i pot ignora apariția. Și bănui resorturile, cauzele.

Nu cred că în acest mod, cu „românii...” se rezolvă hiba națională/statală cu pricina.

Ha.
Ăsta trebuie a fi naționalismul nostru de mileniu trei!
S-au terminat, probabil, vorbele mari – epuizate în precedentele două veacuri.
Acum se mizează pe simpla repetare papagalicească, a unei formule care să ne țină uniți.

Întrebați de ce-i nevoie să fim uniți?
Pot bănui c-actualmente nu sîntem, altfel nu se pornea astă campanie.
Iar dacă nu ne aflăm uniți, aritmetic pot deduce că treaba asta nu dă bine, încurcă, amenință bunăstarea giudețului (acela care, la un clasic, se duce dracului...) .

PS

Nu știu dacă am mai punctat treaba asta.

Poți spune: *„Distinși concetățeni…”*

La „români”, pare să nu mai țină așa ceva. Nu se mai regăsesc în atari formule politicoase, respectuoase .Acolo merg doar formule primare, fie ele și din categoria dragoste*: „Dragi români”.*

Sigur mergem înainte?

O bună prietenă…

scrie pe aici despre iubire, despre a iubi.

Nu cred c-aș izbuti așa ceva... Să scriu despre ce îmi place mult.

Iar asta, pentru că **sentimentul în cauză și a plimba condeiul îmi par să fie din lumi diferite**.

Conștientul, respectiv inconștientul.

(între noi fiind vorba, poți descrie amorul, pe-bune, dar cred că indispui/fuge auditoriul!)

Nu am idee exact de unde ni se trage, ca omenire, pretenția că lucrurile minunate pot fi trecute pe hîrtie, pot fi relatate la microfon.

La bani mărunți, nu văd de ce aș comunica – inerent, pe larg – cum mă simt. Pot informa că m-am simt ori mă simt bine în vreun loc. Ori că-mi place grozav doamna cutare. Însă, din acel punct, pot oferi doar încîntarea chipului personal, sub impactul gîndului la acea fericire.

Eu însumi nu aș mai dori nimic de la vreun seamăn ce mi se exprimă cum pomenii. Eventual mi-aș spune: „Uite, bă, un om fericit! Bravo. coane/coniță!...”

(Precizare: prin fericire înțeleg o chestie deloc eternă. Vine, stă ceva, apoi pleacă, deseori înlocuită cu surori maștere).

În societate există turuială din plin, pe teme de care spuneam că-s – totuși – *greu descriptibile*.

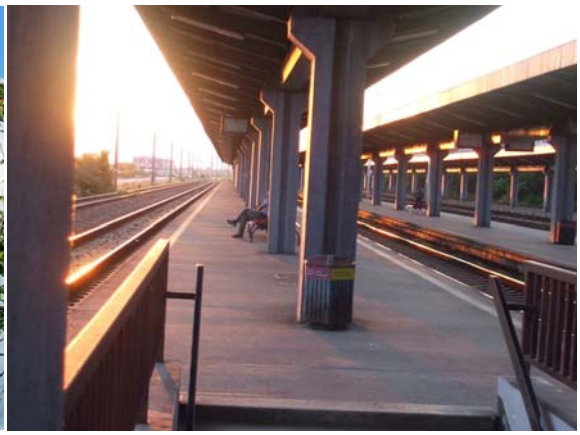

Un titlu de revistă

„Iubește-ți copilul măcar până la 2-3 ani…”

Comentariu al unei simpatice prietene:

„Mai e ceva de adaugat? Chiar ne trebuie argumente științifice ca să ne iubim copii???!!”

Părere a mea (fără pretenție de adevăr universal):

„Ne trebuie doar putirință de a iubi. Cît și înțelepciune de-a accepta că nu-i putem iubi mereu, ba că se lasă și cu pase de ură. Asta, pentru că nu stăpînim tot ce ne umblă prin suflet – sînt multe de capul lor, acolo...
Poți face eforturi pentru a fi un părinte deștept. Dar întru iubire, nu prea te poți 'monta'...
Eventual acceptă-te cînd nu ai chef de copil ori îl urăști.

Viața e complicată

O chestie numită Epoch Times Romania *și sponsorizată pe Facebook* se ofuscă moral de una și alta, ale centrului Bucureștiului.
Din categoria atît de mănoasă, cum că nu ne respectăm îndeajuns eroii din decembrie1989.
Între altele:

„ În rest, bulevardul Magheru este ticsit de sex-shopuri, semne ale aşa-zisei libertăţii postdecembriste."

Haios este că, acum 25 de ani, ne-am dorit inclusiv libertatea sexului, ba chiar și pornografie – pentru cine are suficient sînge în instalație a recunoaște...
După cum:

„Pe locul unde au fost măcelăriţi primii apostoli ai libertăţii o piatră funerară şi o coroană de flori ne amintesc de ei. Eroii sunt înghesuiţi într-un spaţiu îngust. Imediat lângă este poarta mare a unei discoteci de manele...”

Nu am citit multe despre revoluție, dar tot știu c-ăi mai curajoși din seara de 21 decembrie au fost niște puștani cam deloc educați (eu au spart geamuri la CC, pentru a năvăli mintenaș în interior, și a doua zi).

Revăd textul respectivilor de la Epoch Times Romania și rămîn mai abitir la ideea că – în spatele povestioarelor noastre ce dă bine social – rămîne doar dorința de a trăi bine.
Eventual de a pune și un film porno, cînd nu se află nevasta acasă.

PS
Apropo de ce se voia în decembrie 1989. Siteul amintit nu are spațiu loc de *Comentarii*. De părerea celuilalt.

Nimerii ieri seară

…la o pizzerie din preajma gării Predeal.
Fui – întru vîrstă – ca măgarul printre oi.
Adicătele singurul sexagenar.

Mi-au dat la un moment dat lacrimile, a plîns.
Dar nu în sensul poetic. Ci pur și simplu pentru că eram depășit de-un torent inconștient al observațiilor pîn jur (se înțelege că în cheie „Bre, da' ce s-a mai dus timpul!...").
Și măcar dacă era numai *cheia* cu pricina.

Dar am supraviețuit.

Un tip pe care mi l-am luat de model

… să fie vreo cinșpe ani, avea o vorbă: „Îți aduce folos doar ce-ți opune rezistență..."

…Chestia asta cu modelele comportă – obositoare, dar absolut utile – nuanțe.
Nu iei de model de cutare, ci doar o parte a comportamentului lui (poți să-l iei și ca ființă, dar aici te-ai scos, căci amorul (și furia ulterioară) ți-s la doi pași...
Revenind.
Îți iei o bucată din purtarea lui.
Dar nu faci asta pentru o eternitate!
.
Știu că sună ireverențios, dar execuți acea operație doar pe post de schelă, pînă clădești la matale acea conduită/însușire umană.
Ce-ți lipsea.
Cu ce ne umplem viața
Vorba e și mai parșivă, și mai înțeleaptă decît se poate bănui.

Dau de un afiș

E zis acolo ca-n lucrăturile corporatiste (s-ar putea să nu bat cîmpii...):
.
„În fața răului, fii stăpîn pe destinul tău!".

O mie de ani, de-acum la deal, nu vei izbuti să-ți gestionezi destinu', cu atît mai puțin pentru – pardon! – a schimba expectorații cu El, destinul (recte să fii stăpîn pe el)...
Dar cu așa pastile ne tragem teleguța existențială prin Treimea-de-vîrstă a Vieții.
A trecerii noastre sub Soare.

Bineînțeles că nu se cade să atenționez pe vreun matur că se află în singura beție acceptată social, religios.

Aceea a vîrstei de mijloc.

Vă pomeneam de curînd

…că priveam tineri într-o pizzerie predeleană.

Și meditam în ticăloșia mea, unde moaș-sa au plecatără companionii mei cei dezinvolți de la un 1975.

(Nu-mi cereți să vă dau detalii, despre cum tratează dînșii cu viața, azi...).

Mda.

E o vorbă dură.

Unii o să-mi spună – dacă între timp nu refulează urgent ideea – că nu-i frumos pentru ca să stric vreunora plăcerea de a trăi.

Rezon.

Dar poate e de vegheat să nu terminăm benzina foarte devreme...

F.D. este altminteri taman pe rigla Speciei.

Să aveți o seară frumoasă!

ÎN FAȚA RĂULUI, FII STĂPÂN PE DESTINUL TĂU.
JEFF BRIDGES
BEN BARNE
JULIANNE MOORE
DIN 2 IANUARIE 2015 ÎN CINEMATOGRAFE 3D DIGITAL

Un tînăr și interesant condei

..al „Adevărului” ne spune:

„De ce divinitatea nu este singura cale spre moralitate...”

Chit că vorba-mi, în tupeismu-i, privește doar inițiații.

Ideea de moralitate indică deja un căzut în capcana socială.

Ia-uite!
Ideea de moralitate – pică-i în față, șezute de admirație, cîte cohorte vor avea chef! – are o problemă cu acea doamnă – *Nuanța* la nume.
.
Dați-mi și mie pe la ferești, pentru ca să nu mor prost, vreun tip moral!
La care lupa o vom pune împreună, pe acela...
.
Prefer tipii 'de treabă'.
E un dumnezeiesc – dar dintre carele se pot duce, totuși, pe lumea asta...

Naționalism de 2014.

Își fac demuuuult niște bresle de sub Tîmpa niște turnuri de apărare A cetății.
La vremea cînd (nici nu știu termenul! *Valahii*?) înaintașii noștri ședeau în afară de acea incintă.

La 2014, însă, cu mult drag de istorie, atîrnăm un tricolor de acel turn medieval.

PS
Apropo de „Uite-așa ne-a venit nouă!”.
Turnul cutare – de apărare, al Brașovului – a fost redenumit (la un DouăMii și ceva) al Vînătorilor.
Așa le-a venit lor, edililor.
I-am admirat, totuși, pe kronstadtieni...
De la 2006 șade acolo un panou...
Nu s-a produs nimeni în răstimp – via marker – cu vreo aluzie la felație (altminteri, întru deocheate – haioase, în sine! – i-au mai scăpat notațiile, prin zona străzii Castelului).

Vorbit de bine.

Fie și din partea unui neconducător auto.

Îi priveam pe domnii de la Circulație, pe Valea Prahovei.
(Priviți des oamenii în ochi? Cum, asta e cheia eșecului, în viață?)

Cum se pregăteau azi, la zece ore matinale, de-un nou și sinistru balamuc rutier.

Apropo de religie în școli.

Păi.
Dacă e tare.
Iar Nen-su o sprijină cu adevărat din Ceriu.
.
La ce se încurcă de fleacul existenței prin săli de clase mioritice?

HAI SĂ FANTASMĂM.
Cum cohortele de frați în negru fac a sosi lume în exces la cea mai mică besearică de cartier bucureștean.
Îl citãm pe Becali?
„Căci unul eeesteee Dumnezeeeuuuu!”

Se împiedică PreaSlăvitul de așa fleac, al lipsei de sonerie școleră din Simfonia Sa?
Parol că nu!

Rîd și execut bancuri despre Dumnezeu.

Se înțelege că-i vorba despre ăla religios (despre nevoia noastră de un ăla divin și nesimandicos se poate discuta).
.
Dar privesc niște cîini apăsați pîn-spre sinistrul minții noastre, de frig montan și de foame.
Cel puțin pînă m-o păli vreo sperietură mare despre Viață:
.
Sigur ai făcut lucrurile bine, Doamne?
.
Mă uitam și la un cățeluș oarecare, pe la Cornu.
La cît l-a dus mintea, a purces să treacă DN1.
.
Lui poetul nu-i va face nemurire, de genul: „Și acrobatul nu s-a mai sculat...”!

Viața oricum iese prost

Ne putem imagina, dacă nu-mi credeți ăle zise mai sus, cum ne vor fi ultimele două săptămîni de egzistență, într-un spital romînesc oarecare...

Dar nu pentru a vă face părul măciucă la pătrat, vă chem spre zisele-mi de aici.

Ci.
Dacă voiți a rămîne un pic de mișto pe la senectute, rogu-vă respectuos a nu pune botul la idei ca cele de mai jos:
Oameni vă faceți, în caz contrar!
.

„Pentru noi, doamnelor
Sa nu permiti niciodata unui barbat sa te inrobeasca, tu te-ai nascut libera pentru a iubi si nu pentru a fi sclava.
Sa nu permiti ca inima ta sa sufere in numele iubirii, pentru ca iubirea este un act de fericire ! De ce sa suferi ?
Sa nu permiti ca ochii tai sa verse lacrimi pentru cineva care nu te va face sa razi !
Sa nu permiti sa astepti ore intregi pe cineva, care nu va veni niciodata, desi a promis !
Sa nu permiti ca timpul tau sa fie irosit de cineva care nu va avea niciodata timp pentru tine !
/…/
Sa nu permiti niciodata sa iti pierzi demnitatea de a fi FEMEIE !
Sa nu permiti niciodata !”

Bineînțeles că știrea

… e de verificat.
.Presupunînd că este (chit că eu nu cred...):

„Jihadiştii din Statul Islamic au executat 150 de femei în oraşul irakian Fallujah şi le-au aruncat în gropi comune... după ce au refuzat mariaje cu jihadişti“

Mă uit și la vreun Brîncoveanu.
Că să-mi pierd țeasta, dacătele nu aș trece la altă religie.
Da' ca ce chestie să zic ba?

Adică, io-s mic și vai de steaua mea.
Mă duce apoi Viața în preajma satîrului, fără să mă întrebe dacă am chef sau nu de acele meandre.
Iar eu să fiu hăcuit finalmente, din prea mare drag de credință strămoșească!
Ba pardon!

Nu știu care a scos ideea

… „iubim o dată în viață”.

Că asta e o aiureală (putînd iubi de multe ori și pe n-șpe planuri), nu aș extinde...
Dar ce naiba ne-o fi, în suflet, de ajungem să sperăm la *singură* amoare?
.
Lumea modernă, aici, ar putea trimite la ideea de autosabotaj.
Alții ar indica un pic de masochism.

Un titlu de gazetă:

> *„Defilarea limuzinelor de lux la ceremonia de înscăunare ca arhiepiscop a lui Ioachim Băcăuanul. Ierarhii BOR au venit cu Porsche, Mercedes sau Audi”*

.
E de urmărit, ce și cum fi-va cu draga noastră Biserică.

La bordul corăbiei Sale lucrurile-mi pare pe omenescul tipar al lui „După noi, potopul!”.
Fiecare caută a trăi cît mai bine, evident zvîrlind suficient fum sfînt prin jur.
Nimic de mirare.

În paralel, îmi aduc aminte de o carte, unde se vorbea de servicii (secrete) destupate, ce-și bat capul cu anticiparea a ce va fi peste unul, două sau mai multe decenii. Așa fu, zice în acea lucrare, și în Uniunea Sovietică – unde un Gorbaciov și ale sale reforme nu au răsărit întîmplător.

E posibil ca și la noi unii să fi socotit-în-viitor, distanțîndu-se de Biserică (faptul că reprezentanți ai statului se mai afișează alături de prelați nu schimbă datele problemei). Am simțit această scindare, cu fleru-mi de om simplu, acum 3-4 ani.

Așa-mi pare mie barim.

O zi bună!

Părere despre oamenii Bisericii

Și lansată fără să mă inflamez tare.
Sînt oameni asemenea nouă, tuturor.
Cu toții voind a sui în ierarhii, iar finalmente să trăim cît mai bine (inclusiv satisfăcînd lipsuri sufletești, prin belșug, opulență, treaptă socială etc.).
Dînșii au ales, pentru așa aburcat socio-material cele pendinte de credința oamenilor simpli în Dumnezeu.

Cît îți trebuie pentru a privi pe care în ochi și a vedea cam ce dorește dînsul de la viață, mai exact dacă are treabă cu sloganurile risipite?...
Haios este, mai ales la un preot, că dacă îți expui așa părere, matale ești luat de nelalocul-lui.

Departe de mine afirmația că toți popii sînt escroci. Însă bănui că, din definiție, nu poți fi un răzbător prin viață, iar în paralel să te ții precum în cărțile copiilor.

Deseori mi se sparie gîndul

…de cîtă agresivitate posed prin rărunchi la adresa oamenilor.
Cînd văz însă că nu mă aflu singur cu așa porniri, mă liniștesc oleacă...

Mă uit de păildă la afirmații gen:

> *„A vorbi despre ororile comunismului în România este mai mult decât o necesitate, este o obligaţie. Cu atât mai mult cu cât există o inhibiţie în acest sens ce domneşte în cercurile oficiale"*

.
Mie unuia, comunismul nu mi-a fost cam deloc drag. Și aș fi ultimul a susține că Fenomenul Pitești a fost o tabără școlară.
Dar nu pot să nu observ c-alde Comunismul (la noi și aiurea) a reprezentat o chestie complexă.
Cu de toate.
A-l pune la zid – precum în materialul linkat – îmi pare o simplă defulare de agresivitate.
Se înțelege că pornind de la alte împrejurări ale existenței noastre.

E și chestie de lașitate pe aici.
Să te dai inchizitor după ce Comunismul a pierdut temutele-i frîie, păi aia poate oricine.

Apropo de sfînta treime.

E interesantă acolo o chestie. O făptură eternă își asociază la conducere un 'născut'. Iar apoi conlucra-vor o eternitate (nu cred că se va pensiona vreUnul).

După cum.
O chestie cît de cît materială, același Tatăl, își ia alături o treabă foarte vagă, un duh.
.
Interesantă echipă, așa, ca structură să-i spun fizică!
.
PS
Vă doare capul, spuneți?
Socotind cîte catralioane de ani îmi vor da la smoală? „Ai făcut mișto de mine, muritoriule? Las' că-ți dau io!”
„Păi bine, șefule, da' la mata nu se aplică chestia aia cu întorsul obrazului? Nu e corect!”

Trag cu urechea

(ca huhurez lîngă doamna-mi cea din secta Grasse matinee). la radio.
Se zice acolo că niște întreprinzători scot o publicație de benzi desenate. Subiectul le sînt geto-dacii.
Ați citit bine.

Nu-mi ia mult pînă să pic la bănuiala că ni s-a acrit de romani.
Chit că multe povestioare ori cartoons despre aceștia nu au trecut prin rotativele tipografice. Cel mult, acum o jumătate de veac, se vorbea de Dromichete, în revista „Cutezătorii” (sună fain, la un popor cu capul în țărînă, ba și în fața unui bîlbîit).

Pe de o parte, aici, am dobîndit impresia că rîmlenii nu ne mai pică bine. De ce exact, nu am idee. Cert este că ne-am face frați de fantezie mai iute cu înaintașii daci.
Or fi avut ăștia calități cu moț? Parcă ba (dacă nu inventăm).
Probabil însă că ni-i simțim mai degrabă pe ei strămoși, fie și pentru că rezonăm mai mult – să am pardon de vorbă! – în primitivism.
Romanii erau serioși plus disciplinați – ori asta ne pică greu.

Apoi.
Faptul că ne declarăm fani ai cuiva e totuși doar o chestie de picat bine și superficial la inimă. Noi jelim ca naiba la decese, în vreme ce bărboșii lui Deceneu se tăvăleau de rîs. Ei își zvîrleau pe cîteunul în suliți șamd.

Partea treia.
Și de la un chitit pe scrierea cu 'sunt' venind ideea (je!).
Ne freacă academicienii și snobii culturali cu necesitatea Lui, a lui î din a. Cică sîntem urmașii Romei.
Or, întreb și eu, ca un ticălos.
Cu ce ne-a schimbat atari ascendență asumată (la un 1850)?
Sîntem mai disciplinați? Mai civilizați? Ne spălăm mai des?

Plus.

Luați 20 de inși mioritici și întrebați-i cînd a fost fondată Cetatea dupe Tibru.
Credeți că DOI o nimeresc, ca 753 î.C.?
Ori rugați-i să pomenească măcar doi imperatori, tot de pe acolo.

Am dat seară un ochi la pelicula „Fury”.

Cu Brad Pitt.
Tanchist american, în ultima lună a WWII.

Că fuse o școală pentru sensibiloși (urmăritori din fotoliu ai filmului...) ar fi una.
Dar meditam că, fie și scăpat cu viață din carnaj, nu mai erai om, lăsat la vatră (ce să mai spun de învinșii nemți...).
Ca atare, mă bucur mult c-am fost parașutat în viață taman în ăști ani, lipsiți de mari conflagrații – prin Europa barim.

Viața ne duce

… cam precum morcovul aninat înaintea măgarului.

În tinerețe și la maturitate, energia, îndrăzneala ni-s potențate de asemenea irealități.

Apropo.

Sentimentul frumos că stăpînești mediul („Lumea e a mea!”, ar șopti textierii muzicali) e dominant în treimea de mijloc a existenței noastre, pentru a scădea și dispărea apoi.

Fizic, după cîte citii și eu în cărți proaste, la mijloc e o secreție a corpului nostru – nu-mi cereți acum să răsfoiesc volumul, pentru informații suplimentare!

.

PS

Mă veți pune la zid.

„Domne, dumneata ne strici chefu de viață!”

„Măi, da sensibil vi-i cheful cu pricina, cel lăudat de poeți!...”

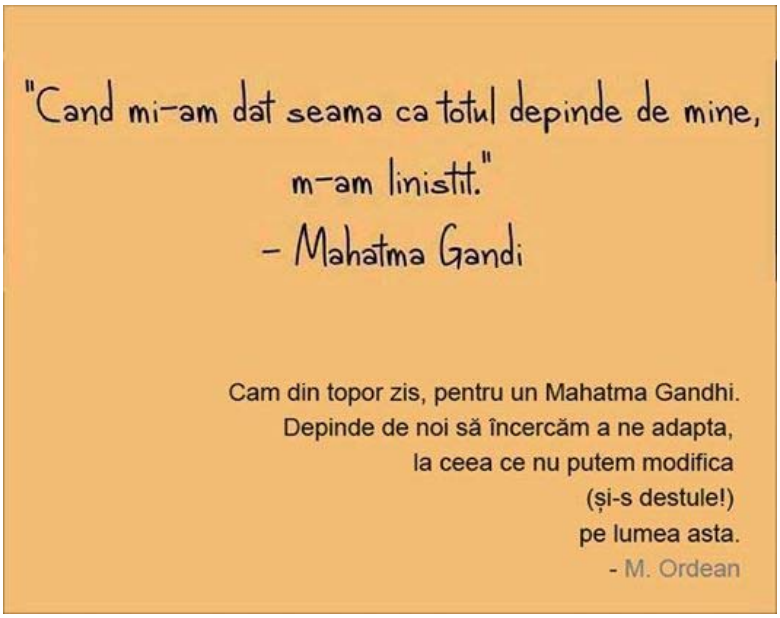
"Cand mi-am dat seama ca totul depinde de mine,
m-am linistit."
- Mahatma Gandi
Cam din topor zis, pentru un Mahatma Gandhi.
Depinde de noi să încercăm a ne adapta,
la ceea ce nu putem modifica
(și-s destule!)
pe lumea asta.
- M. Ordean

Nimeresc un citat

… – așternut pe hîrtie cu previzibila evlavie – din cutare sfînt Scărar:

> *„…Cel ce doreste sa vietuiasca fara greseala trebuie sa petreaca în supunerea fata de un parinte încercat si nesupus înselarii …”*

Bravo, neamule!

Să umblu de tîmpit a nu greși – chit asta, Eroarea, nu poate lipsi sub soare!.

Iar apoi să-mi mai trag un bici-al-prostului, cum că părintele e taman pă dos, adică nu greșește deloc.

.

Fain! Dați des peste fraieri să vă ia în serios așa gargarisme interesate?

Chit că nici subsemnatul

… nu excelează, pe acolo.
Propun cuiva – într-o discuție – să se pună în locul celuilalt.
Realizez apoi că treaba asta dă bine prin cărți de morală, dar în practică, te dezarmează. Îți pierde tensiunea, energia decurgînd din faptul că Ălălalt ar fi / este ticălos.

Și ești luat apoi ca din oală de atîția care nu-și bat capul ci finețurile altruiste, biblice...

Răsfoiesc zilele astea o carte

… a dlor Marius Oprea și Stejărel Olaru.
Despre Brașov, 1987.

Și văd acolo cum o imensă mașinărie umană strivea dorința de a trăi a restului românimii.
Apoi, la 21-22 decembrie 1989, privesc în vreun op Alex Stoenescu (pe mine m-a iertat Înaltul de vreun dus la Jilava acelei nopți!) cum niște români – întîmplător cu puterea politică alături – s-au purtat sinistru cu niște compatrioți în dezacord cu ei.
Despre ale lui 1990 ce să mai spun...

În paralel, mă uit la articole media, cît și la comentarii cititori.
Dincolo de astea, trebuie să fiu mîndru că mă aflu român/romîn.

Să mă iertați de-ntreb.
Care dintre noi e într-o ureche?
Care e șulfă, în a da cu parul, iar apoi a se îmbrățișa cu victima, în fața unui First Decembrie?

Nimeresc pe undeva o afirmație:

„Avem un preşedinte spectator tăcut, calm, neconflictual, ca apa sfinţită...”

.
Pînă să-mi bat capul cu restul articolului (deși un oscior mi-ar fi de ajuns pentru a reconstitui animalul..), privesc la ochii respectivului autor.
Privirea fiind, cred că nu spun vreo inepție, oglinda sufletului.
.
Nici în cot nu-l doare, de fapt, pe respectivul – de plagiat și alte alea.
Iar de moralitate nici pe atît.
.
Dorința lui e să o tragă Stăpînirii.
Și să trăiască bine.

E om.

Și noi, ceilalți.

Unii uităm însă, treaba asta…

Eu unul iau România cum este.

Iar dacă m-o scăpa vreun reproș, îmi cer anticipat scuze..
.
Dar.
Nu-mi cereți s-o ridic în slăvi.
Mai exact, să spun de ea că este (întîmplător mult mai luminos) altfel decît se află în realitate.

Cineva strigă:

> *„În cazul MRU nu este, însă, nimic inventat: pur și simplu este unul dintre cei mai detestați politicieni autohtoni"*

Strigătorul este de la echivalentul contemporan al Răcnetului Carpaților. E vorba de „România curată”.

Să fiu iertat, dar cînd nimeresc un tip atît de sigur pe el, în a declara pe altul de doi lei, mi s-a dus de-a dura prezumția de onestitate...

Altminteri, îmi place cum se desfășoară de la o vreme dl Ungureanu. S-a îmbătat cu aerul înălțimilor guvernamentale, motiv pentru care a strîmbat din nas la întregimentare de plan doi, așa că și-a tras partid.

Care n-a ieșit rău – acea Forță Civică.

Dar omul nostru pare să-și fi mirosit lungul nasului. În sensul că e de plan secund (atenție, nu în Cișmigiu, ci în politica românească!).

Avu și bafta de-a accede la Cotroceni un șef cu fire compatibilă.

Succes!

PS

Rămîn la părerea că nu poți fi luat în serios, ca înălbitor de țară, dacă te exprimi ca la ușă de bodegă regățeană...

Ajung cu ocii

(vorba rușilor, uneori și bănățenilor) pe o imagine, de la un concert fin, într-o biserică.

Mă chestionez, brusc.

Oare s-a mințit în vreun domeniu la fel de mult ca în cel religios?

Nici nu mă mir㠔.

Irealul are nevoie de fard mult pentru a părea cît de cît realitate. Și încă una de căzut lat.

Cineva așteaptă

… ca Iohannis să-și respecte promisiunile făcute între cele două tururi de scrutin.

Dincolo de paralela cu juruințele de amor premaritale.

Naiba a văzut politician să-și poată respecta programul?!

Programul lui din campanie este de fapt nota proastă aplicată solicitărilor nerealiaste ale electoratului.

Cred că nu e taman vina mea

… ca văzînd un anumit tip de zîmbet al seamănului, să miros în ce mod acela va încerca să mă ducă, odată cu preșul...

.

PS

Nu pariați c-am fost răutăcios, mai sus, cu biata femeie.

Am aruncat un ochi în rîndurile dînsei, din „Adevărul”.

.

I-auzi:

„A fi fericit sau nefericit e o opţiune personală...”

Dincolo de neînțelepciunea afirmației..

De ce pot paria că fericirea e furnizată doar pe calea propovăduită de dna autor?

Distinsul preot și condeier

.. Eugen Tănăsescu ne spune despre despre Bobotează:

„Botezul lui Iisus Hristos este momentul când se arată Sfânta Treime – Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh“

Sună, ce nu s-a pomenit!

Dar o problemă tot rămîne.

Mi se pare neonest ca relația între doi oameni să decurgă doar după regulile tale.

PS

Pomeneam că ghicești omul după fotografii.

Pe Părintele Tănăsescu l-am mirosit mai bine după ce i-am auzit vocea.

Nici ultima nu minte.

Draga-mi bibliotecă publică

…mi-a permis încă o dată să-i părăsesc incinta cu un vraf de cărți în brațe.
Șase, la atîtea avem dreptul.

Se nimeriră ca mai multe să se refere la primul război mondial, personaj principal fiind regina Maria.
Citesc eu una-două pe acolo și mi se aprinde o lampă, apropo de zelul ei în a sprijini Antanta.

Despre generalul Nicolae Militaru se spune în cor a fi fost spion sovietic – fără să ne fi fost adus măcar vreun colț de document, în spirijinul infamantei acuze.
Hai s-o luăm și invers.
Despre regina Maria nu s-a întrebat nimeni cît va fi fost mîna Intelligence Service, în prestația-i.
Hai să vedeți de unde mă paște bănuiala (și atît, neavînd dram de dovadă).
Charismatica noastră primă Doamnă, la vremea cu pricina, nu avea jenă în a-și afirma sprijinul pentru țara de origine, Imperiul britanic. Ea rămînea însă o amatoare, în așa încercare de suport.
Iar dacă tot poseda un compatriot atît de sus, la noi, serviciul secret britanic trebuie să fi fost tîmpit să nu o profesionalizeze, să nu-i eficientizeze gesturile. Altfel, monarhița noastră rămînea un cal nărăvaș, și-atît.

Cum va fi fost influențată ea, deja nu mai contează.
Propun acest subiect, pentru studiul istoricilor.
În paralel, și-apropo de regina Maria, într-un volum al Facultății bucureștene de Istorie (1995, coordonat de dl Lucian Boia) citesc un lucru interesant. Faptul că doar primii trei copii ai cuplului regal erau sigur concepuți cu soțul Ferdinand – iar restul ba, Barbu Știrbei să trăiască! – era de notorietate. **El nu a răzbătut niciodată însă în presă** – care de felul ei nu era o împiedicată, o neexploratoare...
Ghici cum va fi arătat interdicția, cum va fi fost vehiculată ea prin redacții, cum vor fi scrîșnit dinții unor condeieri nu foarte dinastici...

Ca tot omul

… am citit și eu cartea „Istorie și mit în conștiința românească”, de Lucian Boia.
Cred c-am lecturat-o însă tare superficial.

Spun asta nimerind acum la bibliotecă un antecesor al acestei cărți, mai exact volumul „Mituri istorice românești” – scos de Universitatea București la 1995.

Subsemnatul s-a mai dat (în iresponsabilitatea-i) la ideea de patriotism, dar acum o spun mai clar ca niciodată: asemenea religiei și altor alcătuiri sociale, și patriotismul se bazează la greu pe minciună.
Mistificarea în cauză nu se face de florile mărului, ci vizînd un interes. Exploatarea seamănului (chit că destui pălmași se simt mai bine dacă li se inoculează ideea lui a fi popor nemaipomenit).

Legat de asta, mă uit la un discurs al reginei Maria, pe front în 1917.

> *„Deși rușii ne-au dat un prost exemplu pentru că mulți dintre ei, devenind bolșevici, își părăseau zilnic posturile cu miile, soldații noștri /.../ au rămas credincioși Regelui, de neclintit în mijlocul debandadei foștilor aliați.”*
> Bla-bla-bla.

.

Interesant este aici că ăi acuzați de bolșevism, dezertare șamd își vedeau propriul interes. De a scăpa de mizeria frontului, de zeița cu coasă a acestuia.

În vreme ce românii, la care continua să funcționeze neiertătoarea Curte Marțială, erau pomădați cu vorbe mari. Cum că papămite ar fi jurat „să reziste ca un zid pentru a apăra ultima părticică de pământ românesc care era încă al Nostru”.

Îl durea drept undeva – de așa pastile – pe țăranul smuls la 1916 dintr-o gospodărie unde abia se descurca, dar nu avea ce face! Trebuia nu doar să se chinuie, dar să și strige „Uraaaa!!” la sosirea vreunor mărimi.

.

În aceeași cărțulie a Facultății de Istorie bucureștene se arată – pe larg – cum au evoluat sloganele de prostit. Adică miturile.

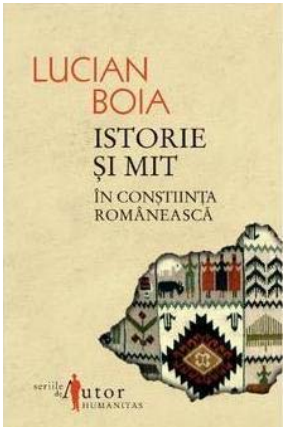

Lecturez din Pamfil Șeicaru

… despre România în primul război mondial.

Ca orice tipăritură pe lumea asta, și cartea directorului „Curentului” este interesantă.

Legat de ea, și nu doar, observ o chestie.

Șeicaru vorbește despre relațiile între ungurii stăpînitori și românii ardeleni.

Nu e o prezentare echilibrată, ci părtinitoare. inclusiv prin intermediul figurilor de stil bășcălioase, stuchitoare ori de o revoltă aiurea.

Ceva mă face să cred că așa tip al demersului este obligatoriu, dacă te vrei patriot.

Apoi, bănui că nici nu se poate proceda altfel – o eventuală prezentare obiectivă scoțînd din priză animalul nostru cel primitiv.

Pe care se bazează de fapt patriotismul.

Iar ultimul o avea și el dreptate. Nici gînd să te poți baza în sine pe un ins interesat să descopere, să respecte partea de adevăr a celuilalt.

Plus că așa exemplar uman nu se inflamează ca prostul, și implicit nu poate fi dirijat după cum îți vine matale mai bine – *celui care are ceva de pierdut* dacă ungurii ne încalecă, ori *de cîștigat*, dacă luăm Ardealul de la ei (mă refer la epoca ante1916).

Întîlnesc o spusă

fie și un picuț mai veche, a dlui academician Ioan Aurel Pop.

„Cine-şi critică patria îşi critică mama!””

Ilustrul intelectual se referă la scrierile istorice unui confrate, istoricul Lucian Boia.

Presupunînd că vorba cu pricina e reală, mie mi se pare neserioasă din mai multe puncte de vedere.

Una la mînă, acel a critica este extrem de vag. poți spune că Mama avea un neg pe nas, iar apoi să fii arătat cu degetul, că ai criticat-o.

În același timp, a te face că nu observi omenești scăderi (fie și) ale celei care te-a adus pe lume nu e o treabă...

Nu știu dacă așa se rezolvă lucrurile...

Obiceiul ăsta cu a nu vorbi urît de mama pare să se tragă de la exemplare umane ce posedau un anumit stil de hibe.

Se chinuiau a-și crește copiii, motiv pentru care vreo observație din partea acestora le pica tare prost. Era picătura ce dădea afară paharul.

Sportul se perpetua, prin repetarea patternului de către copiii ajunși peste decenii și ei părinți.

În așa mediu, sensibilos, respectiv unde și nimica mișcă, nu e de mirare o altă spusă a dlui academician:

„Este o crimă să ironizezi studenții, îi îndepărtezi pentru toată viața de sufletul profesorilor...”

Afirmația e psihanalizabilă, ori barim decelabilă pe îndelete. Mie nu-mi pare dl Boia un tip pus pe băşcălie proastă, spre învățăcei. Mai degrabă îl simt pe dumnealui ca înconjurat de fani, decît pe dl Pop – vă invit în acest sens a-i privi plus citi fizionomia, în poza alăturată.

Altminteri, nu poți să nu remarci eterna dispută între România-profundă și Ceilalți.
Primii domină, indiscutabil.

Cu capul în nori aflîndu-mă

Și citind un material al istoricului academician Ioan-Aurel Pop. Unde domnia sa afirmă:

> *„De două decenii, Lucian Boia face propagandă în România. Cărţile şi ideile lui se încadrează perfect la acest capitol iar editura Humanitas, moştenitoare a editurii Partidului Comunist Român, care a primit bani de la toate guvernele care s-au perindat la conducerea ţării, este cel mai bun mijloc de propagandă”*

Ca opinie personală, rîndurile de mai sus mi se par neinteligente.
În context, și pricepînd mai greu firea ardelenilor (chit mă trag tot de acolo).
Transilvănenii îmi par băgați într-o atitudine deloc deșteaptă, DELOC PUTERNICĂ. Stuchesc la unguri, cît și la unii compatrioți de peste Carpați, zăcînd totodată într-un fel de stare asediu.

Cum ziceam mai sus, eu-s cu capul în nori. Dar aș stabili programatic să-i ajungem pe unguri ca nivel de civilizație. Aș da și un termen realist: 300 de ani (așa mi se pare mie).
Chit că ce spun eu pare jignitor (la mijloc fiind totuși sensibilitatea rănită a destinatarului...), parcă mai lesne se iese astfel din nefasta poziție cu-arma-la picior. Și a complexelor nu doar de inferioritate, dar și de nesperanță a optimizării personale.

Firea noastră.

A nu ierta.
Noi fiind ăia grăbiți în baterea cu pumnul în piept, a creștini (cei trecînd cu vederea – în discursuri barim).

Președintele Iohannis se pare că greșește undeva.
Canalul TV Realitatea punctează ferm:

> *„Președintele Klaus Iohannis a comis o eroare, astăzi, în cadrul interviului pe care l-a acordat la Adevarul Live, spunând că ministrul Transportului face parte din CSAT, când de fapt, șeful Transporturilor nu este membru CSAT, așa cum prevede și structura CSAT...”*

E.
Știți care e titlul materialului?
Păi: „KLAUS IOHANNIS, gafă IMPARDONABILĂ pentru un PREȘEDINTE”
.
Mă scuzați.
Orice căcat, nu se iartă!
Pe la noi.

Pentru că ne aflăm oameni

… cam toți ne gîndim cum i-ar putea merge mai bine țării ăsteia.
O asemenea preocupare are și dl rector al universității clujene Babeș-Bolyai.

Într-o primă fază, mă simt în mare dezacord cu ideile domniei sale. Pe care le găsesc desuete. De pildă, nu știu dacă ne sînt utile (între altele), la un 2014, vorbele dintr-o piesă istorică de acum un veac:

> *„: ”Datina străbună e mai mult decât o lege,/ Domnul ce-și cunoaște țara din chiar traiul ei culege/ Obiceiuri de tot felul, trebuințe de-orice soi,/ Năzuințe, doruri, vise, ure, patime, nevoi;/ El le cerne, le frământă, le topește, le strecoară/ Și le toarnă ca-ntr-o matcă în cuvântu-i către țară./ Din aceste vorbe-nalte ale domnilor români/ Timp de veacuri neamul țese datina de la străbuni…”*

.
Apoi.
Simt că stilul în chestiune se datorează unei optici.
Cum că primordial nu este a trăi mai bine, mai destupat, mai ne-la-coada-Europei. Ci menținerea unei comunități închegate pe baza unor asemenea credințe / cărămizi stilistice.
.
După cum.
Asemenea oameni par să fie majoritari în Ardeal, din moment ce reprezentantul lor se află la cîrma celei mai mari universități din zonă.
.
Asta e. M-aș bate cu morile de vînt a solicita respectivilor vreun alt unghi asupra lucrurilor.
Bineînțeles însă, în cazul unor dezbateri de idei, aș puncta unde și de ce nu-s de acord cu dînșii.

PS
Un pic bestie tot îmi permit a fi, aice... Oare dl rector are știință de înclinațiile erotice aparte ale autorului textului citat? E vorba de Alexandru Davila.

Dl Dan Tapalagă opinează:

> *„Nu pot accepta argumentul ca ziaristii trebuie sa-si limiteze libertatea de exprimare pentru a menaja sensibilitati religioase... ”* (întreg pasajul,la PS)

.

Părerea-mi este că demersul ziaristului pomenit, dacă nu cumva sînt dur, ține de prestidigitație. Îți flutură prin fața ochilor o formulă irezistibilă, a libertății de expresie.

Or.

Libertatea de manifestare include inclusiv a da cu toporul.

Iar aceea de expresie, a batjocori.

Dacă nu ești de acord cu islamul, o poți manifesta în n moduri civilizate.

Cînd te arunci la batjocură, dispreț și similare – iar aici reiau o teză a subsemnatului – deja problema o ai cu niște incidente din trecutu-ți la care nu ai apucat să răspunzi.

PS

> *”Nu exista nici un da, dar si caricaturistii...Nu pot accepta argumentul ca ziaristii trebuie sa-si limiteze libertatea de exprimare pentru a menaja sensibilitati religioase, politice sau de alta natura. Nu inteleg de ce lumea occidentala ar terbui sa-si ajusteze valorile democratice – cum ar fi libertatea de expresie – pentru ca asa ne impun radicalii islamisti, mai corect spus niste asasini. Nu aleg intre libertate si salbaticie. Nu vreau sa ne adaptam noi la teroare, la frica, la barbarie. Ceilalti – oricum s-ar numi ei – sa invete valorile civilizatiei occidentale daca vin din afara ei, vor sa traiasca si sa se bucure in ea.”*

O zisă interesantă

(fie și privind un moment al anului 1990) a regizorului Andrei Șerban:

> *«În 1990, vara, cînd minerii au pătruns din piaţa Universităţii în subsolul Teatrului Naţional, unde repetam « Troienele » în greaca veche şi încercînd suspicioşi să descifreze coduri politice ascunse în versurile originale ale lui Euripide, ne-au confiscat textele. Dar cînd una din actriţe a început să declame cu toată forţa un monolog al Hecubei, onomatopeele blestemului grecesc i-a înfricoşat pe bieţii mineri care s-au retras intimidaţi, făcându-şi cruci. Iată, mi-am spus, un moment de neuitat cînd arta a triumfat asupra barbariei vremii.»*

Cineva reproduce

…o zisă a lui Pirandello:

> *„Vei învăța pe cheltuiala ta că de-a lungul vieții vei întîlni mai multe măști decît chipuri...”*

Părerea mea: sîntem doar măști.

Unii știm asta.

Îmi fac uneori cîte un selfie. Mi se pare că eman starea cutare. În poză văd de multe ori altceva. Cam întotdeauna mai puțin festiv decît mă credeam.

Nu mi-i sentimentul cel mai plăcut, acest mă-descopăr-altfel-decît-sînt. Însă bine c-am știință de dînsul!

Mă uitam ieri

…la marea de parizieni care se manifesta în sprijinul Charlie Hebdo.

Instinctul îmi spunea că e ceva aiurea pe acolo. Că, dincolo de cîte frici ți-o trezi în suflet, incidentul era totuși unul departe de simțurile respectivilor.

.

Am sentimentul că la mijloc, în așa situații, este și dorința de a ieși din plictiseala curentă. Din 'train-train habituel', cum ar spune francezii.

Cît și un mod de a ieși în relief – întru persoană de calitate în sine ce te afli , respectiv că rezonezi cu valorile sociale ale locului.

În situația aceasta, cred că puțină lume – de acolo – își pune problema asupra eficienței demersului lor.

Adicătele cît – prin acele ample manifestări – sînt împiedicate viitoare atentate?

La acest capitol, nu mi s-a părut că s-a umblat la sursa belelii de la Charlie Hebdo.

Ba chiar le-au luat apărarea oarbă a acelora – ceea ce-i o garanție că un carnaj se poate oricînd repeta.

În același timp (dar în ton cu „Je suis!” / „Egzist și io pe-aici, mes amis!”), mesajele multora mi se par absolut aiurea ca efect, ca mod de-o opri viitoare *fusillades* în inima Parisului.

Iată-i pe cei de la Sciences Humaines:

> Aceștia *„rend hommage aux victimes de l'attentat contre Charlie Hebdo. Cet acte terroriste nous concerne tous, car il touche à nos valeurs, notre liberté d'expression, notre laïcité, notre démocratie. ”*

LES CANARDS VOLERONT TOUJOURS PLUS HAUT QUE LES FUSILS
CHARLIE HEBDO
3-
SCIENCES HUMAINES REND HOMMAGE AUX VICTIMES DE L'ATTENTAT CONTRE CHARLIE HEBDO. CET ACTE TERRORISTE NOUS CONCERNE TOUS, CAR IL TOUCHE À NOS VALEURS, NOTRE LIBERTÉ D'EXPRESSION, NOTRE LAÏCITÉ, NOTRE DÉMOCRATIE.

(Adică aduc omagiu, înfierează actul teorist – care atacă valorile noastre, democrația șamd.)

Alții declară că nu va ajunge glonțul la Rățoiul cică înlănțuit...

.

Vi se pare că supărații cu cagulă se vor împiedica forte de așa atitudini?

De-aia spun că multe ieșituri cu afișul „Je suis Charlie” țin de bon ton, de a scutura pe praf existența.

Ceea ce, la o adică, este omenește – chit că nu ne grăbim a recunoaște astă latură, moștenire de la Adam.

Psihologie.

În revista Dilema Veche, mai exact între materialele punctate drept 'Best of 2014', se află și cel al dlui Andrew Solomon:

„Depresia e secretul de familie pe care îl avem cu toţii“

.

Că tot ne aflăm sub cerul datului cu părerea, aș îndrăzni niște observații, fie și venite din partea unui amator.

Dl Solomon, scriitor de origine română stabilit în SUA, spune că a depășit – prin sprijinul terapeutic aferent – o depresie (bănui a fi vorba despre una acută), izbucnită acum două decenii.

Poate tuturor, sub soarele ăsta, ne este hărăzit o cantitate de insuportabil – soldată cu o depresie benignă mai mult ori mai puțin dusă pe picioare. Cică așa e viața (eu spun asta, nu dl Solomon!).

.

Nu e deloc ușor să eviți datul sub preș al Neplăcutul vieții, respectiv al rănilor pe care le produce acesta în noi. Cred că esențial, în acest demers, este a sta în contact cu sentimentele noastre, cu firea cea adîncă. O asemenea naturalețe se obține, în bună măsură, prin renunțarea barim din cînd în cînd la dresajul pe care ni-l impune educația.

Or, observ că dl Solomon vorbește despre problemele sufletului, dar într-un limbaj elevat – poate ultimul (cred eu) în stare a stabili relație cu adîncul cel vătămat.

În același timp, dînsul se întinde – am sentimentul – în exces cu expunerea sa, motiv pentru care pot bănui o încercare de a se ține de fapt departe de problemele pe care afirmă că le-a eliminat.

.

Încă o idee.

Dînsul oferă afectaților întru depresie un decalog.

Or, starea cu pricina este una în care nu mai ai chef de nimic, ba chiar te complaci în acea stare, care-i mai suportabilă decît realitatea. Asupra subiectului s-a pronunțat un Dietmar Stimerling („10 abordări psihoterapeutice ale depresiei”).

Departe de mine ideea că subiectul nu trebuie să întreprindă nimic. Problema este că nu poate. Eventual se poate spera că, într-o fereastră senină, ajutat în paralel de niște apropiați, să apuce vagonul din urmă al trenului terapiei.

La mintea-mi a limitată

… pricep mai greu deranjul cu Legea zisă Big Brother.

Din partea mea, supraveghează-mi mesajele pînă nu or mai putea. Am ceva de ascuns?

O să caște ochii la ele și se vor plictisi iute.

.

Aud deseori vorba

„Iubește-mă/Acceptăm-mă așa cum sînt!”...

.

Pfuuu!

Înțeleg perfect nevoia aceluia de a fi luat cum este – în condițiile unei acute nevoi de dragoste.

.

Dar.

Între nedreptățile existenței este și aceea că regula unei relații cît de cît rezistente rămîne aceeași. Ne schimbăm măcar un pic, spre celălalt.

Iar asta nu din orgoliul perechii. Ci pentru că altfel nu se ajunge la distanța la care 'două corpuri cerești' ajung captive unul altuia (să presupunem că în mod fericit/rezonabil).

Hm.

Oare un doritor să fie luat cu e, acceptă naturalul celuilalt?

Gardurile, simpozioanele, amvoanele

…se află pline de îndemnuri la adevăr.

Să nu vă pună Necuratul a le lua în serios!

Uitați-vă la imaginea de mai jos , la scrisele ei...

Dacă spui emitentului că inflamata vorbă de-acolo nu are vreo garanție-în-viitor (mai degrabă trădează nesiguranță a aceluiași, legată de perpeturare), te-ai scos de un dușman cum scrie la carte. Căci i-ai distrus una dintre iluziile cu care traversa și el prin lumea asta...

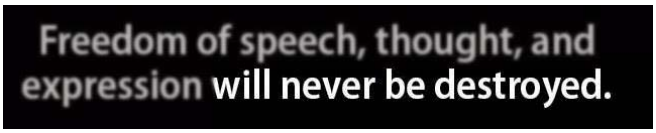

„Pentru libertatea de expresie...”

Fac ce fac și-ajung iar la pîrdalnica de psihologie!

Interiorul nostru – cel foarte agasat (dacă nu sugușat!) de disciplina socială – e tare încîntat de formula asta, cu a fi garantată libertatea de expresie.

Nici nu mai apucă să vadă că l.e., nereglementată, poate adăposti inclusiv libertatea de a goli oala de noapte de la balcon.

Sau vreun ciomag în capul manifestantului de azi pentru libertatea de expresie. Al cărui mînuitor se poate mira apoi de supărarea noastră: „Păi n-ai fost dumneata de acord...? Io așa mă ecsprim”.

Zic și eu...

Pe o filă a liberalilor de rînd, este postată o poză a dnei Gorghiu, prezidenta partidului.
Femeia arată nemaipomenit, s-o pun diseară sub pernă și alta nu!

Subzistă însă o problemă.
Fără a neglija înfățișarea, cred că doamna politician în chestiune trebuie să emane – în semnalele publice – cu precădere seriozitate.
Aceea a politicianului dominat de responsabilitate (nu spun în derîdere așa ceva!).

Ca urmare, și bătînd cîmpii nițel (eu), poate nu i-ar șede rău – în rarele clipe libere – o privire spre cum procedează alte femei, duse de munca lor și de șansă pe locuri politice înalte.
Bineînțeles că va fi a decela cu atenție, la diverse personalități, și diverse gesturi ale acestora.

Spune cineva

„Halal libertate (de expresie, între altele, n.MO), *daca e cu limite”*

Eu unul, cred că libertatea are nevoie de limite nu ca formulă goală (și inutil represivă), ci pentru a nu leza nedrept libertatea echilibrată a altora.

Un text interesant...

..intermediat nouă de dl Paul Dragoș Aligică:

> *“Poate ca ma insel dar autorul de fata cand pune mana pe condei sa trateze un subiect pe care l-a studiat si la care a meditat serios, trebuie sa tina acum cont de faptul ca exista un tip de cititor, foarte raspandit, care desi nu s-a preocupat niciodata de acel subiect, ii va citi textul nu in ideea de a medita si invata ceva de la cele scrise de el ci mai degraba in ideea de a emite judecati si sentinte acuzatoare daca se intampla cumva ca textul sa fie in dezacord cu platitudinile si locurile comune care populeaza mintea numitului cititor”.*
>
> (Ortega y Gasset, ”Revolta maselor”)

Multă lume

…(unii fie și trecuți actualmente peste Styx) vorbește să se afle în treabă. Asta, pentru că dă bine. Publicului majoritar, dar și nouă înșine, convinși că putem face tot ce vrem:

"Nu mă tem de retalieri. Nu am copii, sotie, masina sau credite bancare. Poate suna pompos dar prefer sa mor in picioare decit sa traiesc in genunchi". O declarație premonitorie a lui Stephane Charbonnier (Charb), editorul Charlie Hebdo."

A **nu** produce caricaturi precum ale Charlie Hebdo deja știute nu cred că-i echivalentul unei existențe în genunchi.

"Libertatea va fi întotdeauna mai puternică decît barbaria" declară și Francois Hollande adresîndu-se compatrioților într-un apel la unitate națională. "

Una la mînă, cei doi termeni îmi par din filme diferite.
Apoi, cînd vreun șef al statului face un măreț apel la unitate, pot ghici că pe moment nu există... După cum, dacă se ja ajunge la așa fuziune, va dura exact cît focul de paie.

"Nu avem de ce să ne îngrijorăm: valorile noastre de căpătîi nu vor fi afectate în nici un fel de astfel de acțiuni abominabile..."

Idem ca mai sus.
Ele deja au fost afectate.

Văd că, după cascada aderărilor

…la „Je suis Charlie!", apar și delimitările. Între acestea, cele ale lui Jean Marie le Pen și... Cristiana Anghel a noastră.

I

Apropo de exploziile sentimentale ale majorității, în diferite (asemenea) ocazii. Îmi par precum manifestările bețivului. Energice, săltînd spre ceruri – dar cu oarece fîs a doua zi. La drojdier, *the-day-after* se lasă cu mahmureală, cu privirea aiurea.
La majoritatea cea pomenită, a doua zi e relativ senină, dar se va uita (și ea) la tine strîmb dacă o vei întreba, la viitoarea manifestație entuziastă, cum rămîne cu precedenta. „Ce mai spui de tiradele aruncate la moartea lui Sergiu Nicolaescu ori a doamnei Irinel Liciu, cea sinucisă curînd după moartea soțului, Ștefan Augustin Doinaș?"
Majoritarul se va uita la fel de urît.
.
Ca să nu apuc a menționa că, da, mă aflu un om rău – de scriu ca mai sus...
Atît majoritarul, cît și sectantul lui Bacchus și-au dorit a ieși din cenușiul existenței.

PS.
Le Pen.
O comparație cu Vadim mi-e inevitabilă. Dar.
Francezul a putut cultiva totuși o mlădiță putînd să-i preia locul politic.

II

Apropo.
Mi se prăpădi o cunoștință de munte.
Și realizez că ne ferim de-acel subiect, moartea, ca de naiba.
E de înțeles.
Dar nu știu de facem o treabă refulînd la greu o chestie care tot ne va păli nas în nas...
.
.
III

Grandomanie, a mea.
Căutînd un sinonim al Parisului – în aste zile de comentarii savante – inevitabil s-a dus mintea la clasicul 'Capitala luminilor'.
Iar de acolo la curentul denumit Iluminism, cel din secolul 18.
.
Cel puțin după mintea mea cea neșcolită.
E interesant că rămase cît de cît demn de luat în seamă (dintre iluminiști) cel mai mizantrop, mai nesociabil dintre ei – și anume Jean-Jacques Rousseau.
Nu am idee, în ingoranța mea, de materiale mai dezintegratoare epocii decît 'Contractul social', respectiv 'Emile'.
Rousseau trăind altminteri în Geneva cea șvițeră.

Oare poți crea ceva de viitor (pe cît e asta posibil...) dacă nu ieși din spiritul epocii?

Am o teorie proprie asupra ideii de Dumnezeu

Cum că, pînă să capeți idee de la semenii mai copți cum e cu El, ca ființe supreme în existența noastră se află părinții. Ei au fost imenși în ochii noștri, ei păreau să dețină drept de viață și de moarte în ce ne privește.
Pe această idee, și sprijinindu-mă un pic pre Psihologie, mi-aș permite un unghi aparte asupra înclinației celor de la Charlie Hebdo pentru măscări grosiere la adresa divinității.
La bani mărunți, iritarea, dorul de a face zob (pot aduce explicații personale și mai incomode, pornind mai ales de la unul dintre desenele lor) va fi pornit din supărarea pe genitorii personali.
Care va fi fost sursa acestei porniri, poate fi subiect de doctorat pentru alții mai deștepți ca mine.

E interesantă exprimarea:

„Cutare lucru e incalificabil!”

Scapi de dificultatea transpunerii în cuvinte potrivite a iritării tale.

Dar – pentru că nici destinatarul nu excelează în direcția cu pricina – efectul vorbei cea leneșă este garantat.

Dl președinte Iohannis

…vorbește despre deportările de sași și șvabi, duși în Țara Sovietelor acum 70 de ani.

Părerea mea.
Dacă s-ar fi limitat la anunțul că participă la o slujbă religioasă pe acel subiect, era ok. Dar, trăgînd lucrurile pe latură sentimentală, cred că nu e foarte corect – așa abordare unilaterală:

> *„Germania fusese înfrântă și orice vorbitor de limbă germană trebuia pedepsit, indiferent dacă participase sau nu la război."* (v. mesaj integral la PS)

.
Una la mînă, nu am de unde știi cum se comportaseră bunicii săi, în amețeala frumoasă care le cuprinsese etnicii germani în vremea lui Adolf
După cum, de chiu de vai bunii dlui Iohannis s-au întors, în vreme ce niște milioane plimbate de nemți spre un Oświęcim, ba!

Credeți-mă că nu dau cu parul aici!
Dar dacă tot răscolim pe-acolo, hai să vedem din mai multe (și reale) unghiuri!

PS

> *"Cu 70 de ani în urmă, în ianuarie 1945, 70.000 de sași și șvabi din România au fost deportați de autoritățile bolșevice în lagăre de muncă forțată din Uniunea Sovietică. Femei, bărbați și copii. Germania fusese înfrântă și orice vorbitor de limbă germană trebuia pedepsit, indiferent dacă participase sau nu la război. Printre cei 70.000 de deportați s-au aflat și bunicii mei. Erau tineri. După câțiva ani, s-au întors acasă îmbătrâniți de suferință. Nu au povestit niciodată ce au trăit în lagăr. Era dincolo de cuvinte. În amintirea lor și a tuturor deportaților de atunci, particip astăzi, la ora 10:00, la o slujbă de comemorare la Catedrala Luterană din Sibiu."*

Există vorba cea hazoasă

… cum că s-ai grijă cît faci pe prostul, pentru că riști (riscăm...) a rămîne așa...

Și în exprimarea omenești agresivități cred că e bine a vădi măsură.
Mă strădui să execut așa ceva, pe cît mă duc putirințele (adîncul nostru nefiind o chestie căruia să-i pui lesne căpăstru).
.
Simt că se îmbătrînește urît dacă, stuchind de zor la vîrsta a doua, nu o lași în timp ceva mai moale. Dacă nu diluezi demersul critic, măcar întru exprimare.

Altminteri, aud și eu pe la înțelepți că te ramolești mai fain cînd începi a (și) înțelege pre ticălosul ajuns în cătarea flintei tale...

Mă strădui să înțeleg

…de ce un om sau oameni execută un gest oarecare.

Pot înțelege ziarul Gândul, în demersul pomenit mai jos.

Cum că are nevoie ca de aer (pentru salariile angajaților săi) de clicuri pe articolele oferite. Iar acele clickuri se pot obține în număr mare doar pe baza unor anumite 'catch-'uri.

.

> *<O opinie jignitoare la adresa celor care muncesc în afara României. /*
> *Mesajul unui membru PLR pentru Diaspora: "Progeniturile sunt educate pe banii contribuabililor din România, iar acum îşi arogă dreptul de a face revoluţie de la distanţă">*

Dar de precizat tot rămîne...

Cînd la orice fleac indici drept soluție a te simți jignit – nu știu dacă pe acolo ne putem maturiza...

În paralel, Realitatea TV sugerează drept reacție, la produse ale lui Radu Banciu, uluiala.

Ultima stare fiind aceea în care ședzi blocat/paralizat, fără putință de replică. Dat-gata adică..

A fi jignit nu-i foarte departe.

Gandul
9 ianuarie la 17:33
Un membru PLR îi critică dur pe românii din diapora "care își arogă dreptul de a face revoluție de la distanță" fără să contribuie financiar la sistemul de sănătate și la cel de educație
Mesajul unui membru PLR pentru Diaspora: "Progeniturile sunt educate pe banii contribuabililor...
O opinie jignitoare la adresa celor care muncesc în afara României
Realitatea.NET
9 ianuarie la 17:03
ULUITOR - Radu Banciu continuă ATACURILE la adresa celor care susţin revista "însângerată" în Franţa
http://www.realitatea.net/1606469

Era vorba cuiva.

De acum niște veacuri. Cum că de zgîrii mai tare ambalajul unui rus, vei găsi acolo mentalitatea, gesturile unui (total necivilizat) tătar...

Nu trebuie să zgîndări foarte un tip școlit și eventual ajuns la muncă în Vest, pentru a da de echivalentul tătarului.

.

Dl Mircea Pal spune:

> *”Progeniturile sunt educate pe banii contribuabililor din România, iar acum îşi arogă dreptul de a face revoluţie de la distanţă”*

Reacția cuiva arată așa:

> *„O mica analiza (fara a fi de specialitate ,precum Pal Mircea , care e ,,director economic”) cei 4 mld de E trimisi de ,capsunari”,,necalificati”,,menajere” sunt cheltuiti in Economia Romaniei , deci platitori indirect de taxe si impozite(ex :TVA la produse=24%,plati facturi,taxe si impozite locale ,constructii etc)asa ca tov economist Pal M. esti un POLITRUC IMPUTIT ANALFABET (in ale ec) DE CEA MAI JOASA SPETA.”*

Tot înainte!

Revenind un pic

…(spre exasperarea dumneavoastră...) la Charlie Hebdo.

Eu nu i-aș plînge pe repauzați.

E ca și cum aș regreta pe-ăl de-i spui să nu traverseze bezmetic strada. Iar el îți răspunde: „Sînt liber / Nu vreau să mor în genunchi, abătîndu-mă la trecerea de pietoni! Trec pe unde vreau io!”.

Teoretic, acolo e de vină șoferul care îl face harcea-parcea pe nesăbuit.

Un alt exemplu.

Dur, însă cred nimerit.

Ești bărbat.

Ai un vecin machidon, fie și pirpiriu. Care îți spune: „Nu mai face apropouri erotice lui fi-mea cea de 12 ani (și care s-a rotunjit feminin de la o vreme), c-o să-ți pară rău...”

Iar matale o ții tot înainte cu „Ce fund frumos ai, păpușico!...”

Am o părere deloc bună despre mine...

...ca atare, mă feresc cît pot de afirmații precum:

> *„Solidarizarea cu cei de la Charlie Hebdo, o imbecilitate moțată....” (Ion C.)*

La capitolul lipsuri, trec și neputințe intelectuale.

Nu pricep cum să te afli gazetar fruntaș, și să te exprimi astfel.

Un îndemn, lecturat la alții

”În viață, cel mai bun sfat îl primești de la frizer: <Ține capul sus!>...”

Nasol.

Dacă un om ține capul mai jos, lucrurile pleacă dintr-o problemă de forță. Care îi lipsește aceluia.

De energie, ori de încredere.

Gestul cu „Ține capul sus” mi se pare unul primitiv, de vătaf (că așa va fi fost crescut din topor și sfătuitorul, asta e altă parte a discuției). Preferabil este să rezonezi cu acela, că-l înțelegi, să-i accept momentul de odihnă ori al sperieturii.

Dacă șezi lîngă el, astfel, e greu de crezut că nu-și va reveni măcar în parte.

Bineînțeles că asta nu faci cu oricine de pe stradă. Din simplul motiv că tot dînd la alții, vei rămîne dumneata cu sacul sufletesc gol.

Pot spune chiar că, nedînd, barim nu mai pozezi în forțosul ce îndeamnă mototolii spre asaltul vieții.

Mi-au căzut sub ochi

… inevitabil, multe texte departe de optica-mi asupra lumii.

Cel de aici, semnat de un domn Cosmin Mănescu (pornind de la o zisă Neagu Djuvara), m-a mișcat – aș minți să spun că plăcut – mai mult decît altele:

.

„"Pârțarul ăsta bătrân (adică Neagu Djuvara, n. MO) nu se mai vindeca de râie morala...
A fost slugoi al oligarhiei liberal-bolsevice a fost inca din anii `50, cand si-o tragea la bostan prin Franta pe leafa de la CIA si recruta legionari sa ii parasuteze in munti sa "lupte impotriva comunismului". Ii prostea cu minciuna ca "acusica vin americanii, duceti-va voi inainte ca venim si noi dupa aia" si ii trimitea la moarte sigura, in timp ce el facea exercitii de extins gaoaza prin cearsafurile fine din Paris..”.
(vezi text, integral, la PS)

Marșînd un pic și pe ideea lui „Ce nu te omoară te întărește”.

Oare ce le-o veni – semenilor precum dl Mănescu – de-așternd pe hîrtie asemenea caracterizări, asemenea formulări?

Atitudinea la care mă voi opri, legat de zisele dlui Mănescu, nu ține atît de înțelegerea creștină (eu nefiind religios...), ci decurge din recomandări lucrări psiho. În spatele unei atît de vehemente (și nedrepte) atitudini șed majore lipsuri afective. De ieri și de azi.

În paralel, nu pot să nu simt iritare multă – a respectivului – pe părinți, pe lanțurile sociale – aflate în calea unui Ego ce vrea să domine tot (e de-al nostru!).

O să mă întrebați ce-am rezolvat cu așa poziționare?

Păi nu mă mai înfurii.

Iar dacă nimeresc vreodată la o masă de discuții așa conviv, cred că nu voi avea de ce să intru în fibrilație, oripilat și jignit de optica sa.

PS

"…Vesnic travestit si deghizat, in ultimii 25 de ani, deghizat in "istoric" s-a luptat sa distruga istoria romaneasca cu "teoria cumana" (infirmata de analizele genetice!).
Acum crede ca poate avea mai multe "succesuri" promovand si in Romania sloganele si lozincile neo-trotzkiste privind "inevitabilitatea istorica", ba chiar "justetea" strategiei de genocid prin emigratie artificiala care se aplica deliberat popoarelor crestine ale Vestului de catre oligarhia financiara globalista.
Cica colonialismul este cauza imigratiei!
Nu cumva "tinerii frumosi" finantati de trotzkistii din CIA, care in mai 1968 l-au dat jos pe prea independentul si prea nationalistul de Gaulle? (Ceausescu, Geniul Carpatilor, avea inca de pe atunci emuli, mult inaintea lui Vladmir Putin si Viktor Orban)?
Nu cumva sunt vinovate de imigratie mega-fundatiile globaliste ca Ford, Carnegie, Mellon etc. care in anii `50-`60, in simbioza cu CIA, au creat "contra-cultura", finantand copios stanga trotzkist-liberala si "Scoala de la Frankfurt" (vaz` Doamne, ca sa "lupte impotriva comunismului" pe frontul cultural de stanga, cica)?
Si colonialismul ala, al cui a fost?
Cine l-a creat si cine a beneficiat de pe urma lui? Europa?
Nu cumva aceeasi oligarhie financiara care juca pe degete toate imperiile "europene" ca pe niste francize separate ale aceluiasi holding?
Ca pentru francezul sau britanicul de rand, tocmai cand Imperiile "francez" sau "britanic" au ajuns la apogeu, atunci a fost cea mai dura exploatare.
Viata sclavului salariat, a muncitorului european "imperialist" in secolul 19 a fost un cosmar in comparatie cu prosperitatea si suficienta patriarhala din Evul Mediu "inapoiat", cand Europa nu avea imperii extra-europene, ci era ea obligata sa reziste imperiilor islamice...
Si atunci unde mama dracului s-au dus toate bogatiile jefuite din colonii, plus cele sapte piei jupuite de pe europeni, timp de 400 de ani de modernitate?
Pai s-au bagat in finantarea revolutiei bolsevice din 1917, de exemplu...
Sau in finantarea presiunilor pro-imigrationiste ale komisarilor corectitudinii politice din ultimii 50 de ani...
Sau in finantarea de diversi "nationalisti" pravysektoristi, liberali de tip Pussy Riot, "jurnalisti independenti", canibali takfiristi ISIS si alti asemenea "tineri frumosi luptatori pentru dimocrasi"...
Sau in finantarea cartilor si umflarea nulitatii pidosnice Djuvara, ca sa arate ca si domnitorii romani erau tot niste imigranti...
Ce face rainbow-papagalul Djuvara, specialist in reverberarea propagandei neo-trotzkiste din Vest, prin aceasta "condamnare a colonialismului", este similar cu "condamnarea comunismului" practicata de neo-trotzkistii oengisti in Estul Europei: invinuirea victimelor si acoperirea calailor. Inversare de genul "rusii si romanii sunt vinovati de comunism". Nu structurile hiper-mafiote supra-statale care capturat statele vestice si au finantat revolutia din 1917, iar incepand cu secolul 18 au creat toate revolutiile si terorismul revolutionar (in secolul 19 doi tari rusi au fost asasinati de "tineri frumosi luptatori pentru dimocrasi").
Si desigur, o operatiune de demoralizare: "Nu mai este nimic de facut".
Ba da, sunt destule de facut si vor fi facute in urmatoarele decenii. Suntem 1 miliard de oameni de origine europeana si am ajuns si pe Luna.
Se fac destule vazute si nevazute pentru a se lichida oligarhia globala actuala, mai ales in Rusia si China, dar si in cercuri mai discrete din SUA si Europa de Vest. Omenirea a inceput sa se trezeasca.
Da, oligarhia liberal-globalista nu mai are nimic de facut. Nu o salveaza doar faptul ca mai controleaza papagali impaiati, de la Obama sau Merkel pana la Djuvara sau Hodokovski, pe care ii expune in fereastra de parca ar fi vii. E deja terminata.
Iar loviturile de gratie in urmatorii ani vor fi naucitor de rapide, neasteptate, drept unde-i greu voinicului, ca mai stiu si altii sa pregateasca strategii pe zeci sau sute de ani".

Un punct de vedere în România lui 2015…

Am sentimentul

…că ne grăbim grozav în a trage concluzii.
Iar, totodată, de a plimba realitatea spre șabloanele cunoașterii noastre (inevitabil fragmentară...).

Întreg demersul conferă siguranță existențială.
Ultima-i o chestie de care nu știu exact de-i deasupra, ori imediat dedesubtul apei și hranei, în clasamentul necesităților...
Sună ca-n cărțile proaste, ziceți? Așa e!

Cineva întreabă pe aici

…ce vom face de Ziua îndrăgostiților.
Nu am ce răspunde, direct. Asta, pentru că zi a partenerilor, a îndrăgostiților îmi sînt toate cele 365. În paralel, în acele trei sute și ceva se depun nu doar pupici și rezonanțe obraz la obraz, ci și grijă ca să nu deraieze fragilul (totuși!) nostru tren.

PS
În cazul glumeților invidioși, le-aș propune spre discuțiune cum e cînd moartea desparte amorezii. Mi-e teamă că se va lecui de așa intervenții.

În nemernicia mea

… nu am nevoie să citesc textele dnei Macovei, ca să miros ce vrea de la viață.

Nu-mi spuneți că mă aflu eu nepoliticos.
Dar o imagine spune totuși multe-multe.
(inclusiv a subsemnatului – vai de steaua mea!).
.
În paralel, iar foarte nepoliticos, instinctul îmi spune că dna Macovei e una de-a noastră.
Adică de-a ălora speriați că li se duce viața prea repede.

Nu o spun cu răutate.

Dar mă întreb cînd va fi primit Monica Macovei ultima mîngîiere din partea unui bărbat.
Vorba mea nu are nimic cu mitocănescul a și-o / ne-o trage.

Copil nebun al satului...

Răsfoiesc un pic mai atent (deja e o performanță în cazul meu!) *Jurnalul* lui Jeni Acterian.
Cea trăitoare în prima parte a veacului trecut, și ale cărei scrise au fost tipărite (mai demult) la Humanitas.

Am un sentiment foarte prost.
Pentru că viața m-a dus (nu degeaba..) pe drumuri singuratice, nu am ajuns vreodată ca educația socială să-mi intre ca lumea în sînge. Iar, ca atare, să adopt stilul majorității – bazat îndeobște pe latinescul *Do ut Des*.
Nefiindu-mi natural, nu am dat și nici nu am primit.

De pilde laude, cum că ce minunății aștern pe hîrtie (din fericire, eu îmi plac, acei copii posibil-editoriali...). Neprimind / neavînd în sînge jocul, am rămas mirat – în destule cazuri – de *lipsa hainelor Împăratului*.

În cazul domnișoarei Acterian, mai toată lumea fu și este entuziasmată de amintita ei producție literară.
Doina U. vorbește de pildă de „Strălucitul Jurnal /.../ acest excepțional jurnal /.../ Jeni Acterian face parte cu siguranță din familia marilor intelectuali interbelici".

Mie, dincolo de vreun interes istoric, mi s-a părut doar producția unei copile alintate pe acasă. Și care execută prestidigitațiile curente în pătura celor cu pretenții de cultură.
Putem intra oricînd la exemplificări ample – și după cum mă desfășor pe aici cred că nu aveți dubii că pot materializa promisiunea.

Legat de volum, multă lume face caz de luciditatea lui Jeni Acterian, între ei Doina U. sau ditai Emil Cioran. Mie nu mi se pare că-i o așa persoană, stînd un pic mirat că lui Jeni îi sînt luate în serios afirmațiile în acest sens.
I se pare ei, domnișoarei Acterian, că e lucidă. În principal ea se produce pe o scenă imaginară, doritoare să dea gata asistența – iar asta nu mă miră într-o familie care a dat un regizor, întîmplător un frate mai mare al lui Jeni.

Dacă nu îndrăznesc prea mult, cred că opticii clasice asupra compatrioatei amintite i-ar putea fi adăugat și un alt unghi, ce-i drept cam deloc suitor pe vreun soclu.
.
În rest, rămîn uimit – dar fără pretenție de a schimba acea lume – de facerea-prin-vorbe existentă în mediul intelectual. Lumea zisă spălată nu se simte bine să relateze cît de cît temperat despre inși și situații. Are nevoie ca de apă de tiribombe, de exagerări.
Deși afirmațiile curente sună altfel, totul îmi aduce aminte de inșii cu simțurile sleite,datorită exceselor...
Bașca de cei refugiindu-se din realitate (între care, altminteri, mă aflu și eu...)

Jurnalul are bucăți interesante. Nu propun a fi dat la coș. Doar îmi permit s-afirm că e departe de valoarea pe care destui s-au grăbit a i-o pretinde.
Aici s-or trezi destui care să mă tragă de mînec:

> *„Domneee, e o fată care a suferit... Ai văzut ce tinerică a murit! Interbelicii au suferit în general mult... N-are rost să vii acum și să dai într-o literatură care a suferit atîta vicisitudini... Ai, domne, ce naiba, dumneata nu simți românește??..."*

Mă întreb subit

…cum vor fi arătat bîrfele – să zicem – interbelice.
Pot bănui, în context, că firea umană era aceeași, iar umorile se aflau rude bune cu cele de azi.
.
Totuși.

Neexistînd școlirea de la un 2015, bănui că înaintașii nu aveau față să compună așa ceva:

> *„ Am schimbat canalul pe Realitatea TV şi am dat de Labia Şancăru cu securista Stănoiu (Sanda) . Vorbeau pe şoptite nu ca ăla de la "Be unul" ,de mai mare dragul să le admiri p-astea două, se lingeau parcă ...de admiraţie reciprocă . Să-mi cadă pleoapa mea de voyeurist dacă vă mint,felaţionau pe un subiect tare ... justiţia parcă..."*

.

Don't forget.

Peste 50 de ani, eterna fire umană va zări anii începutului de mileniu drept una oază de normalitate, cam cum facem noi cu interbelicul.

La noi

… – tăietorii de fir în paișpe –, așa se procedează:

Îl invidiem la greu pe Hora Ghibuțiu – cel înconjurat în imagine de atîtea frumuseți irezistibile. Îi recunoaștem totodată că e bărbat bine.

Apoi, pe aripile unei crunte acreli, investigăm mental cum or arăta domnii care se potrivesc SENTIMENTAL duduilor cele șarmante?

Dar viitorii lor SOȚI?

.

Ultimă investigație, prin cotloane de creier propriu: cum vor arăta acele Eve peste zece ani?

Nu o spun cu răutate (produce ulcer!). Ci doar ca să mai aflu ceva despre viață...

Pomeneam recent

…despre exagerațiuni pe care intelectualitatea le aplică realității.

.Încă un exemplu, dintr-o serie care probabil va dura cît lumea.

Un om foarte atent la scăpările altora, mai exact (cunoscut) critic literar, îl trece pe Vladimir Găitan în categoria marilor actori.

> *„Amintirile unui mare actor*
> *Toţi iubitorii de teatru din România ştiu bine că şi Vladimir Găitan este unul dintre aleşi, unul dintre acei actori atinşi de o aripă de înger/…/ preferă să-i admire pe alţii, cu o generozitate rar întâlnită în lumea de azi…”*
>
> (eterna formulă, „știu bine că”. Și toți. Cînd de fapt aia e numai dorința condeierului, a oratorului…)

ÎN SITUAȚII DE-ASTEA, dacă ridici două degete, cum că dl Găitan e un băiat stimabil, de treabă, iar totodată bun profesionist pe scenă, dar nu Mare Actor – îți sare lumea în cap.

Cum că strici acea diafană chestie, numită Corola cu Minuni a Lumii.

Adică a minciunilor frumoase.

Pot bănui aici, fie și planînd pe aripile unei psihologii rudimentare.

Tutore oarecare. Cam din topor.

Care trage perii altuia, sperînd să primească avantaje în schimb de la acela (ori măcar păsuieli de datorie).

Un copil – încă nepervertit la sportul respectiv – îl face atent că nenea ălălaltul nu pare înger.

Să te ții hușuială, dinspre matur.

PS

Adultul cel uns cu toate alifiile te poate trage și deoparte, dacă te simte *greu de ucis*: *„Altfel nu ne citește lumea, domne, dacă nu venim cu titluri d-astea... Da, domne, ai dreptate, intelectualii nu-s așa destupați precum se spune... Nu vii și mata la lansarea cărții?”*

Emitem în dreapta și stînga

… că X e prost, ori că Y e idiot.

Dacă apare îns ăvreun pripiriu și se interesează care ni-i inevitabilul procent personal de nedesțeptăciune, explodăm urgent.

De ce oare?...

Mă uit mai de aproape

..la fizionomia poaspetei doamnei Clooney (foto dedesubt) și alunec la bănuieli. Nu le are cu feminitatea.

Oare cum arată intimitățile lor, cele din pat (la cîte se scriu prin tabloide, nu vă veți irita probabil de așa curiozitate...)?

Că veni vorba. De ce ne temem oare, că s-ar afla ce facem în pat?

Iar, în cazul unora, că ne-ar putea fi ghicite fanteziile (adică nici neajunsele-în-pat)?

.PS

Îmi permit uneori distracția de a cerceta gradul de rezonanță, de apropiere între doi soți celebri.

Sub rezerva subiectivității, palierul procentelor este larg.

Legat de situațiile în care acei purtători de verighetă nu au (vizibilă!) treabă unul cu altul, o apropiată doamnă mă trage de mînecă: „La acel nivel, nu se pune astfel problema”.

Oare cum e să fii foarte-sus, dar să nu ai cui deschide sufletul?

Ziceți că aurul alină multe?

PS

Ca să nu credeți că doar plimb doar hîrdău cu acreli prin lume...

Se află tare dulci, Harrison și Calista!

Caz

> *„Să cauţi 48 de ore doi indivizi, şi să nu-i găseşti, într-o ţară ultra dotată cu camere de luat vederi, nu cred că este plauzibil. Deci… cei 88 000 de poliţişti şi zecile de elicoptere care au urmărit maşina în care fugeau atacatorii nu au prins nimic???? .....din pacate au platit si platesc oameni nevinovati”*

Aștept – în ciclul „Paște, murgule, paște!...” – clipele cînd gazetarii noștri de frunte vorbi-vor și de bine...

Ascultați la un polemist bătrîn ca mine, chit că nu v-am fost baci...

Merge și cu acreala, însă – după o vreme – ce rămîne, păi nu mai e de trăit...

N-are treabă vreunul a medita (presupunînd că a verificat informațiile...) că dacă 88 000 de polițiști moderni nu au dat de ucigași, atunci la mijloc o fi vreo Realitate (nu e vorba de postul tv autohton...) – care vrea dînsa să fie mai tare decît eforturile umane.

De parcă așa ceva ar fi prima dată, sub soare!...

În paralel, meditez de unde ni se trage.
Probabil de la copilul (inevitabil) neglijat, care ține să fie acru și să domine lumea.

Iar o să-mi pară mîine foarte rău

…c-am zis vorbe ca următoarea.
E o carte întreagă (și nu chiar veselă) în ochiul vizibil acolo...

PS
Și un motiv un pic să-mi fie simpatic.

Nu-l dracul viitorului atît de negru...

Ia-uite cine-i alături de noi:

> *Primarul musulman al orasului olandez Rotterdam, Ahmed Aboutaleb, le-a transmis un mesaj musulmanilor care intorc spatele libertatii: "sa isi faca bagajele" si "sa plece dracului de aici". Declaratia primarului (N.red. in engleza: "pack your bags" and "f**k off") a fost facuta in direct la un post de televiziune, scrie International Business Times.*
> Cf. Hotnews.

Un fel de Raed Arafat, al portocaliilor din gura Rinului...

PS
Mă pufnește rîsul – apropo de poziționea domnului din poză – la ce ne-o rezerva și nouă venitorele...

”Monica Macovei cere Baroului Bucuresti

…sa il excluda pe Victor Ponta din avocatura ”

FACE ȘI DÎNSA CE POATE.
Dacă nu l-a putut depăși altfel, măcar așa...

Oare cum își înjură doamna Macovei adversarii politici – seara și în fața televizorului?
O folosi vorba cea masculină?
Cred că da.

Oare cum va sfîrși doamna cu pricina?
Cum, ziceți că ne aflăm eterni?!

Cică voi fi porc

Unul cu șorici gros.

Deci.
La un 1990, ești falangă fruntașă a occidentalizării României.
.
Apoi, omenește, o iei la vale.
(Aici se poate glosa, fie și mai dureros respectivilor).
.
Dar ca să ajungi să nu faci nimic la un 2015, ba să-ți pui și girul pe-o revistă de mahala (priviți titlurile și chiar grafia – de tabloid – a News-urilor, de pildă), asta îmi depășește puterea de înțelegere...

E vorba de Grupul pentru Dialog Social.
Și de revista „22”.
.

Ce-o fi în capul ălora de-au mai rămas prin GDS?
Pasămite, le-o fi mai rău la cenușia bătrînețe fără sigla Ghedese-ului pe cartea de vizită?

Mă veți crede sau ba.
Cunosc bine un tip care s-a întîmplat să facă parte la 1990 dintr-o grupare deloc idioată. Se numea Grupul Independent pentru Democrație.
A predat la un moment dat ștafeta unei Alianțe Civice.
Apoi se retras la stadiu de boală lungă și moarte sigură (cu comunicate uneori spre presă, de sanchi).

Omul de care pomeneam a zisă că lucrurile-s de oprit, ca s-avem o amintire frumoasă.
Alții au tras însă gruparea (nu găsești ușor bunic mort de pus în așteptarea pensiei...) pe o linie naționalistă.

Subiectele zilei
Monica MACOVEI cere EXCLUDEREA lui PONTA din AVOCATURA: A intrat FĂRĂ EXAMEN și a folosit un titlu de DOCTOR obținut prin FURT
<<
>>

La 2015, careva exclamă:

„Jos securistii !!!”

Succes în viață!
.

Unii, prin cabinete de specialitate

…vorbesc de schizofrenie.
Să propovăduiești de necesitatea nemaipomenită a dînsului, Adevărului, iar apoi să faci ce poți...

Nu vorbesc chiar aiurea.
Priveam o galerie de statui în parcul Tineretului.
Latura lui estică.

Marin Preda e valoare. Și Nichita Stănescu, aflat cu statuia (nu neapărat reușită) la doi pași de directorul editurii Univers (parcă). Ambii-s modele pentru Neam.

.Mi-s simpăticuți, cei doi.
Dar cum naiba să uit de-a lor dragoste nestinsă pentru alcool?
De la care li s-a tras și decesul.
(al lui Preda, la Mogoșoaia, e de roman...)

Eu îi pricep (chit că m-am nimerit idiot în ale poeziei), pot și conferenția pă chestia nevrozelor, dar la coș nu pot arunca unele amănunte existențiale.

.

GLUMIM, RÎDEM...
Dar biata Soțietate nu pică de tîmpită în astă scindare.
Ci pentru că nu are – dupe mintea Ei – altă soluție...

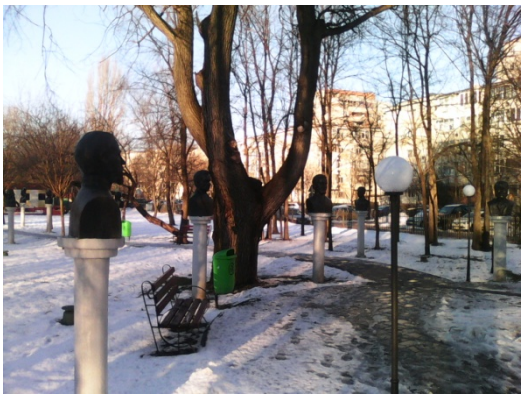

Munte. Adrian Gâz e în Chile

Îmi fuge mintea la o deplasare asemănătoare a lui Marian Curculescu, ajuns pînă în Antarctica – acum vreo 15 ani.

Deși subsemnatul depășise o vîrstă, cum îl prindeam pe Marian cum îi ceream detalii. Cum fu pe acolo.

Cerul e la fel deasupra?
Steaua aia a Sudului, cum arată?
Și mai cum era, pe acolo?
(Am minți să nu pomenesc de amabilitatea răspunsurilor lui Marian..)

Oare ne vindecăm vreodată de copilărie?
Ziceți că da. Însă e păcat.

Nu știam mai nimic

…despre doamna Nuland (Mint! Instinctul traducea din știrile de presă a fi o persoană de calitate).

Nimeresc însă o poză.

Mamă, ce privire!

.

Poate-s eu cu capul în nori, dar de mult nu am văzut (la femei) așa 'zăritură'...

Doamnă Luland, *chapeau*!

Ce-i drept, eu mă aflu un om simplu. Dar a ședea fascinați de careva, bănui că ni se mai dă voie, în veacul acesta....

.

PS

Exagerez un pic, dragii mei. Dar rămîne totuși recomandabil să lăsăm a zbura latura jună din noi... Măcar așa, dacă prin imagini personale zîmbetul, destinderea nu răzbat...

Aud o afirmație

… a unui distins istoric (decan chiar al Facultății bucureștene de profil!):

„Monarhia a fost mai benefică la noi decât republica...”

Nu mi se pare, totuși – în ochiu-mi de profan – că dînsele, Monarhia și Republica, pot fi puse în vreo cumpănă. Nu poți stabili între ele vreo competiție.

Au fost doar haine pe care Istoria ne-a obligat a îmbrăca, la diverse timpuri...

Fiecare a făcut ce a putut, în situația care-a zvîrlit-o pe Scenă..

Vorbele mari prind la băieți și fete

… carele altminteri nu au cercetat subiectu cu pricina.

.

În context.

Putem cădea liniștiți de acord, cum că multă lume laudă / divinizează perioada interbelică (ce mie însumi mi-i foarte simpatică).

Dar nu-i pot pica în genunchi, dacă s-a întîmplat a răsfoi una ori alta, despre dînsa...

Fie (cum fac eu în ultimele zile) și un ponderat Alexandru Vaida Voevod...

.

PS

Așa dezumflare în fața realității nu-i valabilă doar în Istorie.

Ci și-n religie.

.

Mă uitam azi la crucea din Piața Unirii.

Care anunță venirea Catedralei Mîntuirii Neamului (întrucît e făurită la 1999, pot deduce c-a fost ideea bravului Teoctist).

Ha.

La un 1990 și Biserica Iugoslavă dorit-a una sau alta. Dar istoria făcu zob acel național (prin definiție, nu s-a mai putut apoi discuta de vreo mîntuire a Răposatului vis iugoslav...). Iar acum, pe acolo, cînd e vorba de mîntuit vreun neam, la urmașii lui Tito... 'e' mai multe.

Sîrb, croat, sloven șamd.

Chiar îți bate capul eternul Dumnezeu cu moftul nostru, că la un interval istoric oarecare ne constituim într-un neam?

Hai să ne imaginăm scena... Deci moșul cel Sfînt e în jilț și privește pretenția unora că-s neam și că se vor mîntuiți, în forma asta...

Descopăr tîrziu, e drept...

Stilul tabloid are doi cîștigători. Publicul, dar și gazetarul.

Ambii se trag de brăcinari, respectiv scuipă în cap pre oricine.

Spun asta cu ochii rămași pe zisa unul teleast Alexandru Căutiș:

> *„ Ce șanse are monarhia să revină în România? Nu s-o fi săturat electoratul să tot aleagă președinți incapabili, care-l dezamăgesc?”*

.

Dl Căutiș se întinde mai mult decît dezinvolt, pe primitorul cîmp...

Electoratul nu are vreo vină, c-alege prezidenți incapabili! Nici nu se spune, că același electorat se dezamăgește totuși cam iute – semn de maturitate nu tocmai multă...

În context

Formula că (să zicem, Monarhia) salvează România.

Cînd te simți în rahat, nu știu dacă exitul este pe calea încredințării speranțelor unuia sau altuia din-afară. Că vine careva din exterior și te salvează...

.

Bineînțeles, oi avea și aici pretențiuni foarte mari... Întru lectură a istoriei, de pildă.

A fost salvat careva, pe acolo, dacă a purces în Cetate vreunul ori altul pe cal alb?

Nu. Uneori a fost chiar mai neplăcut, pentru așteptătorul de mîntuire..

Dacă te vrei bun român

… va trebui să nu ți se pară nimic suspect, nimic de neam prost în alcătuiri gazetărești ca următoarele...:

.

> *”ATAC asupra agriculturii româneşti: după Napolact şi grecii de la Olympus IMPORTĂ lapte din Ungaria! După olandezii care patronează brandul Napolact au stârnit un scandal naţional admiţând că vor importa lapte din alte ţări europene pentru produsele lor, acum a ieşit la iveală că şi grecii de la Olympus vor face acelaşi lucru...”* Vezi restul, aici:

Ăsta e unul dintre motivele pentru care o arătare sensibilă ca mine nu ține a se afla patriot, umăr la umăr cu feliurite personaje...

Careva exclamă:

> *„Sunt mîndru că sunt român!”*

Pricep mai greu ce-ți vine, cînd te simți bine, să ieși în urbe a clama așa ceva... Apoi mă lămuresc.

Omul țipă, după cum o face, pentru a fi luat un pic în seamă... Mai exact simțirea lui bine (în condițiile în care, în mediul său de formare, nu se va fi înghesuit nimeni la așa încîntare a micuțului).

Apoi, îmbrățișează acel bien-faire social pentru a semnaliza – în bună parte inconștient – că e gata să intre în mecanismul social. Asta, nu de florile mărului, ci pentru a beneficia finalmente de fructele acelei poziții, de băiat ascultător...

Văd pe aici o imagine a Ecaterinei Teodoroiu

Oare care-i gradul de intervenție – în povestea ei – a băieților creatori de mituri, de gargară care să-nsuflețească norodul?

Deja am ajuns a mirosi ușor diafana mînă a inventivilor-pentru-Țară...

Ce chestie!

Stai bine cu sistemul nervos, dacă poți debita vorbe mari, iar în paralel să te doară-n cot dacă acestea au ceva cu realitatea...

Mi se întîmplă des a fi

… (crunt de) invidios pe unul ori altul.

De statura socială, de voioșia lor, de vîrstă – iar lista poate continua.

Am aflat însă, în timp, că ne tulbură, sperie doar lucrurile asupra cărora nu am zăbovit îndeajuns, cărora nu le-am acceptat greu-suportabilul.

Orice legătură cu iritați de Dan Mihalache și Mihai-Răzvan Ungureanu (consilieri ai Președinției) nu este întîmplătoare.

(Mă ia rîsul un pic, meditînd că multe vin din constatarea de altădată: „*La noi, pă stradă, ochelariștii și grașii erea ultimii proști*...”. În sensul că așa îi stabilea arbitrariul cogenerilor.)

Chestii care nu se spun

Dau de-o știre, c-alde călugărul X, răposat acum două decenii, a fost canonizat.

Îi nimeresc, scurt, două poze.

Într-una e tare trist, în alta speriat.

.

V-aș minți s-ascund că primul gînd mi-a fost: „O merita s-ajungi Sus, cu-așa viață?”

Bineînțeles c-aici mulți mă vor lămuri că se-merită, că o lume nemaipomenită îl (și ne) așteaptă Dincolo.

.

Oare de ce lumea nu vede și astfel lucrurile, cum o fac eu (cu o minte ce nu mi-am adus-o de-acasă, ci-i lăsată în tărtăcuța-mi de Domnul...)?

Frică, lehamite, sperietură?

.

PS

Mintea-mi cea limitată...

Și apropo de poza cu toiag.

Să te știi protejat de Dumnezeu, dar să te sperie mediul.

Ochiul meu, pe siteul religios Doxologia.ro

… sesizează că nu există acolo rubrică de comentarii.

Se întîmplă și în cazul multor alte baloane de săpun, temătoare de-un banal vîrf de ac.

Din ciclul „Vina este întotdeauna la celălalt”:

Bineînțeles că acest substrat primitiv nu se poate lipsi de glazura aferentă. A vorbelor mari. A sentimentelor (din gama ne aflăm răniți, dezamăgiți, revoltați). Cum stăm noi cu putința de adaptare – la astă lume unde furăm parașutați prin voie divină – nu se spune...

O scrisoare emoționantă a unei tinere studente plecată la studii în Marea Britanie circulă de câteva zile pe Internet. Viziunea româncei noastre despre Occident: un loc fără identitate, cu tradiții care se pierd încet-încet din cauza globalizării, în care cetățenii se tem permanent de extremismul islamic, în care nimănui nu-i pasă ce gândești sau ce dorești. Este inutil să vă spunem că scrisoarei tinerei se bucură de o audiență incredibilă pe rețelele de socializare.

"Sunt studentă în Londra la una dintre cele mai bune universităţi europene. Sunt mândră că am reuşit să ajung aici şi le voi fi recunoscătoare părinţilor mei pt educaţie şi efortul material extraordinar pe care l-au depus pentru a mă trimite la studii de calitate mereu.

Dar mă deranjează teribil întrebarea tuturor „Te mai întorci?" Şi uimirea clară la auzul unui ferm „da". Acest DA nu era atât de ferm înainte de a mă muta în Londra. Înainte era un „mi-aş dori, dacă voi avea unde să mă întorc mă voi întoarce"….

PS

Nu pot a nu identifica iute aici clișee convenabile social. Că te-ai întoarce acasă. Că ții la părinți (aici, curată poruncă din Decalog!).

Se prăpădi un domn Valentin Nicolau

(Șef al editurii Nemira, ajuns apoi președinte al TVR)

Mă uit la poza dînsului, cît și a altora stinși devreme.

Fugim ca nebunii de eticheta ratați, respectiv de precaritatea materială ce însoțește lenea, neadaptarea...

Dar e treabă mai deșteaptă să tragi ca bezmeticul, în condițiile ghinonului de a poseda un cep bun, la butoiul nevoilor personale reale?

Ha.

Pe tipi precum dl Nicolau îi paște stopul cardio, pe alții sinuciderea că nu se descurcă în viață.

Există pe acolo și o categorie amestecată, a reușiților carele își pun capăt zilelor, a la Erbașu.

PS

Vechiul meu obicei prost, de a mă băga spre sufletul altuia...

Bănui că dimineață, privindu-se în oglindă, dl Nicolau simțea cine este, și că-i lipsește 'oxigenul'... Dar nu se putea opune mersului pe drumul repartizat cîndva...

Clasicele vorbe sucite...

(În sensul că se vor minunate și solicită recompensă de apreciere, compasiune șcl. Ele fiind însă exact pe dos, adică deloc lăudabile.)

.

`Vești care te năucesc. Vali Nicolau nu mai e...”

.

Nu-i vina mea că semnatarul uluielii de mai sus crede lucrurile eterne. Și-i luat pe nepregătite de moartea cuiva.

Da, domnule, nu ne aflăm eterni!

Unii intelectuali.

.Nimeresc un pasaj de critică literară, unde se pomenește între altele de „magnifica prefață” a lui cutare, la cartea X.

Poate mi-i lene... intelectuală, la mijloc.

Dar, la așa formulare, deja am intrat în gardă – asupra seriozității respectivului condei.

.

Noroc a exista și autori puțini grăbiți la așa vorbe.

Dl Lucian Boia este unul dintre ei.

Mă scapă gura pe aici

…legat de Iohannis:

Îi spun „mein Fuhrer”.

La bani mărunți, dacă e să găsim asemănări cu vreun personaj german interbelic, mai degrabă cu Hindenburg aduce...

E un joc.

Asta și pentru că sibianul nu are șanse a scăpa vreun Hitler printre degete, spre putere.

Istoria ne învață

... că nu învățăm nimic din istorie.

.Ar fi și greu, la cîtă nevoie de iluzii posedăm – că uite taman de-acu lucrurile nu vor mai fi la fel de negre.... Iar pe acest fond nu ar exista sumedenie de inși doritori să guste și ei o pîine albă.

.

Un domn oarecare arată (cațavenc la greu, altminteri) tinerilor cum să fabrice o lume românească asemenea soarelui de pe cer (nu acela legionar...).

> *„Conversaţia publică serioasă despre preluarea puterii de către Generaţiile Y şi Z începe cu un proiect de elită: „România noului val". Dragi tineri minunaţi, contractul vostru de integritate este fără echivoc: luaţi puterea şi exercitaţi-o astfel încât cei care vă vor urma să vă poarte în inimi numele şi faptele cu preţuire şi respect pentru felul în care aţi condus România!*
> *Conversaţia publică serioasă despre preluarea puterii de către Generaţiile Y şi Z începe cu un proiect de elită: „România noului val". Dragi tineri minunaţi, contractul vostru de integritate este fără echivoc: luaţi puterea şi exercitaţi-o astfel încât cei care vă vor urma să vă poarte în inimi numele şi faptele cu preţuire şi respect pentru felul în care aţi condus România!..."*

Comentez, pe acolo, că eu unul am gustat iluzii despre tineri, la 1990.
Iar un Caragiale va fi servit și el povestea, la vremea lui Coriolan Drăgănescu.
.
Și știți de ce nu ne schimbăm, fie și în bine?
Pentru că tinerii nu au crescut în seră, ci alături de noi vîrstnicii, cărora le-au preluat (și le optimizează în folos propriu) gesturile, credințele.
Totodată, o regulă primitivă (dar greu atenuabilă de civilizație) este „Scoală-te tu, ca să stau eu".

Se află trei săptămîni

… de la intrarea în pită a dlui Iohannis.
Băieți de treabă umplu deja sacul cu hibe al ardeleanului...:
.

> *„Inadecvarea domnului Iohannis. Trei exemple la început de mandat..."*

.
M-aș fi mirat ca dl autor să găsească ceva de bine despre d Iohannis. Nu se vindea, dacă așternea pe hîrtie ceva de bine, cît și echilibrat spus…
Asta, pentru că, la frustrările noastre de cititor, avem nevoie de inși spre care să descărcăm agresivitatea – aici, aceea desemnată de autoritatea proprie de către un gazetar...

. Inadecvarea domnului Iohannis. Trei exemple la început

PS
Observ – inevitabil – privirea dlui autor (asta mă scutește a lua în serios pe mulți condeieri).
E aproape la fel de dezagregată ca a mea.

CONSTAT CĂ distinșii mei prieteni de Facebook nu au spus nimic (iar eu nici pe atît!) – pînă la ora asta, 9 și treizeci, a zilei de 15 ianuarie – despre ducerea dintre noi a Luceafărului Neamului Românesc...

Pot bănui că și azi noapte s-a putut dormi ok.

Încotro merge neamul acesta, atît de bătut de istorie?

Eminescu (în viziunea admiratorilor)

… se află precum biblia.

.Trebuie să crezi că ce era bun acum două mii, respectiv o sută cincizeci de ani – păi se cade neapărat a ne ghida existența și azi...

.

PS

Ca om, mie Eminescu mi-e simpatic.

Nici nu putea fi altfel, căci e suferind și fără dor a domina pe alții.

Altminteri, nici la beții crunte n-am putut sesiza pe unde îi este genialitatea.

Sau ce e aia genialitate...

Apropo de finalul acțiunii charlie.

Nu am pretenția că nu pricep grozav la sufletul acelor două milioane pariziene, din stradă.

Dar nu mă părăsește sentimentul că majoritatea a demonstrat încă o dată (nici nu se putea altfel...) a fi conservatoare, iar totodată infantilă.

Adică umană.

.

Succes la următoarele chifle, vous, les Gaulois!

n

.Prin bunăvoința doamnei Roberta Anastase

… aflăm că distinsul filosof Constantin Noica l-a numit pe Mihai Eminescu drept ”omul deplin al culturii române”.
M-am speriat.
Am crezut că-l numește om deplin și atît.

Dacă tanti Cultura română, apoi politicienii noștri dragi țin să-l numească așa, asta e. Acolo, sub falduri glorioase de opuri multe pre pereți, orice e posibil.

E de ajuns a lectura din Eminescu, iar în paralel să nu te fi părăsit spiritul critic.
Era un băiat mai mult decît de ispravă, dar departe de-a fi perfect.
Asta e.
.
PS
Îmi propuneam la un moment să ajung un gazetar de calibrul lui Cristian Tudor Popescu.
Cred că nu pot pentru ca să.
Asta, deoarece nu mă văd în stare a face compromisuri... culturale. Să spun că vai, ce jignitor e cutare lucru. Ori că sfîrșitul lumii este egal cu disoluția statului.
Nu pot pentru ca să, asta

Nimeresc o vorbă

…atribuită lui tata Eminescu.

> *„Munca unui om se poate plăti. Caracterul, cultura lui niciodată”.*

Îmi place.
Luceafărul nu se joacă, în ale gargarei.

Hai să privim de aproape. Să tulburăm corola cu minuni a lumii.
Cum pot fi cuantificate cultura și *caractirul* cuiva?
Iar dacă vor putea, prin veci, cum le vei împăca de umanul primitiv, agresivi ce ne iese ceas-de-ceas prin pori ?

La ce i-a servit zice-se caracterul, lui Eminescu?
Că s-a dus ca blegul în păsărica întîiei domnișoare infectate?
Nu a fost mai *de tablou* un Titu Maiorescu?
.

> *”Nu a fost, meștere!*
> *Maiorescu nu ie pă gustul nostru!”*
> *Nu rezonează cu firea majorității, iar în paralel nu se oferă nici plastilină.*
> *Să faci din el cum am făcut noi din Bădia Mihai.*

n

Văd că, prin Ardeal

…s-au pornit unii pe firma Napolact, că-și aduce materie primă *de afară*...
Imbatabil argument, dacă luăm un produs românesc fie și mai scump, va mînca Ion, și nu Johannes.

Nici gînd de vreun îndemn la sporirea productivității muncii!
Primim în schimb, pe la nas, patriotism gen Funar ...

Ședeți pre stilul cu pricina pînă v-oi sprijini eu!

Ticăloasă mărturisire

De ins ajuns la etatea a treia. Și pus pe stricat Edenul vîrstei precedente.

Mă uit la frumoasele îndemnuri de pe aici.
Care prind bine revistelor precum „Avantaje”, asociațiunilor asemenea UNICEF, și cam atît.
Aștept să-mi fie adus și mie unul care a fost crescut în atmosferă de teamă – să zicem – și apoi se dovedi părinte ca-n pastilele de alături.

Io știu că dă bine a trăi cu iluzii, că ce am putea fi, dar practica ne omoară.

Mai degrabă-i util acceptul că nu poți face cutare ori cutare lucru, de prin revistele roze.
Și de prin spuse de șmecheri...

PS
Apropo.
Aflu de la Alexandru Vaida Voevod (Memorii,vol., 4) că termenul de „șmecher” circula și interbelic (cel românesc), respectivii fiind la fel de mîndri de titulatură.
Ceva nou sub soare?

COPIII ÎNVAŢĂ CEEA CE TRĂIESC
Dacă un copil e crescut cu CRITICĂ, el învaţă să CONDAMNE.
Dacă un copil e crescut cu OSTILITATE, el învaţă că se află într-o LUPTĂ.
Dacă un copil e crescut cu FRICĂ, el învaţă să se TEAMĂ.
Dacă un copil e crescut cu MILĂ, el învaţă să trăiască cu PĂRERE DE RĂU.
Dacă un copil e crescut cu teama de RIDICOL, el învaţă să fie TIMID.
Dacă un copil e crescut cu GELOZIE, el învaţă să simtă INVIDIA.
Dacă un copil e crescut cu RUŞINE, el învaţă să se simtă VINOVAT.
Dacă un copil e crescut cu ÎNCURAJĂRI, el învaţă să aibă ÎNCREDERE.
Dacă un copil e crescut cu LAUDE, el învaţă ce înseamnă APRECIEREA.
Dacă un copil e crescut cu TOLERANŢĂ, el învaţă ce înseamnă IUBIREA.
Dacă un copil e crescut să ÎMPĂRTĂ cu ceilalţi, el învaţă ce înseamnă GENEROZITATEA.
Dacă un copil e crescut cu ONESTITATE, el învaţă ce înseamnă ADEVĂRUL.
Dacă un copil e crescut cu CORECTITUDINE, el învaţă ce înseamnă DREPTATEA.
Dacă un copil e crescut cu BUNĂTATE, el învaţă ce înseamnă RESPECTUL.
unicef

Azi, 15 ianuarie 2015

Acum niște ani (1998?) ”Dilema” scotea un număr de revistă socotit de fanii Eminescu drept iconoclast.

Aș face, azi, un sondaj în rîndurile iritaților de atunci: „E, cum mai șed lucrurile, băieți? Care vi-i părerea de azi, asupra subiectului”.

Probabil revolta de atunci s-a transformat în dezolare.

De la grupul Phoenix citire:

„Toate-au fost, la rîndul lor, ceva exagerat...”

În alte vremuri…

… presa avea faimă de cîine pază al democrației. Am sentimentul a fi coborît binișor de pe piedestal, dînsa Presa...

Pomeneam recent de sprîncenele ce săltai, a neîncredere, cînd într-o cronică literară am dat de calificativul „magnific”.

Mi s-a dus încrederea, de-a dura!

Similar pați cînd întîlnesc, în vreun intro oarecare, formule gen: „o scrisoare emoționantă”, ce întîmplător ”se bucură de o audiență incredibilă pe rețelele de socializare”.

O foame, o lipsă de nu-știu-ce

…a sufletului nostru face să dăm credit inclusiv știrilor (senzaționale..) care se bazează pe așa zisele surse... Pe acest fond, destui gazetari sar și ei peste cal.

De pildă, ne informează cu maximă seriozitate că, în urma unei percheziții *efectuate ieri*, deja se știe (și iese pe goarnă spre media) că X ”ar fi copiat, între altele, solicitările și notele DNA ajunse la Interne în cadrul instrumentării dosarului penal "EADS – securizarea frontierelor".

Nici gînd să se aștepte ca informația să aparțină vreunui procuror, cu atît mai puțin ca vreun judecător să confirme că Acuzarea (fiind și ea om...) nu bate cîmpii.

PS

Nu pot decît să aplaud poziția – în context – a președintelui țării:

> *„“Libertatea de exprimare și alegerile libere sunt două drepturi fundamentale ce stau la baza unui regim democratic. Atunci când, abuzându-se de libertatea de exprimare, se prezintă informații neconforme realității, libera expresie a opiniei cetățenilor cu privire la alegerea președintelui României este la rândul ei supusă unei tentative de viciere”…*

A fi om.

Fie și unul de la siteul Crestinortodox.ro.

Faci și matale ce poți.

De pildă, cînd vrei să ilustrezi informațiile despre Colțul Chiliilor, din „munții Piatra Craiului”, iei frumușel imaginea de la altul, fără să pomenești autorul.

Apoi, vrînd să vinzi mai lesne sfinte cărți, nu pui imaginea vreunui călugăr afumat (de fum) ori a unei vîrstnice monahițe, ci a unei copile numai bună de ispitit acel personaj căruia nu i se rostește numele....

Se înțelege că, prinși cu slujirea Preaînaltului, băieții de la site au ignorat semnalul autoarei fotografiei. Ei fiind ocupați cu pastilele care se flutură dintotdeauna la apariția unui lăcaș de cult...:

> *„In primavara anului 2001, dupa ce parintele Cleopa a trecut la cele vesnice, monahul Ioanichie a pornit in cautarea pesterii despre care ii spusese duhovnicul. Ajungand in Zarnesti pe inserate, monahul a tras la o casa de credinciosi, unde traiau cateva batrane care iubeau mult pestera din munte. A doua zi, monahul a urcat la pestera, insotit de cativa credinciosi din sat, dupa care s-a intors la manastirea sa de metanie. Dupa o vreme, staretul manastirii din Apuseni a inceput sa primeasca scrisori de la credinciosii din Zarnesti, care ii cereau sa-l trimita la ei pe monahul Ioanichie, sa le faca manastire, in poiana de langa pestera*.(?, n.MO)”

Cum le face viața...!

Îmi nimerește mouseul o antrenantă melodie, lansată acum vreo 17 ani...

”Lasă-mă, papa, la mare!...”

Bănui că fostele emancipate se află acum în preajma bucuriei de a fi mămici – mai exact ale unor urmașe deloc doritoare s-asculte de sfaturile babacilor.

Cică așa e în viață.
Religioșii ar glosa aici pe ideea unui Dumnezeu care nu bate cu bățul...

E posibil să mă aflu

…un insensibil în materie de poezie.
.
Chiar și așa, am încercat să lecturez ceva din Poetul Național, să intru și eu în rîndul oamenilor..
M-am dovedit însă botă (vorba ardelenilor) – chit că ceva sensibilitate întru curgerea cuvintelor parcă posed.
Mea culpa.
Deși...
Nu poți face furori și la 1875, și în 2015. Chiar dacă ești declarat geniu la pătrat.

Viața

Admirăm prestația solistică a dnei Angela Gheorghiu, faptul că aduce faimă unei țări – a noastră – atît de încercate.
.Unii dintre domni, totodată, admiră în mare secret și bluza delicios de transparentă a faimoasei artiste. Cîte un zăpăcit are curajul – fie și în lipsa berilor regulamentare – să șoptească acasă nevestei că i-ar face maaare plăcere s-o vadă în ceva asemănător. Se înțelege că-n bătătură, nu pe stradă. Dacă adaugă că-n mod singur o va întineri cu 15 ani, succesul e garantat!

Păcat că nu-s însurat...
Prin urmare mă voi mulțumi să visez la noapte că sărut tîmpla de paradis a doamnei Gheorghiu

Într-o discuțiune pe marginea

…rosturilor lumii ăsteia, cineva aduce vorba (cu maximă seriozitate) de păcatul original.
Cel biblic.

Mie chestia asta cu păcatul originar mi se pare o glumă nereușită – ca să nu spun sadism.
Un tip căpiat de sentimentul de vinovăție – că va fi încălcat una sau alta – e infinit mai ușor de manipulat, de condus decît unul care nu ia în serios pretenția cu păcatul originar.
E sinistru ca, tocmai picat pe lume, să afli c-ai deja un pasiv.

Gargaragii

„De ziua marelui poet național, Mihai Eminescu, românii din diaspora (adică toți, n. MO) demonstrează încă o dată ca patriotismul nu se uită."
Astfel, câțiva părinți și-au învățat copiii să recite „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie".
Am o întrebare mică.
Dintre vorbele mărețe ale Eminescului din poezia cu pricina, cîte simțiți că au intrat în fibra poporului nost'?
Așa, numai la urat, la dorit – ne putem pricepe toți.

Culmea este că, în situații precum acestea. ești luat matale de ciudat plus ticălos – chit întrebarea-mi este, cred, de bun simț.

Ca semn probabil de prostie puțină..

... multă lume pune la loc de cinste astă zisă a blîndului și smeritului Nicolae Steinhardt.

Să fiu iertat.
Eu mă aflu prost.
Îmi poate explica cineva cum – subit – pot să nu mai fiu așa ceva, pentru a scăpa de perdaful lui Steinhardt?
.
După ce că-s prost și mă tîrîi împiedicat sub soarele ăsta, mă mai iau și deștepții la mișto!...
.

Trec aici peste faptul că deștepții reali găsesc destulă miere pe lumea asta, pentru a nu ședea să ia în balon nedotații întrucreier...

Nicaieri si niciodata
nu ne-a cerut Hristos sa fim prosti.
Ne cheama sa fim buni,
blânzi, cinstiti, smeriti cu inima,
dar nu tâmpiti.
PASIUNE PENTRU INCHINARE

PS
În context.
Ce înseamnă să fie careva prost?
Una definiție mică, se poate?
Acum să vă văd ne-prostia!

PS2
Mi se pare mie ori Băiatul de la Rohia pune aici semnul egal între prost și tîmpit?

Uman

Ca să mă șlefuiesc un pic (și să nu rămîn ultimul din clasă), ascult de pe telefonul mobil, înregistrată, o conferință a dlui Boia.

Mai mult decît instructivă – de unde convingerea că voi lua și alte speech-uri din domeniu, ale distinsului istoric și nu numai.

Meditam, în condițiile în care se vorbea de intelectualitea interbelică românească.

.

Pomeneam zilele astea că, din principiu, mi se pare aiurea să iei personalitatea unui om, să elimini ce nu pică bine scopului dumitale cel hiper-național, apoi ce a rămas să umfli cu pompa și finalmente să dai cu roz lucios. Chestia rezultantă fiind declarată mit și dată de exemplu, de coloane ale spiritualității Țării.

Mai privesc azi la o treabă. E vorba de povestea aia cum că opera culturală trebuie să primeze omului.

Mi se pare, în primitivitatea mea, o chestie ca-n filmele cu, pardon, idioți.

Mai degrabă aș sui pe statuie tipi în banca lor, modele de conduită reală.

Este drept că se fac cercetări, demarate inițial sub Adam, de a descoperi o ființă care să nu fie om. Adicătele cu defecte.

Dar, oricum și dincolo de motive, chestia cu miturile mi se pare de făcut ochii maaari-mari, a stupizenie.

Nu a mea, ci a confecționerilor cu pricina.

Sper să nu mi-o ia în nume de rău

…prietenul Mihai Moiceanu.

Care postează pe aici o poză cu niște tulnicari (tipii cu instrumentele alea lungi, numite și bucium), însoțită de ideea:

> *„In Bucovina i se spune bucium. In Apuseni tulnic. Oricum ar fi e bine ca buciumatul sa se invate de mic, in familie...”*

Meditam ieri la o chestie.

Asta legată de de sacrosancta idee a tradițiilor.

Poate generației mele, respectiv mie îi vine să nu mai fie precum părinții, strămoșii ori Adam.

Poate am eu chef să fiu altfel – mai ales pentru că prin jur (dincolo de soarele urcător de la est) lucrurile nu mai sînt deloc precum pe vremea lui tataia.

Altminteri, de acord...: Cînd la urmă, spre extincție (speriat că nu-i nimic stătător în jur), m-o păli dorul de perene, văd eu ce fac atunci, pe unde scot cămașa revoltei de azi.

PS

Cred că, la mine, e și ceva mai mult respect pentru urmași... Îi las să aleagă ei, ce credință vor, ce instrumentă preferă, cu care dintre degete să se curețe în nara stîngă șamd.

Mi se pare aiurea să-i spun juniorului, „Bă, e obligatoriu să cînți la cutare – c-altfel te altoiesc ori te bate Dumnezeu!”

Dl Cartianu ne informează

…cu amabilitate că:

> *” Duminică, 18 ianuarie, de la ora 15.00, la Castelului Karolyi din Carei, va avea loc o dezbatere cu tema „Presa și Puterea”, avându-i ca invitați pe Robert Turcescu, Radu Moraru și Grigore Cartianu”.*

.

Privesc la numele dlui Turcescu și realizez cîtă dreptate avea un oarecare antebelic.

> *„În țara romînească nimeni nu se compromite...”*

Nici că-i agent acoperit al Puterii, nici că nu-și ține promisiunile.

PS
Chit că-s doar unul între 18 milioane, la mine dl Turcescu a cacarisit-o cu încrederea și luatul în serios. Aștept cu interes conferințele dumisale pe înălțătoare teme. Mă voi ține de burtă pe cît pot mai bine.

Subiect tip Ordean

Prima dată, pe cînd îl încropeam pe-ăst de mai jos, mi-am zis că-s nițel deplasat – deși în sine aveam dreptate. Dar s-a mai ivit un unghi. așa vă oripilez fără grijă.

Trei inși de la Antena 3 sînt puși la zid, sub delicata informare că mănîncă căcat..
Într-o primă fază mă întreb de unde știe lumea ce și cum cu acel lucru, cît nu ne-a informat nimeni despre particularitățile-i gustative.

Apoi.
La o sumă bunicică, ne-am înghesui destui să debităm precum Gâdea ori Badea – dar ne scapă din încurcătură neputința de a ne produce precum aceea.
Io recunosc, cel puțin: insul de la Sinteza Zilei îmi pare mai deștept, mai dezinvolt, mai sociabil decît mine...

După cum.
Să fiu eu sănătos cît rahat (la figurat) mîncăm și noi, prin societate, zi de zi. Am aici atîtea convingeri pe care le îmbrățișăm doar pentru că nu e loc de întors. Ba au ajuns atît de naturale, iar noi atît de dresați, căci nici nu mai realizam a fi la mijloc pomenita materie maro...

Comentez pe undeva

…despre publicistica lui Eminescu...

Oana Stancu (Antena 3) : "avem nevoie de Eminescu pentru ca este actual. Cine citește articolele lui…".

Eu am citit articolele lui Eminescu...

Mă nimerisem la Jurnalismul lui „Spiru Haret” unde profesorii (pînă și un echilibrat Râpeanu) vorbeau de ele ca de creația lui Dumnezeu.

Urît sentiment am avut pe-acolo, cu niște dascăli pe îi simțeam îngrozitor de retrograzi și cu niște colegi studenți indiferenți... Treaba se petrecea în 2011.

.

Am trăit acolo încă o dată sentimentul privitorului neavizat că Împăratul ar fi îmbrăcat.

Nu am văzut și pace care e măreția acelor articole! Niște acreli oarecari, în care se înecaseră deja informațiile interesante (excepție, materialele despre Basarabia). Cred că nu fac un secret aici, că fondul existenței eminesciene în publicistică era să dea la cap liberalilor (de unde i se va fi tras, din copilărie, așa pornire vehementă, nu știu...)

.

PS

Retrogradă era atitudinea acelor profesori legată strict de Eminescu. Iar asta doar prin lupa umanului meu subiectivism.

În paralel, fiecare avea părțile lui bune, bașca vreo carieră de muncă în spate – nu se cuvine ca taman un leneș ca mine să-i pună la zid...

Apropo de Eminescu

Și avînd – eu – o minte mediocră.

Pot să-l îndrăgesc mult pentru că-l trăgea curentul lîngă plopii fără soț.

Dar, șezînd nițel cu picioarele pe pămînt, nu aș face pasiune pentru un tip retrograd, care vedea paserile pierind în urma extinderii drumului de fier.

.

Noroc a nu fi trăit pe la 1500!
L-ar fi vorbit de rău pe Gutenberg...

Stau și mă întreb

… legat de arta gazetăriei la poale de Carpați...
Cît e dorință de a servi publicul și cît bucurie că putem fi infantili CU LEAFĂ?

Ia uite:
„Principalele andrele înfipte de Victoria Nuland în păpușa mincinoasă Pinocchio (deghizată în Mickey Mouse):
** de ce-ți bați joc de Justiție?*
** de ce încalci Constituția?*
** de ce dai ordonanțe de urgență multe și banditești?*
** de ce schimbi legislația fiscală ca pe ciorapi?."*

.
Fără îndoială m-am născut la epocă nepotrivită...
Nu poți spune acele lucruri neutru, dacă nu amabil (am auzit că de așa-s capabili doar inșii puternici...)?

Nimeresc de dimineață...

...o emisiune despre Enescu, la TVR2.
Între altele, se vorbește despre dragostea muzicianului pentru Maruca Cantacuzino (pe vremea aceea o fi existat ideea de cacofonie?), de pildă cum i se adresa Enescu prin scrisori.
Prea multe idei nu aveam despre acea legătură, dar tot știam că Maruca nu avea vreo jenă să se combine, ba chiar să-și piardă capul pentru Nae Ionescu. Iar ultimul, la fel de romantic, să o întindă cu Cella Delavrancea.
(Despre fiica scriitorului, am scris în altă parte cu cîtă simțire a primit decesul amantului, în 1940).

Bon.
Aflu acum ce zile fripte i-a făcut Maruca lui George Enescu după stabilirea la Paris, și pînă la decesul muzicianului. Din motive materiale, spun cei din emisiune, la trimis să dea lecții și concerte, altminteri de pe o scenă începînd Moratea a-l trage serios spre dînsa.
Cum șade bine, nevasta Maruca poseda domiciliu separat, motiv pentru care Marele s-a prăpădit singur și fără lumînare.

Așa amănunte nu împiedică participanții la amintita emisiune s-o țină a bună cu marele amor, chit că-n paralel detaliază și despre inflamări infidele ale maestrului, tot în timpul legendarului cuplaj. De pildă lîngă un izvor din Moldova, zămislind un copil căruia îi trimitea ulterior haine, spre disperarea (epistolară) a Marucăi.

Dincolo de astea.

Sînt nițel invidios pre putința acelor invitați de a cunoaște aste amănunte, dar de a o ține gaia mațul cu mare idilă Georges – Maruca. Este pesemne un tip de scindare interioare pe care semnatarul ticăloaselor rînduri de aici nu o posedă.

Totodată, legat de așa atitudine, nu am idee cît se datorează cerințelor maturului nostru public, și cît interiorului propriu, cel la fel de copt și cu scaun la cap.

.

Tot prin emisiunea asta (cazul nefiind singular), am observat că despre maestru, despre Enescu, nu a existat dram de critică. Poate va fi fost și în realitate un ins serafic, ce nu spunea cuiva dă-te mai încolo – și pe care simți nevoia să menajezi.

E una din situațiile care, mai ales dacă privește vreun mit național, aduce bateri cu degetul pe obraz. „Aici, ți-ai găsit, coane, să-ți verși ligheanul cu fiere?”. Deși matale, care simpatizezi altminteri pe Enescu (chit că nu pricepi botă din muzică), n-ai vreo treabă în a da cu omul de pămînt. Însă apar mirări ori curiozități.

.

Curiozitățile personale, dacă tot am mai aflat uneori alta despre cei doi, mă duc spre un unghi blamat socialmente (deși nu e neapărat problema lor că alții nu pot stăpîni mai bine domeniul).

Oare cum țipa Maruca la George, în mariaj?

Prin pat cum le-o fi fost poziția principală?

Ultima chestie nu e deloc jignitoare. Cum am zis și imediat mai sus, e problema altora că se jenează excesiv de-această carte de vizită.

PS

Dacă spui 'muzician' și nu 'geniu' ori asemănătoare se uită lumea suspect la tine, cum că te bați pe burtă cu acel monument uman. Ulterior, și din mult respect fără îndoială, aceia se pun a plasa diverse povestioare neadevărate în numele respectivului.

La intrarea într-o stație de metrou

Un tip la vreo 26 de ani, și însoțit de o duduie, înjură din senin, fie și la modul general (îl irita refuzul automatului de-a accepta o cartelă mînuită nervos).

.Aș minți să ascund că mi-a creat ceva disconfort.
Pe urmă mi-a căzut fisa, poate ghidat și de citite cândva prin cărți.
În ciuda măștii, omul nostru își crea prin agresivitate un spațiu de liniște din partea celor care l-ar fi putut... agresa.
Dînsul fiind – aritmetic – destul de speriat la origine.

Interesant.
Probabil voi privi altfel inșii de-acest gen.

Opinasem recent

…în jurul ideii de a mînca rahat.
Cineva comentează, în context, că sîntem ceea ce mîncăm...
.
Mi se apucă brusc o lampă.
Cred că punem cam nedrept la zid acel rezultat fiziologic.
Pînă să ajungă el așa, ne-a hrănit din plin. Am în vedere alimentele ingurgitate.

Văd numeroase imagini-profil

…ale unor inși cu ochelari de soare.
Nu unii deasupra frunții, precum o Anca Pandrea într-un studio tv.
Ci astupînd privirea.

De vină aici o fi educația.
Care face să ne purtăm socialmente delicios, în vreme ce ochii ne trădează fără jenă adîncul.
.
Purtatul ochelarilor în situațiile pomenite se face probabil inconștient – căci îs rarisimii tipii care știu ce poamă se află...
Eu nu fac parte dintre ei.
Mă cred deștept și blînd.

Apropo de Enescu

Pe care pînă și un suspicios ca mine îl luase de orhidee...
Fost-a însă om. Priviți-i atitudinea, trăirile din poza asta.
Avea un chef de nu mai putea, să șadă cu melitarii cei răniți dar veseli alături!...
.

PS

Fotografia e preluată din revista „Historia”. Pe acolo, o frază:

„Alice (fiica Marucăi) îl detesta pe Enescu, considerându-l, prin originea sa modestă, nedemn de a se căsători cu o prinţesă...”

La mijloc nu cred că era asta, ci oftica de a nu fi scărpinată în creștet ca o prințesă. De Enescu, între alții.

De la Adam încoace există un sport

Al păcălirii celuilalt.

Căci specia, după ce ne spune să dominăm alte animale, pune îndeobște și propria persoană deasupra semenilor.

.

Prăpăstiile de mai sus pleacă de la un titlu banal de gazetă.

> *„Scrisoarea unui medic rezident către Iohannis:*
> *<Sunt zile în care un covrig de un leu e prea mult. Nu mai rezist fizic şi psihic>.”*

În continuare, chestiile lăcrămoase continuă la greu.

Îmi permit totuși o întrebare.

Cînd doctorița Profir s-a îndreptat spre acel domeniu, nu știa cum e acolo?

.

Pe de altă parte, în domeniu este nițel ca în militărie.

Fostul rezident care ajunge spre fruntea sistemului, îl doare drept în cot de noii aterizați.

Tot așa, n-am văzut vreo personalitate medicală săltată în politichie să o țină una și bună cu îmbunătățirea condițiilor.

.

Știți de ce?

Pentru că, dincolo de ambalaj, și ei sînt oameni.

Dintre cei pomeniți în debutul postului ăsta.

.

PS

Ce frumos sună vorba, că vrea să facă *medicină profesionistă*! Păi și eu vreau să bat sistemul solar! Sună la fel de fain. Dar aiasta nu se poate!

Nu vezi în mesajul acela atît de frumos redactat o idee c-ar fi greșit, că greșește și semnatara pe undeva.

Altminteri, cel puțin cu capul în nori tot e:

> *„Vrem să credem că promisiunile Dvs electorale nu au fost minciuni şi că nu mai durează mult până când starea de normalitate va ajunge la noi, medicii rezidenţi.”*

Nu are cum!

Mă aflu un ins extrem de sensibil

…la incorectitudine, la răutate (inclusiv aceea drapată în pastile diverse).

Nu e deloc o calitate.

Repet, modificat un pic.

E o belea.

Meditam de unde mi se trage.

Văd o notație a celor de la B1.

„Senator PNL, pamflet despre premierul Ponta: “Ce te guduri, Victore? Fără minte, fără gând, Ca un pudel tremurând?” (vezi poezeaua in extenso, pe link).

În paralel, postul tv spune că acel senator (eu înțeleg prin asta înțelepciune, mai ales la PNL...) *îl desființează* pe Victor Ponta.

Asta ar fi partea întîi.

Partea doua se trage din familie.

După ce părintele cutare m-a educat strîns asupra asupra corectitudinii de prestat în societate, sesizam cu mintea-mi fie și necoaptă cîte un caz de-ăsta (cel hăhăit de B1).

Și o luam peste nas că ce mă bag, și că-s mic...

În paralel, draga mea mamă își continua hipercriticismul personal, verbal sau ba.

Vă mai mirați că-s în afara tiparelor sociale?

E jenantă mărturisirea de mai jos...

Cred că mă aflu în retard.

Ori și mai rău – căci nu-s șanse a ieși vreodată din starea de înapoiere.

E vorba de rămasul în urmă spre priceperea rosturilor de funcționare. A lumii ăsteia..
Unde minți pe cînd relatezi despre lucrurile mărețe – ce ne animă inima, existența, meleagurile.

Mai dau ochi (căci nu citesc niciodată, vreun volum, dintr-un foc – așa-s tipii superficiali!) spre volumul colectiv Boia, despre mituri.
Pentru un înapoiat precum subsemnatul, e uluitoare cantitatea de minciună și de neam prost (al creatorilor) al băieților care, de-a lungul veacurilor, au stat să ne lămurească ce băiat de treabă, cumul de calități astrale și doar atît (nema defecte!) a fost un Tudor Vladimirescu.
Eu citind în paralel și cum stătu realitatea, la un Andrei Oțetea de pildă.

Șamd.

Mă uit în acel volum Boia și, deși mai gustasem ditirambe spre antebelici, stau cu gura căscată la cele ridicate, de pildă, Brătienilor ori reginei Maria.
Iar la baza poveștilor ședeau 'niște ceva'.

Niște oameni în adevăratul sens al cuvîntului.
Adică *spre fiare*...
Condeierii, de pildă, nu aveau vreo treabă – ca să citez dintr-un recent post academic al subsemnatului – în a mînca căcat la greu. le împleteau de n-aveau treabă!
Iar vreun politician, ajuns ministru de interne în primăvara lui 1907, nu bătea recordul în diplomație cu răsculații, ci punea – prin intermediul unui de treabă general Averescu – tunurile pe respectivii.
.
Ăștia au fost tipul de oameni.
Care va fi fost tipul de interese, de la baza acestei campanii?

Păi.
Nu închegam poporul, pasămite, fără așa gesturi (plus Curte Marțială).
Și ce se întîmpla? Păi veneau austro-ungarii ori rușii și ne păpau.

Ca inși cu oarecare imaginație, e de văzut aici cine ar fi avit de pierdut.
Am impresia că, principalmente, doar tipii pe care ocupantul i-ar fi înlocuit, pe loc ori după o vreme. Fie și cu alți români.

Mmmmm... Nu izbutesc să văd cam care, de prin cotloanele statului, ar fi fost și este îngrozit de așa perspectivă. Dar efectul este vizibil, prin eternele campanii de coagulare a omului simplu în jurul acelui Ceva.
Recunosc, admit faptul că cu-toții posedă și ceva sperietură din vremea tătarilor, cînd frîiele locului, ajunse complet în mîna sositului, se lăsa cu masacru. Dar de niște sute de ani bune, teama este – am eu impresia – doar pierderea de dulci privilegii.

PS
Dau să ilustrez cu tabloul clasic. Bineînțeles că-i făcut după hăt ani, mai exact pe la 1874-76, scrie Wikipedia. Pînă atunci nu ne fusese într-atît de util, de plasat în geam la venirea pensiei.

Cineva regretă pe Ceaușescu

După opinia mea, cine apucă să scrie pe net despre mai-binele epocii Ceaușescu ori nu prea apucat-a vremea aceea, iar dacă va fi prins ceva, nu a fost afectat pe cînd se aferează...

Hm. Simt că adevărații regretători ai lui Ceaușescu arată altfel... Într-o stare cu adevărat sinistră. Tipi care apucatără de la țară vreun post într-o fabrică, iar acum sînt bătrîni și cu pensii deloc strălucite (căci nu a fost, uman, ca-n lecturile sămănătoriste...).

Cineva pomenește pe net

… de o problema care ar afecta cercetarea istorică serioasă.

Spune dl Cezar Adonis Mihalache:

> *„ Relativizarea scrisului istoric de către Lucian Boia transformă istoriografia în pulp fiction. Ceea ce aduce, totuși, Lucian Boia nou în istoriografie acum este stilul eseistic şi literar pur, care nu este un model de studiu şi acribie pentru tinerii cercetători..."*

.

Nepășind în acel domeniu, al academismului în general, evit să-mi dau cu părerea.

Atîta doar că, deși mici aflîndu-ne (noi. cititorii), reprezentăm fatalmente o parte importantă în binomul creație științifică – popularizare.

Or, un ins ca subsemnatul are probleme în a gusta stilul pe gustul dlui Mihalache, cel amintit mai sus. De pildă rîndurile unui alt istoric, acad.Ioan Aurel Pop. Nu spun c-am isprăvit toate volumele acestuia ori ale colegilor de spirit, dar eu unul - fie și amator aflîndu-mă în 'cărturești' (domeniul desfășurării cărturarilor) – am o problema cu a mă deschide interior la așa expuneri.

E multă rigiditate acolo, e mult limbaj de lemn, fie și nu ca-n alte vremuri.

.

După cum, dacă mi se permite o subiectivitate, simt ceva mai multă neonestitate în tabăra aceea, mai mult frustrare existențială (corect, nici subsemnatul nu șade strălуce la capitolul acesta...)

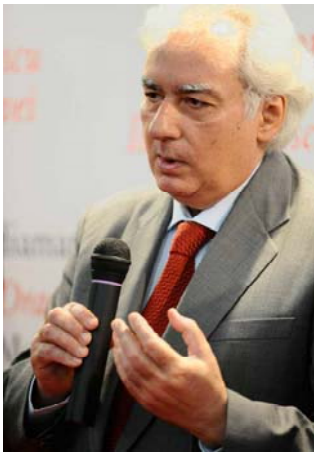

Dacă înțeleg eu bine zisele

…citate aici, autorul lor suferea ca naiba scriind, se jelea în context, dar nici nu se lăsa!
Nu se apuca de altceva, mai puțin ucigaș.

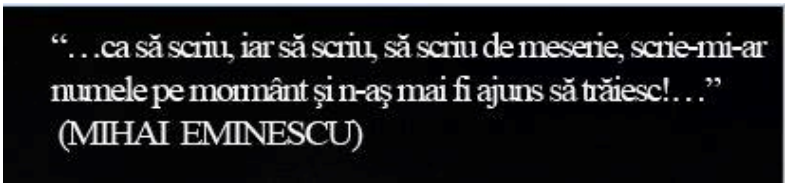

Iar Eminescu nu era un neica nimeni, putea obine oricînd de la amicii sus puțin un loc mai liniștit...
Dar el nu, și nu!
.
Un oarece Eu fals de mulțumit, la mijloc – după cum ar spune psihologii de mai tîrziu?
Nu-l de rîs, așa ceva, că-s destui ce cărăm Arătarea asta, în noi?

Subsemnatul nu-și face vreo problemă

…în a se recunoaște – pornind de la standardele comune – un ratat.
Cum, în acea poziție infamantă, nu mai am nici bani de bandă scotch să-mi pun la gură, o părere romantică despre intelectualitate tot apuc a lansa...
Cred că un intelectual – barim – mai spre vîrful piramidei valorice este acela care, în intervențiile sale, nu mai aduce cu un acuși scăpat din țarcul animalelor.

Vezi la un așa exemplar că posedă răbdare, că nu se inflamează aiurea, asta dacă tot a aflat între timp cum se află lucrurile cu nuanța, cu relativitatea celor de sub soare.

La capitolul ăsta, eu prefer personalitățile de tip Nicolae Manolescu, ori Lucian Boia ori doamna Lavinia Betea.

Nu pot rezona cu doamna Zoe Petre în schimb, ale cărei umori nedresate se ghicesc iute.

Cineva spune

…legat de o nouă formațiune politică,:

> *„Un partid nou cu oameni curați nu va fi promovat de media.*
> *Media prefera partidele compromise pentru ca îi da subiecte...”*

Oare.

Cît de nepricepător la viață trebuie să fii.

Ori pricepător, dar năpădit de murdăria existenței fiind...

.. Ca să iei în serios așa vorbă, cu *oameni curați*.

La o adică, e haios aici că dacă ai cere detalii cum cu acea curățenie umană, nu-ți va fi oferită vreo explicație (trecem aici peste poveștile din categoria „nu s-a compromis...”).

„Curat” și altele-s noțiuni care fac mare bine pentru că se adresează Stăpînului nostru, inconștientul. Care nu e va omorî niciodată să dea detalii, explicațiuni și alte alea.

În context.

Un om cu obraz nu jonglează cu noțiuni necesare sufletului foarte însetat, mai exact se ferește să-și păcălească semenii în baza lor.

Cei fără chestia aia, Obrazul, nu au reticențe în a jongla cu așa ceva.

Există oameni care

… din motive de sănătate ori de dor-manipulare a celorlalți, se joacă lesne cu vorbele.
Fie și într-un interviu nu chiar nou, Dicu C. Giurescu afirmă:

„UDMR urmareste destramarea Romaniei si PDL stergerea identitatii nationale...”

E de notat, aici, dedesubtul spuselor.
Pur și simplu, octogenarul istoric aruncă asupra altora din fricile lui existențiale.
Vrea să vadă și pe altul turburat – e ceva în genul claxoanelor la o înmormîntare.

La așa amabilitate, nu am cum să nu răspund precum mai jos...:
Care e problema că se șterge identitatea națională?
Iar, totodată, aceea că că se destramă România?
.
Vă rog să observați aici un lucru mic.
Eu nu am spus că voi activa din toți rărunchii la trebile enunțate. Doar am întrebat, doar am cerut detalii, dacă tot sînt amenințat cu așa ceva.
Să văd și eu ce mă paște.

Haios este aici că, la așa nedumeriri, respectivii panglicari ori speriați de apropierea morții dau rău în bîlbîială. Vorba vine, căci, de fapt, nu apucă să lege două vorbe ca răspuns.
Metaforic.
În așa situații nici nu e nevoie să militezi pentru antinaționalele cu pricina. E de ajuns să sufli, nici cît spre o păpădie altminteri, pentru ca Balonul cu gogoși să aibă mari probleme...

Nu cred că mă aflu

…tare aproape de categoria supărăților pe orice.
Însă.
Dacă lecturez vreun necrolog al lui IL Caragiale, despre Mihai Eminescu – păi iau poziționе *Drepți!*, dar spiritul critic nu mi se suspandă.

De pildă, observ acolo că a nu accepta laudele era tratat drept însușire pozitivă. Mai exact îi produceau Luceafărului greață. Am îndoieli că-i o însușire... de lăudat.

Ba chiar pot bănui cît tînjea sufletul său după așa ceva. Atîta doar că-i va fi rupt un apropiat picioarele (interioare...), cînd l-a prins cu mîna întînsă după așa ceva... Vi se pare, după cum se comporta, scria etc. că Eminescu a crescut într-o familie a naibii de caldă? Mie nu.

Șamd.

PS

Caragiale despre Eminescu (1890).

“Am cunoscut foarte de-aproape un om de o superioara inzestrare intelectuala; rareori a incaput intr-un cap atata putere de gandire. Era pe langa aceasta un mare poet; cu cea mai nobila si mai inalta fantezie, ajutata de un rafinat instinct artistic, el a turnat intr-o lapidara “forma noua limba veche si-nteleapta”, pe care o cunostea atat de bine si o iubea atat de mult. De felul lui mandru, el fugea de onoruri, stiindu-le cate concensiuni costa. Melancolic si pasionat, desi-n acelasi timp iubitor de veselie si de petreceri

usoare, ura din convingere asa-numitele conveniente si poleiala lumii. Niciodata nu primea bucuros laude, nici chiar de la putinii prieteni, foarte putini, pe cari-i avea si-n judecata si sinceritatea carora credea – darmite pe ale acelei multimi de seci fara talent, fara judecata, nici sinceritate, cari se tot vara in viata noastra literatura ca microbii raufacatori in trupul omului sanatos si cari nu se sfiiesc a se fuduli a tout propos cu un prietesug ce nu le-a fost nicicand acordat! Laudele acelora ii inspirau de-a dreptul dezgust. Dar daca nu dorea onoruri, daca fugea de zgomot si de laude, asta nu era decat din pricina desertaciunii lor, iar nu din vreo falsa modestie ce l-ar fi facut sa n-aiba deplina si manifesta incredere, fata cu toata lumea, in talentul lui. Avea talent si o stia mai bine decat oricine: nici o critica nu-l putea face sa se-ndoiasca de sine, iar aplauzele nu i-ar fi putut spune decat mai putin de ce rcedea el insusi. De aceea opera ce ne-a lasat-o nu denota nici un moment de ezitare sau de neincredere in sine".

Probabil e de plîns (în parte barim)

Fiziologic absolut de înțeles (baza cunoașterii noastre este nemodificabilă, iar totodată plantată de alții / părinți), umblăm prin viață – fie și ajunși la vîrste măricele – după tabla de valori a altora.

Nu a noastră.

Ca atare, te poți trezi că interiorul tău vrea să acționeze ori acționează într-un fel, după care vine un mare ghiont în piept – chit că părintele poate fi dus demult dintre vii...

Dar interdicțiile lui sînt tot acolo!

Să zicem că nu agrea să fluieri vesel pe stradă, nici dacă asta înseamna un copil dezinvolt și bine dispus. Ca urmare, tragi vreo două măsuri din (să zicem) din „Sfîntă tinerețe legionară”, după care te și dezmeticești din libertate, privind în jur de nu-s babacii prin preajmă, eventual careva care să te pîrască lor.

.

Este drept că există și situații mai naspa.

Să nici nu știi că ai vrea să fluieri ceva interzis.

Aia da, dresură!

Uite-așa ne-o luăm în cap!

De pildă, observînd că și un Caragiale se află amendabil (cînd scrie despre Eminescu)...

> *„Avea talent si o stia mai bine decat oricine: nici o critica nu-l putea face sa se-ndoiasca de sine, iar aplauzele nu i-ar fi putut spune decat mai putin de ce credea el insusi. De aceea opera ce ne-a lasat-o nu denota nici un moment de zitare sau de neincredere in sine".”*

.

Două probleme.

Nu știu dacă e o treabă să nu te îndoiești de tine. Cred că și Ieremia, cel cu oiștea, va fi fost un tip care nu se punea la îndoială...

În chestia asta cred că-l pot aduce liniștit de-a dreapta mea pe unu', Descartes...

Apoi, talentul și multe altele – cred eu – nu fac doi bani dacă existența aceluia nu devine ceva mai destinsă. Așa, doar ca s-alergăm sub Soare, iar în paralel să ne înnebunim, mamițo, de talent – parcă nu e treabă..

Ghinion

Altminteri în sens universal, adică aplicabil tuturor ființelor umane...

Ajungi la o vîrstă, să zicem ai mei apropiați șaizeci.

Aici, inevitabil dai privirile de rigoare (dacă simțurile nu-s deja începețoșate) spre îndărăt, spre prezent, și spre viitor.

(Că ultimul nu o fi perfect, asta e – dar nu ai cum să nu îi faci cu mîna, văzîndu-l că vine delicat spre noi...).

E.

Să presupunem deci că nu ne-am rablagit, plus că nu avem nostalgii în exces pentru tinerețe, iar în paralel nu ne îngheață fundul cu privire la viitorime. Aia personală...

.

Partea naspa este că nu ai cu cine schimba o impresie.

Una reală. Oscilăm îndeobște între a ne arăta și comunica tinerește, respectiv oroare sau relatări catastrofice despre ce ne așteaptă, pă noi ăștia mai trecuți...

.

Muzica!

Cam neplăcut să te cunoști

…să te admiți, pe-ăla de după mască.

Asta e, mă văd nevoit să dau nume...

„România Curată”...

E o fundație, o grupare umană (de-aia de pătruns, vorba cuiva, în autobuzul privilegiilor...)

.

Ei ne îndeamnă la o chestie:

> *”**CERE SI TU**, alaturi de SAR si Romania Curata, TRANSMITEREA IN DIRECT a sedintelor să permită transmiterea în direct a ședințelor de lucru ale Comisiei de Cod Electoral, din parlamentul României...”.*

.

Eu continui să am o idee de picat din lună.

Contează cum te adresezi.

Mai ales dacă nu ai făcut armata – vorba aia! – cu ăl din fața ta.

.

Doamna Mungiu vrea să reformează România, să o *face* curată – dar se exprimă taman ca unii din Piața bucureșteană a Oborului: „Care mai iei mă/bă...?” (urmează numele mărfii: papuci de plastic, bețișoare de urechi, tiribombe etc.).

Pe la dumnealor, curații, nu ajuns-a vorba „dumneata”?

De „dumneavoastră”, ce să mai zic...

Fiecare încercăm

… să ne facem loc, sub Soare…
Să găsim un colțișor mai călduț, respectiv să ne demonstrăm nouă și altora că ne aflăm persoane de excepție.
Valoroase, superioare.

Vrerea e una.
Urmează *practice*.

Ca să dai gata, ai nevoie de un 'catch'.
Ca atare, unii își spun „asociație pentru minți pertinente”.
.

> Vă mărturisesc a le aprecia nuanța.
> Spun dumnealor că se află *pentru* mințile în chestiune, nu că *ar poseda* (deja).

Bine fac.
Pentru că ce li-i pre pagina de Facebook nu arată totuși nimic în plus față de majoritatea cea tastînd la greu pe draga noastră Scenă (a dlui Zuckerberg).
.

> *”De un absurd cumplit. Curtea Constituțională spune Parlamentului că legea big brother încalcă dreptul la intimitate, la 8 luni după, ignorând complet observațiile, același Parlament vine din nou cu aceeași lege rescrisă puțin în plen și toate partidele fac front comun în adoptarea ei...”*

.
Dincolo de răutăți, îmi fuge mintea la o vorbă:
„Fii banal. și te vei zbate multă vreme în mediocritate”.

PS
De curiozitate. De unde-or fi căpătat junii cu pricina bani pentru o pagină sponsorizată? Ziceți că din cotizații, ale marii asociații pentru mințile de care am pomenit? Așa am zis și eu – bănuind că așezarea alături de doamna Monica Macovei e absolut întîmplătoare...

Din viață.

Pe cînd ședeam azi pe banca cea de plastic a metroului Capitalei, îmi fug ochii pe un domn (36-38 de primăveri) care călătorește în picioare, ținîndu-se de o bară verticală din dreptul ușilor.
Omul e vădit obosit, căci închide ochii și stă secunde (zeci?) bune în starea asta.
.
Dincolo de neamul meu prost demonstrat pe aici, sînt un tip sensibil la suferință. Nici nu mai contează din ce motive am ajuns în starea asta deplorabilă.
Îmi dă prin cap să-mi caut de lucru prin preajma lui și să-l întreb: „Obosit...?”
Ba mă și bănui a poseda un mod de adresare care să atenueze băgatul în ciorba respectivului.

Apoi dau îndărăt (în mintea mea petrecîndu-se totul).

Nu pot ști ce are omul în cap, în ce căutare de paratrăznete este (dincolo de pometii cei epuizați, de ochii roșii). Și-mi fac de lucru...
Bașca posibilitatea să spună c-aș fi vreun homo și că mă *dau* la el.

Așa c-am stat în banca mea.
Fie și nu chiar mulțumit de mine.

Se face multicel caz

… cum că vreunul este nerușinat.
.
Cred, totuși, că nici cu ăi rușinați nu este mai puțin... de rușine.
Mai exact nici pe educatorii rușinaților nu i-aș caracteriza prea frumos...

În acei oameni (părinți, educatori), mi se pare că se amestecă lenea, ne-mintea și sadismul.

E posibil să nu fiu tare exagerat în aprecieri, la un 2015 barim...

Mă nimeresc

…într-o discuție ce deține ca termen important aflarea ca „bărbat adevărat”.
Ca să nu mă întind cu vorba.
Adevărat, ăla (bărbatul adevărat) e una din cele mai greu cuantificabile lucruri.
Ca atare, ăi care umblă după domni ori doamne din astă categorie, se află și cel mai departe de acele minunate exemplare.
Cu precizarea că ambele 'adevărate', berbanți sau doamne, se află mînă în mînă cu ceea ce în psihologie se numește părintele arhaic.

(Înțeleg că un Carl Gustav Jung era doctor în problemă...).
Iar dorul de acel părinte arhaic (vă mărturisesc că-s unul care a pățit-o!) venea tocmai din relații foarte proaste cu părintele biologic.

PS
Pot bănui că un seamăn adevărat e suficient de egocentric pentru a nu avea de cîștigat nimic din minunăția sa.

Oare de ce, noi, aroganții

… ne aflăm și îngrozitor de timizi?

Psihologie.

Subiect delicat.
Întru mersul pe munte.
Ăsta din urmă – mai exact mersul uman pe dînsul – fiind deseori dictat de niște găuri mari prin sufletul nostru...
.
Cred că inventariez vreo patru inși, din generația junǎ, a căror orbită s-a intersectat cu a subsemnatului.
Întîlnirea cu păcătoasa mea mentalitate fu mai numeroasă, ca număr de indivizi, însă numai cei patru au reacționat într-un aparte fel.

Cred că nu greșesc foarte, însă dumnealor ar fi vrut mai mult.
În sensul de a depăși stadiul unde – potrivit cărților de specialitate – s-ar fi întrerupt dezvoltarea dînșilor.

Mărturisesc cu jenă a nu fi cercetat pe la ce etate mi s-au încurcat și mie ițele, cu tatăl propriu.
Dar mă simt un izbutit prin viață, raportat la acei confrați de munte mai tineri...

Mi s-a întîmplat a fi un neterminat (la o adică, cine mă-sa e, la toate vîrstele?), pe la 25-30 de ani.
Ș-am dat de nea Nae Baticu.
Pînă să spun că, pălit de amor, septuagnarul N.B. mi se părea nemaipomenit, aș pomeni că el îmi propunea niște izvoare de priceput-în-viață. Eu urmînd să fac drum pînă acolo. Dînsul remarcînd doar dacă am așezat fericit piciorul.
Scărpinat în creștet n-am așteptat prea mult de la dînsul (abia mai tîrziu am și aflat de existența noțiunii, asta cu gîdilatul patern...).
.

Mie unuia, și pe fond aflat deja, direcțiile lui nea Nae mi-au mers la mare suflet. Iar asta e puțin spus.
Cu precizarea că întreaga relațiune, dincolo de legendele lumii, fură cu destulă tensiune – mai ales după ce ucenicul nu mai fu chiar ucenic...

Dar așa, să stai doar să te aplaude senectul (cazul celor patru), parcă nu e o treabă...
Eventual îmi manifest întreaga înțelegere- de a fi avut ghinionul ca savanta dezvoltare personală să se fi aiurit și mai devreme decît a mea.

Precizare.
De la tata recunosc a poseda oarece mintoșenie plus libertatea.

Mi s-a întîmplat să-mi țipe

…sufletul, pe vremea cînd scriam mai mult pe blogul personal, decît aici, pe Facebook.
Am zis atunci că vreau să devin al doilea Caragiale..

Mărturisesc a fi dus greu crucea, de atunci, asupra acestei pretenții...
Ba au fost și vreo doi-trei inși care au ținut să... țină minte de așa nebuni,e Iar la momentul potrivit să-mi pomenească de trufia ideii.

Dar.

Una.
E o regulă a stabilirii de ținte înalte.
Poa' pînă la ele nu sosești, dar oricum faci mai mulți pași întracolo decît dacă n-ai fi îndrăznit la așa nebunii.

Apoi.
Ce e aia Caragiale?
Căci.
Ca dînsul nu poți fii.
Îi aritmetic!

Poți doar a te inspira, a te folosi inteligent dumneata, la 2015, de una ori alta din vorbele dînsului

(Mărturisesc a evita să iau prea multe din personalitatea lui.... Voi să am mai multă îndrăzneală de afirmare în viață, decît să mor din tutun-mult la 60 de ani...)

Psihologie

Și chit că observația de mai jos e făcută de un profan, de un neșcolit ...

Spune un apreciat intelectual:

> *„O primă explicaţie a situaţiunii ar putea **face recurs la psihanaliză**. Ne-am obişnuit, de-a lungul a zece ani, cu stilul Băsescu. Şi adepţii, şi contestatarii fostului preşedinte au ajuns, în cele din urmă, să-i ducă lipsa. Adepţii erau încîntaţi să-i savureze aplombul, reactivitatea bătăioasă, zelul cotidian al confruntării..."*
>
> (Restul la PostScript, n.MO).

Dar și:

> *„Psihanalitic vorbind, trăim o frustrare severă, cu atît mai severă, cu cît e inavuabilă. Nu poţi să recunoşti, **în gura mare**, că vrei sînge…"*

Am sentimentul că dl AP face nepotrivit trimitere aici la psihanaliză. Observațiile domniei sale țin de psihologia clasică.

Spun asta nu neapărat ca să mă aflu în treabă, cît descoperind că și un ins școlit, iar în paralel demn de încredere – nu știe mare lucru despre disciplina născută cîndva de un S. Freud...

Corectați-mă dacă greșesc.

.

PS

> *„... . Ieşirile de seară la pupitrul de la Cotroceni deveniseră, aproape, un ritual. La sfîrşitul lor, cutare ministru, cutare lege, cutare gazetar sau prim-ministrul însuşi părăseau scena cu arcada spartă. Aveai ce vedea, aveai ce auzi, aveai ce comenta. „Anti-băsiştii" trăiau zile şi săptămîni întregi din spectacolul prezidenţial. Agenda emisiunilor lor părea asigurată fără niciun efort: era destul să asculte ce spunea, harnic, „dictatorul" şi talk-show-ul prindea contur cît ai zice peşte: indignările (lucrative), glumiţele (nervoase), dezvăluirile („în exclusivitate", „uluitoare") veneau de la sine, fără excese de imaginaţie sau de bună-credinţă."*

Maturizare

A noastră (și chit că e al naibii de dureroasă!).

Citesc pe aici că șeful IJP Timiș „are o vilă în Amstetten (Austria), o vilă la ieșirea din Timișoara, trei mașini (două fiind Ford și a treia un Mercedes)".

Am sentimentul că-i absolut normal ca lucrurile să nu funcționeze altfel, pe acolo – noroc de Occidentul cel cu ochii pe noi (din ce motive, nu extind aici...)!

.

Există o fire a poporului român. Care, la nivelul cu pricina (șefie de Poliție județeană), duce anumiți indivizi. Nu poate răzbate decît o anumită fire, nu poate conduce firi apaaarte (de români, subalterni) decît un anumit tip de om.

Bon.
Și intuind subsemnatul că nu o să ne schimbăm curînd, noi, majoritatea mioritică…
Se va risca într-una, la acel nivel – chit că nu chiar precum în acțiunea carnetelor de șoferi de la Pitești (date unora care aproape nu știu ce-i aia volan).

Asta e

Abia acum (și în veacul devoratorilor de bibilioteci) descopăr un lucru....
Că un domn, demult, fu un un condei de calitate, probabil și un om pe măsură.
E vorba de Alexandru Marghiloman (1854-1925), ale cărui memorii („Note politice”) le citesc abia acum cu ceva mai multă atenție.

Din filele cu oricina aflu că lăudata democrație interbelică avu și limite. Marghiloman este un fel de învins al anului 1989 (la el s-a numit 1918...), căruia în 1927 – la doi ani după decesul autorului – poliția umblă de nebună să interzică și să confiște volumul pus în circulație. Nu convenea mărimilor vremii ce ar fi putut scrie Marghiloman acolo...
Cu mult regret, observ că la vremea aceea era prim-ministru ditai Ionel Brătianu.
.

Paradoxuri

Tristețea e o chestie de care te ferești – pe cît poți – să o afișezi.
Uneori nu îndrăznim nici nouă să ne comunicăm că ne năpădește sentimentul cu pricina.
Cu atît mai puțin nu vorbim altora despre vreo pasă de tristețe personală...
Ce să mai spun de vreun gest precum vîrîtul degetelor în gît, cînd vrem să debordăm, după vreo beție.
.

/

Haios foc!

În contact direct cu sentimentele noastre, ne ferim de tristețe ori alte surate.

În schimb ne turuie gura la greu despre ele, în poezii ori texte lăcrămoase – menite să satisfacă solicitările sociale de așa ceva...

/

.

Revin la tristețe („Bonjour, tristesse!”, vorba francezilor).

Am impresia că ajung mult prea rar a trece prin sănătosul purgatoriu al Tristeței.

Dumneaei îmi pare un tămăduitor minunat al rănilor de altădată, dar și al durerilor, dezorientărilor ori descurajărilor din prezent.

Revăd o carte, despre educație copii

Se pomenește pe-acolo de părinți tiranici.

> *„Dacă sîntem prea exigenți (cu progenitura), riscăm să se durizeze și să se închidă în el.”*

.

Mi-a fugit mintea urgent la un demnitar de top.

.

PS

După cum. Și putînd să pară falsă modestie.

Sînt nemulțumit de ce am realizat, ca părinte. Chit că, la o adică, fost-am/sînt și eu doar frunză în vînt. Care face și ea ce poate...

Mă irită nițel

… două doamne de pe aici.

Apare imediat un ghem în capul pieptului...

Asta se traduce că nici de fapt nu știu exact ce mă oftică la ele.

Mda...
Pînă la urmă, orice lucru exterior pătrunde în noi printr-un filtru absolut personal.

Încerc să identific scena în care, puști aflîndu-mă, vreo fată din categoria comportamentală a doamnelor de mai sus m-a indispus prima dată.

La mijloc e doar o neadaptare a mea la realitate.
La frustrările pe care Ea ni le generează.

Regula asta

… cu solicitatul (amoros) în genunchi, e o invenție socială.
Eu unul prefer să fac ce-mi spune inima, eventual să urmez ce voiește simțitorul partenerei.
Și, slavă Domnului, paleta e foarte largă...

Poate și pentru că mi-am ascultat adîncul, ăsta nu s-a atrofiat, cum pață destui după o vîrstă.

Spune cea care a postat inițial imaginile:

> *„Astazi, mai sunt astfel de momente oare, sau le trecem la "a fost odata"? .*

.
Mica problemă este că așa ceva nu cade din cer.
Te porți cu domnul cît el să fie interesat de așa gesturi. Altminteri, dacă aștepți pasivă, doar pentru c-ai auzit la mamaie cum făceau 'cavalerii' pe vremuri...
.
.
DUPĂ OPINIA MEA, ASEMENEA GESTURI NU SÎNT SINCERE. Căci execută șablonul social.
Cine se află original, găsește sumedenie de căi pentru a-și prezenta omagiile.
Iar apoi așteaptă și el omagiile doamnei.
Eu spun că așa e corect, să și primești.
.
A fi fascinat de partener(ă)...
Plăcută stare.

Mă aflu domn care s-a cuplat de vreo patru ori, dar niciodată nu a cerut (cu atît mai puțin căzut a genoux) mîna partenerei.

La bani mărunți, poți accede – pe alte căi – mult mai iute la inima Minunatei.

În genunchi admit că poți cădea doar cînd ai planuri hulite *de lege și de datini*, vorba poetului...

PS

Oare de ce femeile nu cad în genunchi, solicitînd mîna viitorului soț?

E amuzant aici că pot da o explicație (ba chiar înțelegătoare) pentru care lucrurile nu se petrec așa. Dar pun mîrșava problemă doar pentru a savura furia celor deranjați de idee.

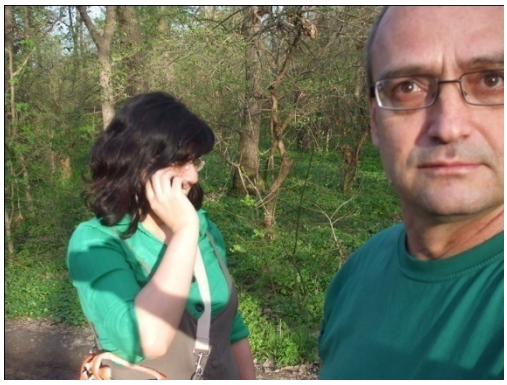

Mă uitam azi siderat

la un film/serial indian pe NaționalTV.

Apoi, am mirosit cum că dacă m-ai fi pus să fac – pe la ai mei circa 12 ani – o peliculă, cam așa ar fi ieșit. Mai exact, de așa film ar fi avut nevoie sufletul meu de copil.

Se pune problema cum inși maturi de pe Gange rezonează la așa ceva.

Dar dacă asemenea interes media se petrece, păi asta e și să fie sănătoși!

Un eventual dispreț din parte-mi ar fi mai degrabă un neluat realitatea cum este dînsa, eventual și o iritare că proștii ăia nu vin să-mi facă sluj.

Înțeleg că revista „Dilema (veche)”

… împlinește 22 de ani.

Ce trece vremea! Ca ieri, îmi spunea un amic, în biblioteca unui Institut de Ocrotire a Copilului: ”Pleșu pune de-o revistă...”

Mă bucur de longevitatea lor. Și îi felicit pentru valoare.
Faptul că de la o vreme, de cînd m-a pălit grandomania (și mă cred egal cu dînșii...), îi mai înțep – nu-mi oprește gestul scoaterii pălăriei.
Eventual de mai multe ori.

Multe-multe am învățat din paginile „Dilemei”... La o adică, însăși ideea de a cumpăni între puncte de vedere diferite.
La ei, să fie chiar în 1993, am văzut reproduse 'Regullle de la Oxford”, zece la număr și privind dezbaterea civilizată de idei.

Bineînțeles, un gînd bun și dlui Pleșu, fără de care nimic nu ar fi fost posibil acolo...

Ne mirăm că nu trăim ca-n Occident

Dar nici eforturi nu facem pentru a copia comportamentul celor de acolo...
Dacă mă gîndesc, nici nu ne batem capul, cum s-or purta ăia, pe-acolo-șa....

Asta e.
Echinocțiul tot la 21 martie va veni.

Apropo de reținerea

… lui Cristian David, fost ministru de Interne, pe motiv de DNA.

Cred că, la debutul mandatelor sale, Traian Băsescu rîdea-plîngea de ce era în mediul politic, în materie de corupție.

După frecvența scuturărilor din săptămînile, lunile acestea – am impresia că numai cine nu a vrut nu s-a procopsit în lumea politică.

Ori poate mai rău: care nu punea mîna, era îndepărtat. Nici nu mai mira, cîtă vreme nimeni nu ține să vină cu bani de acasă, iar la vreun nivel înlt nu ai cum ajunge dacă nu plătești.

Măcar pentru nobilul scop al campaniilor electorale.

.

Încheind aiurea, respectiv în baza unei idei fixe personale.

Pentru ce să fiu mîndru că mă aflu român?

.

Avem clasa politică în majoritate deloc morală.

După cum, în paralel, las pentru alții iluzia că marea masă românească e altfel decît solul pentru o plantă.

Nu dau cu parul.

Încerc doar să observ în ce lume trăiesc.

Pentru a mă adapta mai bine.

.

Cum, ziceți că nu am dreptate la pretenția cu omul simplu?

Păi, priviți comentariile lumii virtuale.

Iar în paralel, e nevoie doar de nițică atenție pe stradă.

Cu toții sîntem oameni.

Ai României.

.

PS

Lecturam, după cîte vă spusei, din Jurnalul Politic al lui Alexandru Marghiloman.

Mai exact despre comportamentul nostru în primul război mondial.

Nu-mi fac iluzii că ne-am fi schimbat mult în secolul scurs.

Privesc pe aici la tunurile

… puse pe politicieni. Că nu fac bine aia sau aia, de pildă legea privind supravegherea cibernetică.

Vrînd-nevrînd, aleșii își dreg comportamentu.

Rămîne doar problema c-alde publicul și gazetarii nu-s trași de vreo mînecă, asemenea instanțe lipsind.

O să spuneți că la ziariști intervine Piața. Mi-e teamă însă că aceasta accentuează primitivismul oamenilor cu condeiul...

.

PS

Mă uitam ieri la o emisiune, parcă Antena 1. Nu știu ce făceau niște lipi legat de pensiunea turistică pe care o posedau.

La care patronul, descoperind ceva în neregulă, aleargă (fie și de sanchi) după orășenii subalterni, pronunțînd de vreo trei ori: „Fir-ați ai dracului...”.

Faptul că o spunea pasămite amical nu mi-a scăzut mult din uimire.

Așa se practică, bănui.

Iar am rămas în urmă!

Cr, cr, cr... (tuse de probă a vocii):

„'freați ai dreacu, dragii mei!”

Apropo de *legea Big Brother*

Și de spaimele că ne ascultă...

Sînt interesante căile psiho din dedesubturile problemei...

Că ne ferim grozav a pătrunde careva în intimitatea noastră, ar fi una (nu spun că e frumos, să intre, dar nici cap de țară nu aș face dacă ne vede lenjeria pusă la uscat!)

.

Apoi, pare interesantă succesiunea:

'Nu vreau să mă urmărească' ascunde pe „Aș vrea să mă urmărească (eventual agreseze)...”, care la rîndu-i ascunde „Aș vrea să mă bage părinții în seamă, amabili...”.

.

PS

Pe un site de torente al momentului, sîntem puși în gardă că dacă nu ne instalăm programul cutare, pot afla unii ce downloadăm.

Așa, la prima vedere, îți îngheață nițel spiritul, cum că află vecinii de bloc ce frecventezi pe net.

Apoi, dacă nu pui botul la sperietură (mai exact stai pe disconfortul ideii), poți pregăti o listă cu adresele frecventate. De pildă despre sexul în grup în noroi. Sau cu nonagenari.

Îi lecuiești.

Pe interesații de activitățile tale.

Cineva, în oceanul acesta

…al netului, ridică în slăvi pe Nichifor Crainic.
Bineînțeles, e dreptul său (iar acel condei interbelic nefiind deloc, în sine, vreunul idiot).
Nu pot să nu bănui, însă, c-al nostru contemporan – onorînd amintirea lui Crainic – e foarte posibil să nu aibă vreo jenă nici în a repeta unele dintre gesturile nu tocmai onorabile ale înaintașului.

Aceste mici răutăți din parte-mi nu sînt vreo urare și spre a sfîrși precum Crainic. Care, ajuns la ananghia recluziunii comuniste, a fost nevoit să lase baltă convingerile anterioare...

Nichifor Crainic, Pamfil Seicaru, Radu Gyr, condamnati la moarte si inchisoare de sotia lui Brucan, acuzatorul public Sidorovici. DOCUMENTE

Nichifor Crainic la aniversarea a 80 de ani, incojurat de prieteni, intre care P. Dumitru Staniloae (dr) si P. Arsenie Boca si Radu Gyr (st)
Fotografie oferita portalului MARTURISTORII de cercetatorul Florin Dutu

INEDIT. Nichifor Crainic catre ucenicul sau spiritual, Parintele Arsenie Boca: Biserica de la Draganescu iradiaza lumina Raiului

PS
Am îndoieli că Arsenie Boca i-a fost ucenic spiritual lui Crainic...
Dar nu ar fi întîia afirmație făcută pentrua spori artifical cărți de vizită. Am în vedere aici și inventatorul contemporan nouă...

Deformație.

A subsemnatului.
Și fără a garanta că e una proastă...

Bănui că la destui ține, lozinca de mai jos...
La foarte-foarte mulți chiar:
„Asociația oamenilor tineri care doresc să se implice activ în viața comunității.”

În baza deformațiunii de care vă spun, îi și văd pe frați drept niște Coriolani Drăgănești, cu ochii fix pe zona socială înstărită – din care, se înțelege, îs de dezghiocat alții, ca să pătrunzi matale...
CEVA ASEMĂNĂTORI îmi apar inșii religioși. Cu cît implicarea, panglicile li se află mai aprinse, cu atît pun semnul egal către animalicul (inevitabil, aici, încruntat și agresiv) din adînc....

Există și lucruri mai frumoase în viață

… decît acelea în care-ți percepi vulnerabilitatea teribilă din spatele așa-numitului Eu fals...

Se face mult caz

…despre careva, că ar fi nesimțit.
Și implicit, că nu este 'simțit'.

Părerea mea.

I
Fără îndoială, cei care vehiculează vorba asta au avut partea de termen în copilăria personală, și venind din partea educatorului personal.
Atîta doar că educația cu termeni pretențioși, foarte-morali este dependentă de forța aplicării.
Adică poți vorbi pupilului de (ne)simțire, însă se poate aplica insuficient ori ipocrit.

Ca urmare, există aici două categorii de educați.
- unii oameni cărora le-a intrat de tot în rărunchi
- alții, pe care i-a afectat mai puțin.

Un paradox face aici ca cei răzbiți de nuiaua ideii de nesimțire să nu pomenească de ea, într-atît de dureroasă fiindu-le ideea.
Și invers. Jonglează mult cu ea parțial-educații. Asta și pentru că instinctul, animalicul din ei purcede iute la a profita de inșii care iau în serios vorba.

O a treia categorie *s'en fiche* / i se fîlfîie de acel termen. Nu-și bate capul cu el. categoria a doua, cea jonglatoare, simte cu cine are de-a face și nu se mai obosește să-i fluture termenul, *vinovăția-de-a-nu-fi-simțit* pe la nas.
.
II
În materie de politicieni, de oameni normali și în România – simțirea e un handicap fatal.
O surată a acesteia poate subzista la niveluri înalte, dar numai în cazul unor exemplare puternice, cum e cazul președintelui Iohannis. Chiar și în cazul acestuia însă, există moduri în care interiorul se eliberează (prin laterale...) de frustrările decurgînd din simțire.

PS
Nu ajungi undeva sus dacă ești simțit.
Asta pentru că educația în acel sens e însoțită de accentuată inhibare, iar societatea umană continuă să fie (dincolo de aparențe) una animalică.
În același timp, simțitul se poate mulțumi cu puțin, nefiind interesat de piscurile sociale.

Nu cred că mă aflu

singurul a sesiza mulțime de semnale că noi, românii, nu avem vreun comportament ca-n carte. În context, văd acum o declarație a unui domn ce se ocupă de plagiaturi:

„În România, dacă nu plagiezi ești considerat fraier..”

Apoi.
La prima vedere, pricep mai greu cum poți în paralel să fii mîndru a te găsi român.
Cred că la mijloc este o trăsătură care se leagă de moralitatea unei societăți-nițel-balamuc: iresponsabilitatea afirmației.
Plus clamarea cu mare ușurință a unor lucruri doar pentru că avem noi nevoie (pentru a atentua aici opinia proastă de sine).

Cred că nu mi-i imputabil

a mă arunca una două în observații grosiere, asupra vreunui seamăn.

Întîlnesc însă o imagine a doamnei Gabriela Firea.
Primul cuvînt care îmi vine pe limbă este *țoapă*.

Apoi, meditez de unde apare acea coafură, acea atitudine.
Nu-i un secret că energica social-democrată posedă origine rurală,
Or, se pare că acolo descurajarea inerentelor bîrfe, atacuri ale consătenilor se face copiind (pe cînd ne pricepem) exteriorul boierilor, iar în paralel afișînd aroganță.

Totodată.
În ultimii ani doamna Firea a suit social. E foarte posibil ca aceasta să se fi petrecut totuși accidental, mai exact fără a fi însoțit de mari șlefuiri interioare.
Inconștientul frumoasei doamne știe însă cîți bani face. Prin urmare, pentru a nu fi ghicit slab, exagerează parura, culorile țipătoare ori suficiența (falsă) de care vorbeam, aceea a aroganței.

PS
Altminteri apreciez munca doamnei Firea.
Ca să ajungi unde a răzbit dînsa, e simplu doar în vorbele invidioșilor.

Rămîn cu gura căscată

…(în sensul bun) la aceste scrise ale dlui Pleșu...

Poate citesc eu prea puțin, în media românească, dar nu am mai întîlnit așa ceva! Toate despărțirile de gazetă sînt cu scandal, asta dacă inițiatorul nu ține cu dinții de publicație...

> *„În plan strict personal, am învăţat, mai ales în vremea din urmă, că o publicaţie devine, încet-încet, o vietate autonomă, cu un metabolism specific, cu o coerenţă internă plutind pe deasupra capetelor celor care o produc.*
> *E inevitabilă schimbarea de generaţie, de tonalitate, de orientare. Uneori, mi se pare că ar fi cinstit să rebotezăm revista, să-i spunem Dilema nouă şi să lăsăm noilor veniţi mînă liberă. Tinereţea e, de regulă, mai puţin dilematică… E „revoluţionară“, trendy, „angajată“, provocatoare. Cum altfel?*
> *Şi e mai mult decît normal să nu „încremenim în proiect“. Mă gîndesc, fără sentimentalisme deplasate, că se apropie timpul despărţirii, că „fondatorii“ trebuie să asume postura de portrete comemorative, de ornamente pioase, atîrnate pe coridoarele redacţiei, dar absente din fiziologia şi spiritul ei.”*
> (Am îndrăznit să introduc niște aliniate, pentru ușurarea lecturii dvs.)

Foto: gandul.info

Caut să mă instruiesc

…legat de Grecia momentului și dau de o zisă, fie dînsa și electorală.

Mai exact inventată de un ziarist în contul unui simpatizant al grupării Syriza:

> *„Nu avem slujbe, nu avem bani şi ne-am pierdut şi demnitatea.”*

Pierdut în sensul – previzibil pentru un discurs de extrema stîngă – că ticăloșii de la FMI ne-au făcut și ne-au dres.

Or.

După opinia mea (chit că nu prea folosesc vorba, fiind una demagogică), demnitatea e o chestie care ține de relația ta cu tine. Nu începe de amestec al altuia. Depinde cum te privești matale însuți.

Aaa, că nu ești în stare să gestionezi lucrurile și atunci arunci mîța decedată / răspunderea în ograda altuia, asta e altă poveste.

Întrebați dacă subsemnatul se află demn, în viața-i de zi cu zi?

Păi... Nu aș opera în astă logică.

Cred că viața are destule momente în care e bine să te admiți umil (și fără a pupa mîini în tot tramvaiul!). Da, se nimerește să fie o situație mai tare ca noi. Mă declar umil. Și redescopăr că-s tare mic, în unele situațiuni.

Apoi mă alint pe frunte și merg mai departe. După o vreme iese el, soarele...

PS

Mi-ar place să am o rubrică, la revista unui domn filozof oarecare, intitulată „Nebunul satului”.

În sens de atipic, nu de scrîntit.

Mă tot pomenesc pe-aici

…ca ins cu părere proastă de sine.

Îmi revin însă nițel, cînd dau de vorba asta:

„Eminescu recită prin vocea noastră”, la a treia ediţie. Acţiune liberă din Piaţa Universităţii...”

La două chestii nu mă pricepe aici mintea mea cea proastă...

De ce stai să-l urci pe soclu, Mont Blanc, Everest șamd, pe Eminescu – dacă tot ai în foarte preajmă a ta persoană?

Aici bineînțeles că voi isca pălălăi de discursuri antiegoiste, patriotice șamd – motiv pentru care aduc iute niște precizări.

Nu e obligatoriu să concurăm la categoria grandomanie. „Io trebuie pentru ca să fiu în locul în locu' lui haladitul ăla de Poet național!...”.

Pur și simplu e de pus un interes liniștit și-atît pentru chestia asta personală care ne traversează prin unica Viață.

Căci.

De ce pot bănui c-ăl de nu mai poate de grija unui Eminescu (altminteri trăitor cînd se plimbau başbuzucii pe la noi, deci nici o treabă cu prezentul!) nu se prea mîngîie pe creştet?

Spun asta pentru că dumnealor, tot felul de militanți pentru drepturile altora, nu-mi par niște tipi domoli și înverziți prin interior...

PS

Deși nu mă credeți. Mie Eminescu mi-i băiat simpatic!

Cred că mă aflu un mare adorator al muntelui.

Dacă în acel domeniu stau bine, mai prost mă aflu cu putința de a trece acea încîntare în cuvinte.

Aici, frustrarea-mi este sporită de faptul că alții se găsesc foarte dezinvolți pe acel domeniu, al descrierii înălțimilor, respectiv al sentimentelor ce-i animă pe înălțimi.

La mine, ioc!

Încîntarea cu pricina ține de inconștient.

Iar ieșitele de acolo, spre seninul fratelui vitreg (conștientul), au îndeobște alcătuiri față de care un copil nou născut – cu zoaiele aferente, adică – poate părea monument de ordine și de curățenie...

În schimb, probabil cu motiv întemeiat, de la Adam încoace se tot mimează că putem comunica despre lucruri aparținînd adîncului. Demersul este onorabil, chit că ține uneori de car înaintea boilor. Spui de pildă că muntele e catedrală, chit că lucrurile șed de fapt invers. Catedrala e ca un munte.

Mai exact am făurit din cuvînt ori mistrie ceva care s-aducă nițel cu Muntele, ori ale măreții din preajmă.

Nu regret că mă aflu nereligios...

Trecerea în rîndurile celor fără Dumnezeu s-a petrecut și pentru că nu am putut lua de-a gata mărețiile debitate de slujitorii PreaÎnaltului.

Mai exact, mi s-a părut că – în destule afirmații bisericești – unu plus unu nu fac doi.

Ca și cum asta nu ar fi de ajuns, la observația mea s-au stîrnit sumedenie de inși, cum că nu socotesc eu bine, că-mi scapă mie subtilități ce nu s-au pomenit și pe care mintea-mi de limbric e departe a putea pricepe.

Și uite-așa ne-am zis ”Pa!”...

Vă zic toate astea în momentul în care nimeresc o zisă atribuită lui Buddha.

Hai să presupunem că realmente e a lui.

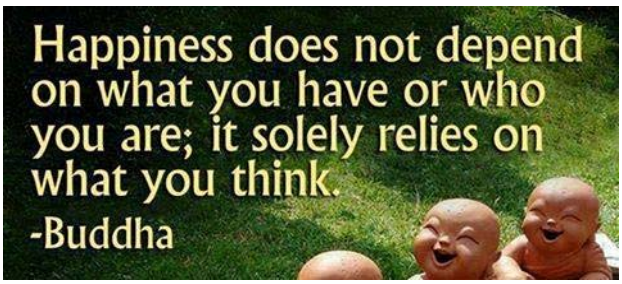

.

Dacă plimbă idee de fericire pe la nasul omului, eu zic a fi mai bine să lase așa înaltă sarcină tabloidelor...

Apoi, cam de clasaa a patra mi se pare și cunoașterea despre gînduri...Ultimele nefiind totuși o chestie pe care o gestionează omul, ca pre plastelină...

Dumnealor țîșnesc în minte cam fără să te întrebe. Și în funcție de sentimente, de reacțiile noastre (trecute și prezente) la realitate.

Grădina Domnului, cea mare...

Iar, matematic, e absolut normal ca unul la 10.000 (admiteți!) să lanseze perle precum a băiatului cel în sutană de aici.

> *„Nu beți cola, pentru că beți sîngele copiilor voștri!”*

Părintele Cleopa, mesaj INCREDIBIL! | “Nu beţi Cola pentru că beţi sângele copiilor voştri!”
Redactia • Publicat: 24 Ian 2015, 20:05 • Actualizat: acum 4 zile • 33191 vizualizări • 0 comentarii
Îmi place 5k
Share 19.7K
Tweet 25
+1 7
Pinterest 11
Email 0

Răspunsul cuiva:

> *„La un prelat ca ăsta, în sadismul meu, l-aș întreba care e problema că beau sîngele copiilor meu (se înțelege că după ce le-am luat gîtul cu un satîr bine ascuțit!).*
> *Tare aș vrea să-i văd figura, la așa întrebare...*
> *Nu văd de ce, dacă el e măgar, eu să-i fiu delicat și tolerant...”*

II

Apropo de (unii) prelați.

Eu unul îmi menţin părerea c-alde pioşenia, gargara scripturicească li-i direct proporţională cu agresivitatea. Ultima aflîndu-se nu pitită grozav prin adîncuri, ci la poarta sufletului, dacă nu mai la lumină...

Mă uit la anunţ al unei agenţii media (care, pot bănui, are mari pretenţii de onorabilitate). Şi-acolo ni se spun următoarele:

„Profeţia tulburătoare a Sfântului Efrem Sirul: „ Vor plânge munţii şi dealurile. După trei ani de teroare va veni un Fulger strălucind”

Of.

Unul din lucrurile care-mi fac tare neplăcută existenţa este ticăloşia, mai exact aceea băgată sub faldurile vorbelor mari.

Un al doilea este că semenii mei nu trag de mînecă pe măgarii de scriu cam aşa:

„Acesta este sfântul care a devenit cunoscut prin numărul mare de profeţii pe care le-a făcut...”

O să vedeţi aici că nu se suflă vorbă dacă acele profeţii au şi izbutit.

Îmi veţi spune că profeţia, prin definiţie, se află antemergător al realizărilor sigure. N-aş crede! Nu de alta, dar uite că stăm şi scriem aici (ba consumăm şi Coca Cola!) şi nu ni s-au revărsat pe chelie vagoane de smoală încinsă.

O altă mică supărare existenţială a subsemnatului este că din miilie, sutele de mii de tipi cu scaun la cap nu spun nimic legat de alăturatele nemernicii (eu, unul, aşa le văd).

Bineînţeles că posed dramul de sănătate mintală pentru a realiza că dacă lumea nu reacţionează cum voi eu, şi-o avea socotelile ei absolut juste. Dar indispoziţia de care vă spuneam mă părăseşte mai greu..

Aşa că reacţionez de unul singur. Or fi şi rele mai mari pe lumea asta, decît a combate singur...

PS

Caut să-mi imaginez cum o privi nenea Dumnezeu, din cele înalturi, toate astea.

N-aş vrea să fiu în locul Lui.

Care c-aş lua antinevralgice cu pumnul.

Asta dacă n-aş fi trimis demult după Zeus, şi-ale lui fulgere.

Banii nu au miros.

Iar imoralitatea, în paralel, nu ucide nici un posesor al Ei..

În goana de a face pe plac onor publicului, gazeta cea fină pe nume „Adevărul” – sic! – grăieşte astfel (formulare aflată dedesubt este pe pagina Fb ce trimite la articol):

„Cum i-a schimbat democraţia pe românii din fiecare judeţ: de la anii bişniţarilor la o industrie distrusă...”

Industria cea distrusă...

Bineînțeles că nu se cade, aici, a pomeni că ce te făceai cu aia industrie, odată deschise granițele? Deci în condițiile în care alții produceau și mai bune, și mai ieftin.

Îmi veți vorbi aici, citînd din publicații și mai gîdilitoare în cap cititor, că noi aveam minuni industriale, noi exportînd unde nici gîndul nu ne duce...

Lăsați, totuși, aste gogoși pentru alții...

Chestia cu *bișnițarii*, în același enunț din-deal.

Noi și ăilalți (inși, dar și autorități, nu și Dumnezeu – el nu ajunge niniodată altul, față de noi!). Ca în orice trib, gintă, familie, de altfel. Ei-s măgari, noi de treabă. Și suferind inutil.

Viitoru-mi sună rău.

Căci am limite.

Dau de o reclămuță spre un film proiectat la Institutul Francez, sala Elvire Popescu.

Spun dînșii:

„«Mommy», un film electrizant....”

Să mă iertați. Dar mă aflu om. De aceea, nu pot pentru ca să altfel...

În ochii mei, s-a terminat cu mersul la acea peliculă! Nu am cum să nu pun semnul egal între valoarea filmului și tipii ce păstoresc locul – adică sala Elvire.

Înțeleg că pelicula a luat ceva la Cannes 2014. Dar apetitul mi-i deja de-a rostogolul…

Haios.

Hai să admitem ideea de mai jos.

Te duci la o peliculă de calitate, de unde ieși electrizat... Păcatele mele! Trec peste figura de tobloidist pe care trebuie c-o am în ochii organozatorilor de *la Elvira*…

PS

Ziceți că n-o să ajung departe cu așa fire? Și că de ce nu mă uit la atîta lume *comme il le faut* în jur?

Văd că președintele iohannis

…a participat *„la recepția aniversarii a 25 de ani de postcomunism, sub egida GDS și 22”.*

Cred că, paralel lui Obelix, nu trebuie să fi căzut în butoiul cu oțet pentru a opina următoarele.

Mi se pare nefericită expresia cu aniversarea a 25 de ani de postcomunism. Nefericit, cu filoane de parșivenie și prostie.

Nu o spun cu răutate, dar altă echivalare nu găsesc.

.

Ce-i veni lui Iohannis să se alăture tărășeniei, nu-i un semnal tare bun în ochii subsemnatului. Îi arată sibianului nu doar lipsa unui spate ideatic (nu am zis prea savant?), dar și graba de a se alătura unor inși, totuși, imperfecți.

Iar trebuie să-mi explic o vorbă, nici ea spusă cu răutate.

Imperfect este în sensul că băieții de la GDS mai șed la vreun geam doar ca bătrînelul cel răposat, ce asigură astfel venirea suplimentară a pensiei, pentru nepoți...

> / La acest stadiu, o paralelă cu „Junimea" îmi este inevitabilă... Chit că nu țin – credeți-mă! – a reproșa cuiva că nu e precum cutare.. /

Nu tocmai de bun augur mi se pare alăturarea de revista „22". Ca să citez un clasic, echipa doamnei Pora e nițel cam *izaltată* (apud Kirițescu, „Gaițele") pentru gusturile mele.

Ar fi mers, fără îndoială, un mesaj pentru bisericuța cu pricina, dar participarea mi se pare un exces.

Mi-i doar o părere, de 1 din 18-20 milioane.

E curios cîți își vor aminti acum c-au fost în GDS ori în preajma acestuia, cîți inși în general vor dori brusc a sui în *Trenul mărimii*...

Un simpatic amic huduie

pe torționarul Vișinescu[1] și deplînge, în paralel, pe cei care au suferit îngrozitor în pușcăria de la Rîmnicu Sărat.

.

Mda, urît lucru...

.

ÎN PARALEL, ÎNSĂ...

Citesc acum Memorii Alexandru Marghiloman.

Ghici cît de eleganți erau interbelicii cu zavergii?

De pildă, cu manifestanții din 13 decembrie 1918.

Sau cu revoltații din 1933? (să nu-mi spuneți că ăia nu se pun, că erau comuniști șamd!)

Viața omului făcea cît două cepe. Degerate.

Apropo de aniversarea

lui Nicolae Ceaușescu.

Și de imagine sa a lui, stăpîn-pe-toate, de prin 1970-75.

[1] Cel găbjit de organele democratice doar pe cînd serba a 85-a aniversare. Mai devreme, nu.

Finis coronat opus.

Nu judeca viața unui om, pînă nu ai idee cum și-o termină – spunea careva mai deștept ca mine....

Departe de mine

… vreo simpatie pentru zisul torționar Vișinescu, care-l interogat la greu zilele astea, în anchetă (una de 2015…).

Dar a te apuca să-l judeci acum e a recunoaște c-ai fost neputincios, în mulții ani de postcomunism, a-l aduce mai devreme în boxa suspinelor...

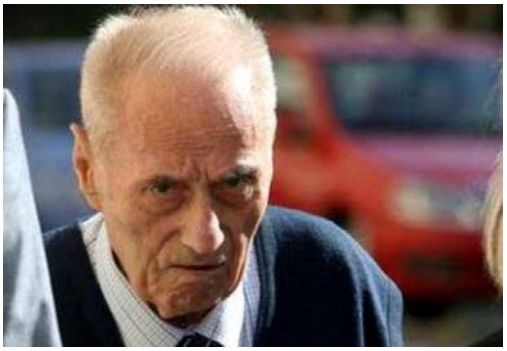

Președintele iohannis

…primește liderii politici, în vederea modificării legilor electorale.

Cît de cîrcotași or fi unii (iar al lui Ordean în fruntea lor!), nu poți să nu recunoști că-i altă atmosferă, în politichia noastră de vîrf, comparat cu ce fu pînă acum două luni!

Apropo.

Citesc una-alta, zilele acestea, despre aleșii români de-acum un secol. Să fie la ei acolo, oricît le-or lăuda unii contemporani ai mei mintoșenia și obrazul subțire.

De pildă un portret făcut de Nicolae Filipescu lui Dimitrie A. Sturdza. Și unde – între multe alte amabilități pe măsură – șeful liberalilor era declarat, fie și cu prețul unui ocol prin Lombroso, 'cretin al simțului moral'.

."Să strigi Femeie pe numele ei de vers…"

Pozez probabil în elitist.

Dar nu aș fi interesat de-o parteneră pe care s-o dea gata formulări în genul acestui titlu de volum...

Una, pentru că nu ar mai fi interesată să găsească drumul real de simțit bine cu un bărbat.

Doi, pentru că s-ar dovedi astfel pretabilă la stilul dus-cu-prețul. Ea, pe celălalt.

.

Cum arată numele de vers al Femeii? De ce pot paria că mă îndeamnă pe mine, nedumeritul, să-l caut? Asta, pentru că dumenalui, lansatorele, nu fu în stare…

O notație, pe undeva:

„Nu știu cum unora nu le crapă obrazul..."

Îmi mențin ticăloasa opinie că ideea de rușine, de crăpat obrazul este un ceva nefast personalității noastre.

Deși se ridică ode noțiunii în chestiune (și implicit că alții nu o au), mi se pare că la rușine apelează părinții care nu au metode ceva mai domoale pentru a implementa în copiii lor arta socială.

Poate vreau eu (părintele imperfect!) prea mult de la viață, cu așa pretenții.

Ce-i drept, nici vehiculatorii rușinii nu-s foarte modești.

.

Nu aș jongla cu ideea de rușine plus similare și pentru că nu se știe niciodată, cînd adîncul îți joacă vreo festă, mai exact iese sub forma unui act 'nerușinat'.

E inevitabil să nu calci pe-alături.

Iar atunci pas de te descurcă cu cei cărora le-ai frecat ridichea.

După cum.

Dacă punem dop, dur, impulsurilor pasămite nerușinate, au astea grijă să iasă în alte moduri. Unele unde-s drapate în principii mari.

Animalicele-s lesne de citit în textele, atitudinile unor tipi care se înnebunesc, mamițo, de grija moralității în țărișoara lor...

Nu am studiat despre oratorie

... Dar la vederea rîndurilor unui preot Tănăsescu îmi amintesc de existența acestei arte.

Cu subramura îmbroboditului.

.

„.Domnilor parlamentari, nu ne puneţi să facem cerere şi pentru dreptul de a ne cunoaşte credinţa. Suntem sătui de hârţoage inutile. Altfel, mâine, poimâine, o să trebuiască să facem cerere şi pentru dreptul de a trăi..”

.

Hai să ne uităm împreună!

Deci problema este că surata Biserică riscă să piardă niște privilegii.

Care privilegii?

Păi de a-i aduși mură-n gură tinerele vlăstare, pentru îndoctrinare. Fata biserică nu era în stare să atragă lumea la sediul ei, așa că aranjase (prin mijloace interesante, chit că din secoli) să-i aducă statul clienții. Înțeleg că-i și plătea, după 1990, salariile pentru preoții-profesori.

Acum, treaba asta riscă să pice.

Omul nostru. Tănăsescul, nu-i dat afară din casă de argumente.

Ca atare, trage discuția pe alte zone.

Ia să le vedem (văd că încep să iau din stilul dlui Stan, cel cu laptopul...).

Deci, își trage pe turta proprie oroarea noastră de a întocmi hîrțoage.

Apoi, ne ia poetic și înălțător, despre dreptul de a ne cunoaște credința. Chit că nu te pune nimeni să aderi la o credință, dacă nu ai idee ce și cum. E chiar semn de minimă responsabilitate, ca să nu-i spun altfel...

.

Iar finalmente – raportat doar la primul parafraf al pledoariei preasfinției sale – duce lucrurile la foarte sensibila idee hamletiană: a fi sau a nu fi.

PS

Mie, dl Tănăsescu îmi pare din categoria – să-i spun – *homo universalis*. El ar putea perora oricînd în alte domenii ale soțietății.

Sînt om.

Despre Vișinescu, gardianul de închisoare judecat zilele astea.

Va fi fost bestie la vremea lui, deși e greu de ieșit din contextul epocii.

.

Deci omul ajunge la 85 de ani și se aruncă pe el brava Justiție română, dar și brava media autohtonă. Ultima titrînd cu rînjet că acuzatul ar fi făcut o criză de nervi, în sala pașilor pierduți.

Carele criză să tot faci, cînd vezi că ești singur în fața unor tipi poate mai sadici decît ți se impută ție.

.

După cum.

Se face caz de moartea lui Ion Mihalache la penitenciarul Rîmnicu Sărat, în 1963. Care Mihalache fusese anterior, în guvernările țărăniste, inclusiv ministru de interne. Și păstorise acțiuni represive nu tocmai elegante.

De așa ceva nu se scrie.

Căci avem nevoie de sînge, cît și de a umili pe altul.

Se înțelege că ultimul nu-i vreun ins mai mai lat în spate decît noi...

PS

Nu-mi iese din minte aici o vorbă a unu personaj de film, absolut valabilă (cred eu) în viață:

„Eu nu mai sînt cel de acum 30 de ani...”

La ieșirea lui Adriean Videanu

.. de la DNA, cu cătușele puse, fondul sonor al televiziunilor a cuprins și strigătele de „Videanu la puscarie" ...

.

Dacă nu ești leneș, ai din ce face literatură ori măcar reproducere a unei felii de România 2015...

Vorba cea ne-amabilă venea de la un cetățean.
Avea un steag cît toate zilele și clama cele pomenite.
(Mi-a fugit mintea scurt la acel personaj de la 1848, poreclit „Marin Național”).

Recunosc, mă fac uneori avocatul a ceea ce pare Diavol...
Deci Videanu e ticălos...
Dar nenea cel cu drapelul, ce e?

Videanu nu i-a făcut nimic, iar aici sănătos e să nu-mi spuneți c-alde chipeșul politician l-a afectat în vreun fel pe guraliv.
Țugulanul era pur și simplu un nedormit bine, care găsese în sfîrșit un loc și un om căruia să-i frece ridichea.
Nu a avut curaj s-o facă celor care l-au tratat asemănător cîndva, pe dînsul.
O face, curajos, cu încătușatul A.V.

Teoretic, nu am idee de ce scrisele noastre se referă rarissim la ticăloșia celor mici.
Ce-i drept, nu toți sînt Zola.
Emile Zola.

PS
O să iertați vorba urîtă...
În paralel, ne căcăm pe noi că ce creștini sîntem.

Privesc un articol din „Gândul”.

La dumnealor, gazetari, nu am pretenții. Dînșii fiind precum prelații: cu vorbe mari pe buze, plus mierosenie, dar mai terestri material decît noi toți la un loc.
Privesc însă la supărații compatrioți care opinează pe acolo.

Am îndoieli că la modul în care-și gestionează iritarea vor putea schimba ceva în metehnele țării ăsteia.
Sînt exact oamenii pe care-i pun la zid, dar cu altă pălărie.
Frații lor.

Uman

Privesc o poză cu prelați. Și mireni sus-puși.
Iau pe rînd și cu zăbavă, chipul fiecărui prelat de pe acolo.

Eventual și al celorlalți.

Oare ce fac respectivii în grup restrîns, legat de vorbele mari vehiculate?
Ori cînd nu-i vede nimeni?

Oameni.

Paradoxal, dacă insisti pe fizionomia lor, îți piere vreo iritare.
Ziceți că e bine să fii șucărit, pe-așa monștri?
Prefer să fiu destins.
Și eventual să scriu despre așa lucruri pe aici.
.
Cu toții sîntem oameni.

Nimeresc o formulare…

„Încă o dată despre Ruşinea de a fi Român, domnule Iohannis!”

Părerea mea.
Cînd ei nevoie să scrii romîn cu majusculă, nu mă miră că ești sensibil la ideea de rușine (nici nu mai contează dacă o pui tu în cîrcă cuiva, ori ești sensibil cînd te privește).

Am mai spus, pe aici.
Găsesc rușinea drept sentiment nefericit și ineficient. Și care nu face deloc cinste educatorului.

O cunoștință munte

în prag de șase decenii personale, are nostalgii pentru dusele drumuri tinerești pe munte. Că ce bine era.

Fără îndoială are toate motivele personale să procedeze așa! În ce mă privește, încerc să-mi mențin bărcuța (cogeneră) azi, și în viitor. Trecutul a fost al naibii de fain (drept dovadă, ascult acum Donna Summer), dar e dus, și gata. cel mult îl administrezi precum sarea, cea din bucate.

.

Totodată.

O zisă, a simpaticei amice:

„Ce vremuri frumoase – ce bine ne simteam toti impreuna” (am cunoscut-o mai tîrziu...)

Nu m-am simțit niciodată bine între semeni.

Îi simțeam superiori și că mă disprețuiesc.

Hazul face ca, dincolo de o mască oarecare, subsemnatul să manifeste acum cam aceeași atitudine, față de restul lumii.

Nu fac un secret că-s un tip

…care a meditat cam des la sinucidere, în mersu-i prin viață...

Nu știu dacă-i de jenat excesiv din asta – a făcut-o și-un Emil Cioran, și-a dus-o altminteri bine mersi. Ceea ce nu mă miră, asemenea tendințe fiind totuși utile în descărcarea disperării, eventual a groazei. N-au decît să rîdă alții de-așa atitudine, cîtă vreme la dînșii nedescărcatele se duc în ulcer și-atîtea hibe...

Dac-apuci ca interlocutorul să nu refuleze brusc ideea, respectiv să dea din mîini ca apucatul, îți va face două observații mari. Că-i un gest necurajos (ea și părerea unui Teodor Mazilu...), plus că-o să fii tras de urechi pe lumea ailaltă.

Părerea mi-i, însă, că-i un gest de mare curaj. Îndrăzneală și tragism. Este și ceea ce-aș pleda, de m-aș trezi dus la vreun tribunal, dincolo de Styx. Parcă-i văd, în jilțuri și cu bărbi albe, ascultînd ce le-oi zice.

Dar nu asta mi-i marea problemă. Ci ce mă fac cu catralioanele de veacuri care-s de traversat apoi. La cazan sau ba.

Lucrurile care nu se spun.

Cineva postează despre Victor Ciorbea. Nefavorabil.
Cum, de fapt, e majoritatea calificativelor despre dînsul.

Unde voi s-ajung?
Laudă multă lume pe Corneliu Coposu.
Eu avînd părere nu prea grozavă despre respectivul.
.
A creat un PNȚCD care, la dobîndirea puterii în 1996 (prin intermediul Convenției democratice), nu avea pui de ins capabil să conducă un guvern, fie el și de coaliție. Ca atare, l-a adus din exterior pe Ciorbea.
În paralel, bravii secundanți ai lui Coposu se pricepeau grozav la oameni, drept dovadă Ciorbea a plecat mai mult decît trîntind ușa dintre ei, cînd a fost debarcat de la Guvern.
Tendința asta au probat-o și alți oameni mai mult ori mai puțin ai PNȚCD, cum ar fi Emil Constantinescu și Radu Vasile. Și ei aleși, desemnați cu maximă înțelepciune.

Cineva noroiește

…„subcultura lumii în care se invârte” cutare doamnă blondă (și dulce foc!).

E posibil. Să avem într-atît de acoperit o micime (prin intermediul coborîrii celuilalt).
... Încît să nu mai observăm că oricînd poate poate apărea – vorba lui Eminescu – un mititel?...

Și care să ne probeze c-alde cultura pe care o afișăm face taman doi firfirici pe lîngă a altora?
Cantitativ, cît și calitativ.

Calitativ înseamnă inclusiv s-ai idee că, *dichter, bauer sau konig*, cam tot doi metri pătrați ni-s de ajuns la un moment dat.
Spuneți că-s foarte prăpăstios prin ultimele vorbe?

Poate.
Dar ideea rămîne.

Știți locul ăla nasol

… din iad, cînd intri pe dreapta? Unde-i curent, mizerie pe jos și mai mare al zonei un drac la pătrat?
E, acolo am s-ajung!

Vorbele despre dragoste.
Părerea mea-i că te încurci cu ele cînd n-ai apucat să inspiri lung-lung în preajma ori la gîndul către aleasa inimii.
Altminteri, acele rîndurile frumoase se află de două feluri.
Cînd de chiu de vai notezi mata impresii. Respectiv, cînd preiei savantlîcurile altuia. În genul:

> *„Exista un lucru numit Dragoste Adevarata, care implica intotdeauna consideratie. Principala ei caracteristica este, de fapt, respectul pentru demnitatea personala. Efectul ei este de a stimula Respectul de sine al Celuilalt, iar preocuparea ei este de a-l ajuta pe cel drag sa devina El Insusi. In mod misterios, o astfel de iubire isi gaseste adevarata implinire in puterea de a-l stimula pe Celalalt sa atinga Desavarsirea..."*
> (astea fiind zise de un cetățean Romano Guardini, pe nume)

Stau și mă întreb.
De ce oare un om nu ajunge să guște amorul frust, și apelează la așa distihuri?
Cum naiba arată o familiei unde erosul (ce să mai spun de sex!) este într-atît de pus la colț? De unde li se trage?
Ce întîmplări din trecut au dus la așa atitudine? Pot bănui.

Observ, totodată, că înșiruirea literară în chestiune servește nu doar eliberării (fie și foarte pe ocolite) a sexualelor, dar și pentru dregerea imaginii personalelor, în fața altora.
Ca atare, se apelează la umflături monumentale, gen ”a-l stimula pe celălalt să atingă Desăvîrșirea” (se înțelege că dumneata ești demult la per tu cu Ea, desăvîrșirea).
.
Trec aici peste faptul că un gol măricel (și-al dracului de dureros) te face – pe matale scriitorul – să iei măcar un pic în serios că lipsa de balamuc e posibilă pe lumea asta.
Căci asta înseamnă desăvîrșirea cu pricina.

Îndrăznesc pe aici

… din cînd în cînd, afirmația că Dan Puric e un mare panglicar.
Repet astă părere azi, în urma vederii unei duioase poezii...
Iată-i ultima parte.:

> *„Blestemul greu să vă lovească,*
> *Doar bube rele să vă crească,*
> *Ochii să îi aveţi ca napul*
> *Şi să vă roadă viermii capul!*

Să putreziţi toţi prin palate,
Toţi spulberaţi să fiţi în toate
Şi să aveţi doar oase moi!
Blestem, blestem, blestem pe voi!
Popor român, nu te-ai săturat să stai pe locul mortului şi să fii condus de toţi tâmpiţii?”

.

Chestia asta cu blestem pe voi (și să putrezească etc.) e pentru neputincioși...

Zic asta pentru că – dacă blestemi și pînă poimarți – ăla care te-a scos din țîțîni va fi tot unde-l știai, deloc deranjat de incantație.

Cît privește dacă poporul s-a săturat, pot bănui că ori s-a săturat (dar nu are ce face) și poemul dlui Puric e inutil, ori nu s-a săturat, cu aceeași amabilă concluzie.

O plimbare la soare

… prin preajma unui complex spitalicesc din Berceni m-a dus cu ochii pe o bisericuță, dintre cele ridicate de BOR imediat după 1990.

Vor sfîrși urît, asemenea locașuri.

Vorba mea pare sacrilegiu, dar situația rămîne tot deloc roză.

.

Îmi fuge mintea la acele ploi bogate, care-n miez de vară amplifică bălțile existente în vreun colț de natură oarecare.

Reapare apoi soarele arzător, care, după ceva zile toride, ajunge să usuce locurile cu strat mai subțire de apă, unde mici lujeri țîșniseră la viață. Se usucă, acele plăntuțe.

.

Ca așa și cu bisericile ivite în cele mai neașteptate colțuri, după Revoluție.

Nu pretind mărimilor bisericești din preajma fostului patriarh să anticipeze viitorul. Au făcut și dînșii cum li s-a părut mai bine. Cert este însă că nu se vor repeta niciodată condițiile Ploii celei Mari, de după căderea comuniștilor. Cînd lumea era foarte dispusă la cultivarea credinței, ba chiar pentru a recupera rămînerea în urmă – întru dezvoltare – la care o obligase comunismul.

Rău fiind subsemnatul ori ba, acele condiții nu se vor mai repeta vreodată. Iar nevoile de funcționare a tuturor lăcașurilor, constante.

Asta, în vreme ce trendul este cel remarcat săptămînile astea, cînd cu păstrarea sau ba a disciplinei Religie în școli.

.

Asta e.

Nu ar fi primele lucrurile omenești care se demodează și repauzează.

TVR1 prezenta aseară…

cîțiva reprezentanți ai mișcării civice. Cea actuală și românească.

Pentru că nu se cădea altfel probabil, lucrurile erau prezentate elogios.
(mintea mea – de care o să se-aleagă praful – nu pricepe de ce, și aici, lucrurile nu-s prezentate neutru. Explicația o țin pentru mine...)

La așa acțiune, relatare, din start intervine o chestie. Cam din categoria dragostei de neam. Nu încape fir de iarbă tremurînd contrar, în rînd. Iar dacă apare vreun zăpăcit, toți se uită la el ca la bizareria Universului.
Chit că nu-ți pot da o explicație. Se uită și atît (iar pe uitătura lor se poate trage, cred, un studiu interesant).

În acel reportaj, despre civicii romîni, totul purta o amprentă irezistibilă, fie și nu foarte explicită: 'Ăștia nu-s ca alții, aștia vor aduce lapte și miere, pe meleagurile noastre..."
Este drept că, precum la orice manevră de suflet, trimiterile la istorie nu-s foarte dese, ca să nu apară din neant vreun reper, care deja-i suficient pentru o fatală șubrezire a lucrurilor. Priviți la marii dictator – o secundă nu va fi pus la concret în comparație cu ceva, căci așa ceva ar pune lucrurile, fatal, cu picioarele pe pămînt.

Țin să precizez ceva.
Nu știu cît, la mijloc, mi-i aici demers de tip neguros care vrea să dea cu inșii reușiți de sol.
Ci pur și simplu-s uimit că niște amănunte esențiale scapă...
(„He-he, maître, un pas era pînă la grandomania acută, și-l trecuși!...Deci mata vezi o chestie, iar ăilalți ba... Frumos! Uine, ia la nenea un Xanax proaspăt!...")
Am umane rezerve față de Marea Pleiadă civică a momentului din niște rațiuni cît se poate de banale.
Una la mînă, parcă am mai auzit entuziasme d-astea, și pe la noi (văzute cu ochii imediat după 1990), și pe afară (astea, de prin cărți).
Apoi, nu am cum să fiu lipsit de ochi, de minte cînd privesc discursurile liderilor civici, respectiv ale suporterilor dînșilor. I-am auzit în stradă (de fapt în media, unde le erau reproduse discursurile), pe primii, respectiv pe net, în cazul militanților de rînd. La vremea cu pricina am punctat gogoșile oratorice ale ambelor categorii – dacă e cazul mă înham cu mare plăcere la a le mai radiografia o dată...
La bani mărunți, asupra genului de situație a opinat și unul Caragiale, cînd trata de pildă despre un curat Coriolan Drăgănescu.
În același timp, pot da ochi spre ideea de vîrste ale omului, cu ale sale optici la 20-25 de ani, respectiv cele ulterioare.

PS
Fain. Înșirând cele de mai sus, m-am scos din depresie pentru două ceasuri! Mi se pare că sînt important!

Băse(scu)

Dacă dau roată cu ochii, pe eșichier, Băsescu îmi pare un tip infinit mai puțin speriat de moarte, de eșec decît confrații politicieni.

Nu mă miră, la cartea-i de vizită decurgînd din fizionomie, din gesturi.

Nu mi-am bătut vreodată capul cu ascendența-i etnică și nici nu știu dacă-i de fel din Dobrogea Basarabilor. Dar, notre Traian posedă ceva din vehemența peste pustii a tătarilor...

.

Zic și eu!

Că de-aia ne-a dat Statul vorbire.

Mă simt foarte singur.

(din fericire, nu se termină Lumea cu starea asta...).

Nu mărturisesc cele de mai sus din melancolie, ci drept constatare – să-i spun – rațională. Și de la care plec mai departe, să văd pe unde găsesc cea mai bună adaptare...

Zic asta de la un profan interviu dat de Elena Udrea.

Pe care lumea gazetărească îl ia la omor, pe tonuri dintre cele mai felurite și mai suculente.

Oare nu te poți apleca și altfel asupra unor zise ca acelea, a unor oameni precum Elena?

> (Vi se pare suspect c-o numesc astfel, Elena? Și că-n mod sigur sînt amorezat de ea?
> Mmmm. Fără a fi adeptul lui coitus interruptus, pot plăcea o femeie și fără a mă duce pînă la capătul drumului... Mai ales că am motive să nu o iau de zeiță.)

.

Nu-i poți privi gesturile, persoana și fără a da cu parul?

Se pare că nu. Probabil la mijloc este o sănătoasă frică de a pica în nuanțe. Căci așa ceva ucide acțiunea. Distruge platoșa ce rezistă atîtor furtuni senzoriale, pe lumea asta. Cel puțin pînă la o vîrstă.

În radicalisme asemănătoare pică nu doar gazetari fără pretenții academice, dar și critici literari spălați, și deloc prăfuiți de ani, de reumatisme.

.

> *„Multă vreme am luat-o personal și am suferit cînd scriitorii români importanți erau tratați ca ultima roată de la căruță, fiind preferate "vedetele" de "showbiz" autohton. Multă vreme am citit publicații și am zappat pe televiziuni în căutarea unei știri amărîte despre un scriitor român – nu, nu în ziua cînd el moare, ci înainte de asta...*
> *Multă vreme am acceptat disprețul acultural al obsedaților de rating cu orice preț.*
> *Din păcate pentru ei, epoca lor a apus. Nu mai avem nevoie de ei pentru a face legătura între scriitorii români și publicul românesc. Cînd 50.000 de utilizatori FB/ zi și 1.400.000 utilizatori FB/ lună iau act de pe Literatura de azi de ce fac scriitorii români, pot spune cu sadism:*
> *Pa, producători de junk! Vă meritați soarta.”*
>
> Revoltat-încîntatul de mai sus face tăcut un detaliu.
> Cît de superficială vor fi acele intraturi pe siteurile-minune?

Fraieri să se găsească.

În rest, șmecherii colcăie. Inerent, și la niveluri mai înalte. Și cam pe toate meridinele.

Domnul care cîștigă electoral în Grecia se vrea deștept.
Prins cu ușa situațiunii economice eline, saltă sub reflectoare arzătoarea problemă a crimelor naziste față de țărișoara lui scumpă.
Care ai, neamule, o batistă?
Vreau să-mi suflu nasul, nu să șterg o lacrimă.

Pe acel interesant drum, al reproșurilor istorice, io zic să dăm o fugă pînă la mîndrul Alexandru.
Cel Macedon.
Și să întreb dacă delicatele-i gesturi prin Orient, prin secolul 4 î.e.n., pot căpăta un tratament asemănător?

Ziceți că acelea nu se pun?
Și că, în general, e cum vreți dvs. să fie, în acest 'nisipar' al grădiniței?

PS
Dacă noi, românii ortodocși, avem beleaua unei biserici cam slave, în detrimentul cîntatei origini romane a poporului, grecii par să posede alta. Ca ortodocși (mai chitiți ca noi!) ce se află, trebuie să-mpace lucrurile cu idolul istoric numit Alexandru Macedon. Care iubea, cu patos chiar, precum în păcătoasa Sodoma.
.

„Elena Udrea:

… ”SRI l-a făcut pe Klaus Iohannis președinte”.

Semnatarul rîndurilor de față acționează poate un pic extremist. Acordă inițial întreaga încredere celui care emană o afirmație sau alta, după care cercetează (aproape) la sînge.
(Ultima chestie nu e neapărat din criticism, cît din vreo lăcomie intelectuală...)

În astă lumină, am impresia că un personaj politic de talia dnei Udrea știe ce spune.

Asta, pe cînd mi pica întîia oară ochii pe zisa de aici.

Apoi, realizînd că vorba nu-i este deloc tare deșteaptă, meditez cu cîtă ușurință se cade, de acolo de sus.

.

Că ar pica și atît, n-ar fi bai. Te duci la plimbare, cum o fac atîțiia foști.

Mica problemă este că, dacă gestionezi relația-ți cu DNA pe așa baze, vei avea mari probleme.

.

Chiar dacă SRI-ul ar fi călcat strîmb, iar matale ai văzut asudînd 16 ore pe zi stafful Serviciului, plus cătane, la așa acțiune – tot nu se spune.

Iar asta nu neapărat ca ofrandă în sine zeiței *Discreție*.

Ci pentru că procedezi precum mecanicul tont de locomotivă. Pui, apă, apoi dai la lopată spre focar, iar finalmente, în loc să pornești 'mașina' spre Brașov să zicem, arăți încîntat frînarului din stația Vintileanca ce abur frumos poți purja, ca prostul...

Între noi fie vorba

Și pornind de la furioasele voci pe Elena Udrea.

Ca bărbați.

Și presupunînd că nu sîntem prea timizi.

Cîți nu am lăs-o baltă cu vituperările, dacă la belle Elena ne-ar invita la o cină intelectuală în doi, la vila ei de femeie singură?

Ca femei.

Cîte nu ar depune crunt efort pentru a respinge o invitație 'ca fetele', nu chiar la Paris, dar măcar la Viana? Mai ales dacă e însoțită de liniștitoarea vorbă, spusă pe ton jos: „Lasă, nu-ți bate capul, doi-trei lei de cheltuială s-or găsi...”

Fiecare dintre noi își are prețul său. Unii dintre noi nu ne ferim de acest adevăr.

.

Dacă eu însumi aș ieși cu Elena la brațetă? Parcă la brațetă nu, căci pot bănui ce șade în spatele aparențelor... Cred, că nu aș ieși. Mă intimidează prea tare.

Să mă tai și n-aș fi mirosit

.. prin anii 80, cîți compatrioți nu înghit (de fapt) pe-americani...

Dînșii, românii cu pricina, respectiv urmași de-ai lor dînd scatoalce una-două, pe-aici (și la 2015), trupeților unchiului Sam.

Că ce să bagă ei în ale noastre... Și că asupresc pe unii sau alții, pre glob.

Dincolo de așa frumoase povești, îmi mențin o părere mai veche.

Cine-i iritat de americani, de fapt e dezumflat existențial de nici nu mai speră să dobîndească vreodată bogăția acelora, ori atitudinea lor de învingători..

O foarte interesantă precizare

… – nici nu mai contează unde – a dlui Ioan Ivan:

> *„Noi numim* sfertul academic*, neștiind că sfertul academic înseamnă să ajungi cu 15 minute înaintea evenimentului..."*

Pe diferite file media românești

… se produce de la un timp o frumoasă doamnă.
Păcat că e doar Evă.
Coriolan Drăgănescu ar fi fost invidios pe abilitățile dînsei.

> *Scrisoarea unei tinere din diaspora către Ponta: De ce nu-ți dau 10 euro*[1]
> *Dragă Victor Ponta, Îţi scriu aceste rânduri pentru că, după ce m-a indignat indiferenţa ta, m-a înfuriat incompetenţa ta, m-a adus în pragul râsului amestecat cu plânsul ipocrizia ta, sunt acum pe punctul de a-ţi mărturisi că aproape ţi-ai câştigat o admiratoare. Mi-am propus să tac, la început, dar când am văzut că toţi oamenii aceştia, care refuză să înţeleagă adevărul spuselor tale, te atacă în mod nedrept şi nu-ţi înţeleg raţionamentul, m-am gândit că cineva, până la urmă, te-ar putea apăra. /…/*
> *Da, Victor Ponta, poate că eşti de admirat. Pentru perseverenţa şi ambiţia ta de a baţjocori până la capăt. Pentru arta de a minţi. Pentru marşul cadenţat, fără ezitări, peste voinţa celor care nu te-au vrut până la lacrimi şi cărora le râzi în nas. Pentru faptul că încă eşti prim-ministru…"*

Altminteri, superbissimă femeie! Bănui că poate fura nu doar cloșca de pe ouă, dar și întreg acel adăpost de păsări…

[1] La bază s-a aflat o știre falsă, care atribuia premierului Ponta solicitarea către românii din diaspora, să contribuie la bugetul național.

Ziarul Gândul ne pune pe jar

„Aflat la Cluj Napoca, vicepremierul Ungariei lansează următoarea afirmaţie pe tema autonomiei, un subiect sensibil…
Cum reacţionaţi?”

Păi. Nu voi mai merge cafine!
Și voi gîndi acasă: între niște compatrioți majoritari precum fără-Dumnezeu ai „Gândului”, respectiv ocupantu maghiar, **se află vreo deosebire**?
Eu unul prefer să am disconfort de la străin, decît de la cel-precum-mine.

II

APROPO DE ZIARUL „GÂNDUL”.
Care-i plin de măgărioare.
Patriotice.
Cât și aducătoare de bănet.
Lor.
Patronului și angajaților .

Inșii din redacție arată așa.
.
PS
Ziceți că nu-s măgărioare? Eu totuși cred că așa se numește, cînd știi deja cum va reacționa patriotele nostru, la vreo zisă a unor maghiari, și ei oameni.
Adică neduși la de-toți-slăvita Biserică...:

Folosesc o vorbă

a Mariei Tănase: „Cînd o suna scîndura.” Adicătele cînd ne-om duce Dincolo.

Deci.

Pînă mi-o suna lingura îmi voi duce crucea unui urît obicei. A privi dincolo de aparențe. Mai alea alea jonglate de șmecheri.

Ia-uite în poza asta!

.

Nu o să fie niciun revoltat tîmpit, cît să spună că-i ofticat de veselia, de sexul exhibat, de bunăstarea materială a 'celora. Între altele.

Ca urmare, și în căutare de suporteri aflîndu-se, dă din pod jos chestia cu prostia. A altora. Carele pervertesc gustului cel desăvîrșit al Nației.

Dînsul, creatorul primitivei lucrărioare grafice, fiind un geniu.

O Valoare.

.

Un confrate montaniard

e supărat de ilegalitatea pe care o atribuie construcției unor vile din Bușteni Prahovei.

Ca rablagit de viață ce mă aflu, am tratat mai filosofic ceea ce mi-a părut – de curînd – mutilarea Dealului Melcilor, din Brașov. Urbea de sub Tîmpa fiind una căreia îi tot cînt refrenul cuiva: „...I gave you my heart!”.

Dincolo de aste tragisme, m-a pufnit rîsul.

Amintindu-mi că, încă din momentul cînd tata mă ducea pe mînă prin zonă, exista o și mai dihai rană în corpul aceleiași gîlme brașovene. E vorba de o exploatare de piatră, pe partea dinspre Dîrste.

Nici o secundă nu am lăcrimat ori măcar gîndit că și acolo se afla o rană (dacă judec după acelaș criteriu, inimos) a Muntelui!

Ca urmare, și chit că nu-mi place, admit că la mijloc ni-i un ceva legat de tulburarea obișnuinței, eventual de cruntul disconfort al aflării că nimic nu e bătut în cuie, pe lumea asta.

Că totul curge. Inclusiv viața noastră.

Sînt puține șanse să mai devin

… religios vreodată (chit că nu știi niciodată ce te pălește, cu groaza morții sub nas). Dar nicidecum nu mă vor trage pe acel drum relatări precum cea de mai jos (atenție la cine preia textul!).

Mie mi se pare mitocănie curată modul în care personajul nec plus ultra de-acolo **ocolește o întrebare simplă**.

Să fiu iertat, dar mi-e scîrbă!

> *”Acum două săptămîni, aflat în Filipine, Papa Francisc a fost întrebat de o fetiță de 12 ani:* Mulți copii sînt abandonați de părinții lor. Mulți copii ajung să se prostitueze ori să consume droguri. Cum de îngăduie Dumnezeu așa ceva? *Cu lacrimi în ochi, fetița a adăugat:* Copiii nu au nici o vină, n-au greșit cu nimic!
> *Papa a putut răspunde într-un singur fel: a îmbrățișat-o lung, copleșit nu doar de întrebare ci și de faptul că o făptură inocentă și fragilă suferă întrebînd așa ceva. Atît a putut răspunde pe loc urmașul lui Petru, cu o îmbrățișare.*
> *Apoi, adresîndu-se unei imense mulțimi de credincioși, a lăsat de-o parte discursul pe care îl pregătise în limba engleză și a început în spaniolă, limba sa maternă, o meditație provocată de lacrimile fetiței :*
> *<<Ea a pus o întrebare la care nu există răspuns și nici măcar nu a putut să o exprime pe de-a întregul în vorbe, ci în lacrimi. Esența întrebării ei te lasă, aproape, fără replică (...)*
> *Doar atunci cînd și noi vom plînge din cauza acestor realități, vom fi aproape de răspuns.*
> *Plîngem noi de cîte ori vedem un copil înfometat, un copil abandonat pe stradă care consumă droguri, un copil abuzat, un copil folosit ca sclav?*
> *Să învățăm să plîngem așa cum ne-a arătat ea azi.*
> *Marea întrebare «de ce suferă copiii?», ea a pus-o plîngînd.*
> *Iar răspunsul pe care putem să i-l dăm noi azi este să învățăm să plîngem într-adevăr.*
> *Anumite realități în viață pot fi văzute numai cu ochii curățați prin lacrimi>>"*

Trec peste ideea că, de 2000 de ani, credincioșii nu s-au înghesuit la acele lacrimi. Deci ar fi de căutat altă soluție. În același timp, Francisc nu spune care e opinia divină. Băiat deștept, nu precozează nici că n-are idee…

Vă propun un exercițiu

…mititel de imaginație.
Pornind de la zisa vicepremierului ungar:

> *„... Despre autonomia maghiarilor din România: „În spatele fiecărui maghiar este Ungaria. Orice s-ar întâmpla, puteţi conta pe noi!”*

Băieții au sînge în instalație.
Iar să vedem dacă noi mergem în: Basarabia. Ucraina. Serbia.
... și întrebuințăm aceeași vorbe, doar înlocuind maghiar cu român, iar Ungaria cu România...
E?
Cum e?

Agresivitatea noastră cea de toate zilele.

Și atît de normală.

Laud la un moment dat condeiul unui politician conservator, de-acum un veac.
Îmi scapă însă amănuntul că, la momentul cu pricina, omul nostru primea cît de cît răsfățul sorții. De pildă, partidul îi era în putere, un bătrîn rege îi era favorabil, și tot așa.
Pe un pic de ani, tăvălugul unui război mondial l-a lăsat pre pomenitul domn A.M. – după cum s-ar spune azi – sportiv.
Ca urmare, și inițial spre marea-mi surprindere, scrisele lui devin infinit mai acre. O zisă de bine ori destinsă nu văd pe acolo..

Prima reacție-mi este să mă duc la oglindă, și să mă întreb dacă procedez altfel, pe unde dau cu pana. Păi...

Apoi, mă-ntreb ce ne-o opri să scriem și de bine.

Răspunsul nu-mi place deloc, dar – ca orice felie de realitate – e de luat cum se află.

E prea multă agresivitate (absolut naturală) a Speciei în noi, fie și cravată purtînd, ca să nu domine totul. Sau barim așa se poartă lcururile într-o țară unde-ai senzație că la fiecare colț de stradă se află un seamăn c-un par.

Pe de altă parte.

O să-mi spuneți că uite și ce de-a lucruri suave se produc prin jur! Uite ce perii nesfîrșite (și încrederi fără margini) se trag la adresa vreunui personaj! E perfect adevărat, dar falsitatea/artificialitatea acelor elogii le face să circule mînă în mînă tot cu pomenita agresivitate. Dacă nu mă credeți, priviți cu tratează vreun fan Ponta, respectiv Iohannis pe adversar!

.

Bineînțeles că n-o să se isprăvească lumea din așa fleacuri!

Pe lumea asta

…fără elasticitate a spiritului ești mort și îngropat.

De pildă, pozezi în om serios, patriot, civilizat – ca mască pentru un caractir al delicioasei comune primitive.

> *„Dacă tăceați, plagiator rămâneați!”*

Cum spiritele de calitate se atrag, o gazeta va da fuga să titreze: „Scrisoarea unei românce din Canada către Ponta, după propunerea ca diaspora să cotizeze la bugetul statului”.

http://activenews.ro/scrisoarea-unei-romance-din-canada-cat…

.

O să spuneți că stau eu prost aici cu sensibilitatea.

Poate. Dar nu eu am țipat că noi ne aflăm cel mai destupat neam, și că-i o mare măgărie a nu fi *chemați* la masa națiilor civilizate!

PS

Legat de acel plagiat.

N-a fost o treabă foarte frumoasă.

Dar vi se pare c-alde corectitudinea fuse și este sport natural, pe însoritele noastre meleaguri?

.

PS2

Nu știu dacă Ipătească cea contemporană are idee.

Dar și dl Ponta are drept de îmbrăcat costum național.

Ia să ne imaginăm: cum se stropșesc unul la altul, în straie de sărbătoare națională aflîndu-se?

Nu am putut să nu zîmbesc...

...ieri.

Pe cînd ne nimerisem doi cititori de *biblie*, pe bănci opuse ale metroului bucureștean.

Domnul din fața mea lectura una clasică, de-a lui Doamne-doamne. Cred că o făcea des, deoarece se observa o folositoare uzură a filelor.

A mea era nițel de alt gen, dar servind tot de carte-căpătîi.

Ce-i drept, eu am două asemenea tipărituri, iar în cazul de față buchiseam la cartea semnată de Karen Horney, cea cu conflictele interioare nerezolvate ...

Și uite-așa ne puneam ordine în viață fiecare, pe două banchete de 'subway' mioritic.

Dumnealui, sper să nu comit aici o mojicie, era nițel mai încruntat ca mine (normal, va fi avînd un serviciu...). Iar de aici, curiozitatea-mi la cît de utile, de fapt, ne sînt asemenea îndrumare?

Cred că nu aduc în viața noastră decît o liniște oarecare, de moment.

Căci viața rămîne cum este.

> *Pentru amănunte asupra existenței noastre pămîntene aici citez din clasici (chit că și ei lecturează din clasica Scriptură):*
> *Mătușa Polly parcă (sau verișoara nu-știu-care, aia de treabă?), către Thomas Sawyer: „Omul născut din femeie are viața scurtă și plină de griji...”.*

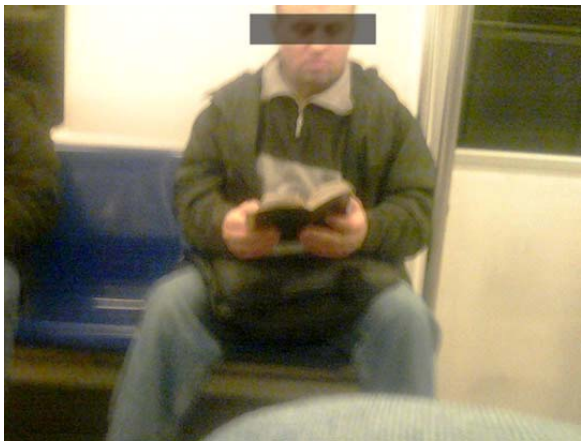

Cuvintele...

Un articol debutează așa:

> *„Putin must be stopped...!”.*

Dacă mă pricep eu a citi aici, străgătorul îți recunoaște limitele, și îndrumă pe alții că facă ceea ce nu poate el.

.

E doar o nuanță a frumoasei vorbe.

În alt context, cînd îți spui (eventual să audă și alții) „Trebuie pentru ca să fac asta!...”, în mod sigur te afli în conflict cu interiorul tău. Și duci mîna spre bici, chit că efectul este aici mai puțin sigur decît în cazu' animalelor de povară..

Știu că se practică pe lumea asta

Dar tot cuget.

Nu cred că se poartă vorbă mai superficială decît „Dumnezeu să-l / o odihnească”...

O minte indiscutabil destupată

a acestor ani tratează despre oarece invazie a neologismelor...:

> *”Secretarele nu-şi mai spun decât manager assistant.*
> *Cizmarii sunt designeri.*
> *Mă aşteptam să fie vorba de crize de aclimatizare şi de micile noastre snobisme de cetăţeni ai unei ţări mici, dar vioaie. Nici gând.*
> *S-a ajuns la un nou limbaj de lemn, neologistic, întrebuinţat pe la posturi de radio şi de televiziune, iar cuvinte româneşti cât se poate de utile sunt înlocuite prosteşte de persoane care stau prost şi cu vocabularul limbii române, şi cu gramatica ei.*
> *Tot soiul de absolvenţi şi absolvente de Spiru Haret, cărora li se adaugă politicieni inepţi şi comentatori care par să-şi fi luat doctoratul la un sprit, înainte de a lua notă de trecere la română în liceu se dau în bărcile neologismelor, cu dezinvoltura prostului fudul.*
> *Potrivit lor, nu mai avem prilejuri, avem doar oportunităţi...”*

.

Părerea mea.

A lui Ordean.

De cînd lumea românească, expresiile noi (îndeobște aduse din exterior) au uimit/deranjat.

Știu că la un 1985 mă dădeam iritat de vorba „a face pe cineva”, derivată din 'fuck'.

Peste vreo zece ani, îmi pica prost nu mai știu expresie occidentală de salut, susținută de ProTV. Pe urmă m-am trezit c-am hăpăit-o și eu, întru vocabular!

De atunci, stau cuminte, cu reproșurile în acest domeniu.

După cum.

Multe dintre expresiile cu pricina circulă în medii restrînse.

Dacă cei de-acolo simt nevoia de așa exprimări (fie și pentru a epata), asta e! Stau prea prost cu tensiunea, pentru a risca un infarct dintru deranj lingvistic...

PS

„Nu mai suntem hotărâţi să facem ceva, ci determinaţi.
Nu mai realizăm, ci implementăm.
Nu mai avem cazuri, ci spete.
Nu ne mai ducem într-un loc, ci într-o locaţie.
Nu mai luăm în considerare, fiindcă anvizajăm.
Nu mai consimţim, ci achiesăm....”
Serviciul de întreţinere a devenit mentenanţă.
Ceva care ţi se pare obligatoriu e un must !!!
Nu mai avem speranţe, deoarece am trecut la expectaţiuni.
Nu ne mai concentrăm, pentru că ne focusăm.
Şi nu mai aşteptăm un răspuns, ci un feedback.
Nu mai avem frizeri si croitorese, avem hair stilisti si creatoare de fashion...”
Șamd.”

Îngrijorarea de mai jos

…a dlui Pleșu este mai mult decît justificată.

”Ţara […] care te protejează, în care ai încredere şi pe care o asumi ca pe o marcă identitară de neocolit.

De la o vreme însă, toate aceste subînţelesuri au intrat în derivă. Trăiesc într-un loc pe care nu-l mai pot resimţi ca fiind „al meu”. Ceea ce se petrece în instituţiile fundamentale ale ţării, ceea ce văd pe toate canalele de televiziune, ceea ce aflu din ziare, toate mă fac să cred că ţara mea nu mai are mare legătură cu mine. E ţara altora: a unei reţele de indivizi care au ajuns la vîrf prin grosolane manevre de partid, de familie şi de gaşcă. Faţă de ţara „lor” mă simt nu numai străin, ci pur şi simplu ameninţat. Sunt şocat cînd le văd portretele, cînd îi aud vorbind şi cînd mă gîndesc că ei îmi hotărăsc viaţa

.

Inevitabilă îmi este însă observația că nici acum 10, 20, 80 de ani lucrurile nu difereau prea mult (iar asta se poate dovedi ușor)...

Avînd în vedere acest subiectivism al alarmării, mi se sperie un pic gîndul...

Uite de ce!

Mulți ani, sub soare, trăim cu convingerea că nebunia din jur se va domoli la un moment dat, va deveni mai puțin agresivă / înfricoșătoare.

La un moment dat, pot bănui că e vorba de trecerea la vîrsta a treia, drogul interesat furnizat de Specie dispare, dintre temerile noastre... Și (procesul anterior fiind, după cum am spus, inconștient) ni se pare că doar în acel prezent realitatea se află greu-greu suportabilă!

.

PS

Am enumerat mai sus „10, 20, 80 ani" întrucît voiam să ocolesc epoca cea comunistă.

Cînd, mi-i barim părere, hibele în sine au fost la fel, însă cu haine impuse de ideologia acelei jumătăți de veac.

PS 2

În ce mă privește.

Avînd în vedere că mă strădui să iau lucrurile cum sînt, probabil nu va sosi nime' să mă întrebe ce am făcut pentru schimbarea situației.

Avem nevoie ca de apă

… să credem pe alții inferiori nouă.

Ca urmare, orice fleac saltă vreun nenorocit din condiția de inferior (nu am alt sinonim...) față de noi, păi ne indispune grozav!

De pildă, că femeii de serviciu a ajuns să i se spună (după cum vedeți, nici măcar biata Frosa nu se numește astfel, ci o declară șefii corporatiști...) duty clean manager.

Ușor ne este de păcălit inconștientul...

"Sute de pelerini vin zilnic

…să vadă minunea de la mormântul părintelui Iustin Pârvu..."

Zic și eu...

Cînd stai și-aștepți minuni, e foarte posibil ca restul vieții să constituie ceva la antipodul minunii.

Haios este că, în paralel, drept-credinciosul își declară viața (adică ne-minunea de care vorbeam) drept păstorită de bunul Dumnezeu...

.

APROPO.

Mă uitam la o emisiune TV recentă, un dl Florian Bichir, credincios, contra mahalagește spusele unui liber cugetător – zic eu respectuos... – recte dl Remus Cernea.

Cîndva, un chinez

poate mai scund decît media compatrioților punea în gardă: „Să te ferească sfîntul să trăiești vremuri interesante!...”.

Mucalitul Deng Xiao-Ping numea astfel epoca așa-numitei Revoluții culturale, cînd scăpase la fix de suprimarea fizică.

Cred însă că eticheta poate privi și evenimente mai puțin tragice.

De pildă, neașteptatele acestor recente luni calendaristice, din România...

.

Cînd o candidată în politichie se declară Bună pentru educație, ba chiar pentru președinția România – pentru ca la puține săptămîni să se vădească bună pentru DNA...

La intrarea într-o stație de metrou

...trec pe lîngă una dintre acele cutii din tablă și sticlă, unde o controloare veghează trecerea călătorilor. Îmi agață auzul vorba, altminteri clasică: *„Munții noștri aur poartă / Noi cerșim din poartă-n poartă...”*

Întorc ochii spre emitentă. E acel tip de femeie căruia răutăcioșii, acum vreo 25 de ani, îi spuneau „fesenistă”.

Persoana în cauză are în față, deschis, ziarul „Click!” (mi-i clar că un pasaj de pe-acolo a declanșat obida în haine atît de poetice).

Acela care luptă de nu mai poate împotriva infantilismului, a inculturii din noi!

PS

Ce școală avea și Goga (părintele versului de mai sus) în el!

E o aplicare perfectă, acolo, a demagogiei de succes!

DOAMNA UDREA:

”Toți bărbații politici ai țării

…s-au ascuns pe sub mese!”
Așa susține doamna Elena Udrea.

.

N-am pretenția că-s mare sculă de Adam, dar de-o treabă tot am aflat pînă acum. Cînd o femeie vrea să te joace pe degete, te acuză direct ori ascuns că nu ești suficient de bărbat.

Care-i doritor să-și demonstreze lumii bărbăția, imediat dă din colț în colț, să arate că nu e așa, că uite ce mușchi are și ce voce de bariton.

PS

În politică, aia romînească și de la început de mileniu barim, pare să fie ca în alpinism.

Nu contează neapărat unde ajungi, ci cum termini cariera...

E posibil să fie valabil și la Adrian Sîrbu

MEDIAFAX ne informează

…cu privire la reacția patronului său (Adrian Sârbu), reținut de DNA:

> *”Dosarul MEDIAFAX are ca scop distrugerea instituţiilor media pe care le-a construit în ultimii 25 de ani... /.../ Dosar fabricat la comanda lui Pontaghiță!”*

.

Faptul că părintele Spiritului ProTV lansează explicații conspiraționiste n-ar fi un cap de țară. Eventual ne-am îndoi nițel, pentru prima dată, de o inteligență anterior unanim elogiată.

Partea proastă este că, dacă te iau viscerele pînă la afirma așa ceva, s-ar putea să ai probleme în lupta – deloc-deloc simplă – care te așteaptă.

Este drept că, la picatul de sus, e foarte posibil să ni se ducă stăpînirea de sine. Plus morga.

Cu destulă reticență

…ridic următorul subiect.

Camil Petrescu, fie și printr-un interpus personaj, spune că societățile nu merg înainte prin idealiști gen Ștefan Gheorghidiu, ci prin amorali constructivi precum unchiul acestuia, Nae.

.

Sînt absolut de acord.

Dar tot mi se sparie un pic gîndul a nu fi simțit vreo vînă de obraz la majoritatea potentaților economici ai României postdecembriste...

Nu spun, în paralel, că politicienii se vor fi aflat nuferi.

Nu-i imposibil

… să vezi o peliculă, peste nu mulți ani, despre reîntîlnirea – la 2015... – dintre Adrian Sârbu și Dan Voiculescu...

Nu mă bucur de necazul lor, dar imaginația tot fuge spre acel palier de penitenciar...

DL. CĂTĂLIN ȘTEFĂNESCU SCRIE, există mai mult decît fain.

.

Am sentimentul

Că o societate, cu cît e mai primitivă, cu atît prezintă un ecart, o distanță mai mare între pompozitatea principiilor clamate și modul în care le respectă de fapt.

Bineînțeles că așa constatare nu-i deloc nouă sub soare.

Bănui că și micul Adam, pe cînd plimba cercul (în sensul jocului de la țară), tot repeta ideea asta.

.

Apropo.

Cîți ani o fi avut primul nostru strămoș, la vremea cînd a fost creat?

Despre Iisus știm ceva, de 33 primăveri, dar despre soțul Evei, nimic!

În opiniunea mea

… de aici, amestec aparent doar – merele cu perele...

.

Lecturez că Elenei Udrea i-a mai fost făcut un dosar.

Și brusc îmi fuge mintea la o replică dintr-o peliculă oarecare. Unde un american de origine italiană, tracasat de omul CIA, începe să spună că fiecare segment etnic din prima țară a lumii are cîte ceva... ”Negrii au cîntecele, noi avem spaghetele (nu mai țin minte exact cuvîntul)... Cei ca dumneata ce-aveți??”, se vrea spritual finalmente, macaronarul.

„Noi avem Statele Unite ale Americii”, vine prompt răspunsul aparentului șoarece de bibliotecă. „Dumneavoastră (adică oricine în afară de 'noi', n. MO) sînteți aici doar în trecere...”

.

Cam așa simt a sta lucrurile și legate de cei ca Udrea.

Am impresia neroadă că există un ce – Statul român în total ori un important departament (fie și discret) al acestuia – pentru care milionarii veseli sînt doar niște tipi în trecere, nicidecum ocupanți de forță ai Scenei.

Fantasmînd un pic, bănui că există semnale inclusiv față de învîrtitorii cu lopata ai milioanelor de euro: „Nu mai face chestia cutare...!”. De care nu se prea ascultă, căci așa-i omul în plăcerea succesului....

E probabil să existe și rugăminți paralel-benigne, de genul: „Știți, domnule Milionescu, nouă ne-a căzut tencuiala de pe sediul Serviciului... Arată urît. Ne puteți ajuta? Săru-mîna!”.

Zic și eu.

we italians,
we've got our families and
the church.
what do your people have, mr. wilson?
we've got the united states of america.
the rest of you are
just visiting...
the good shepherd

Telecomanda televizorului m-a transportat

…la emisiunea „Mireasă pentru fiul meu”, de la Antena 1.

Probabil, așa mediu – plus cel al canalelor tv cu manele – se află cel mai depărtat de aranjamentul interior al subsemnatului.

La... maxim antipod.

Hazul vieții face însă ca – de nu fugi de îngrozitorul sentiment inițial – asemenea medii, oameni, gînduri să ne fie și cele mai instructive. .

Să strîmbi din nas și să te simți superior (în vreme ce cu totul altele sînt tulburate prin adînc...), aia poate oricine.

n

.

POSED O MINTE CA MULTE ALTELE. Comună, adică

Prin atare, ascult cu interes inteligențele verificate, cumm ar fi aceea a dlui C.T. Popescu.

În astă zi de marți, dînsul insistă (la TVR1) pe atitudinea în continuare favorabilă a lui lui Traian Băsescu, față de Elena Udrea.

Am îndrăznit să-mi mai dau cîndva cu părerea asupra nedeclaratului cuplu.

Teoretic, Băsescu pare să fie un om care să n-aibă mari timidități cu femeile.

Observ însă că și-a luat de nevastă o femeie mai mult decît supusă.

.

O să spuneți că e mai sănătos așa, cu un soț mult umblat pe mare. V-aș da dreptate, dacă n-aș vedea sprijinul necondiționat – timp de 8 ani! – pentru Elena Udrea.

Poate spun prostii.

D Băsescu va fi vizitat multișor doamnele de moravuri ușoare. Probabil nu a picat în amor pe-acolo. Dar e posibil să-i fi luat finalmente mințile un personaj la fel de detașat precum acele ne-vestale, însă cu un ceva în plus. Care-mi pare a fi Elena Udrea.

.

Deși pare că el ține frîiele legăturii cu Udrea, am sentimentul că Băsescu nu a trecut – datorită vreunei rețineri interioare soră bună cu inhibiția – un prag, spre un consum plenar al relației.

Ce-i drept – dar nemaifiind vorba de inhibiție, cît de lipsă a glandei ce permite rezonanța afectiv-erotică – nici doamna cu pricina nu s-a omorît spre postul de Julietă matură.

.

Zic și eu (recunosc, în fugă).

.

PS
Exista cîndva o carte:
”Acești bolnavi care ne guvernează”...
.
PS2
O profesoară în genul Elenei, cîndva, la școala din Basarabi?
.
PS3
Aș mai remarca, pentru cercetările altora, că dna Udrea este exact opusul celorlalte trei femei (fie ele și două fiice) din universul lui T. Băsescu.

Mă uit la un articol.

> *„Londra amenință: Școlile creștine care nu promovează HOMOSEXUALITATEA și alte religii vor fi ÎNCHISE*
> *Mai multe școli creștine din Marea Britanie riscă să fie închise, după ce inspectorii școlari britanici le-au acuzat că nu combat suficient ”extremismul religios”, mai ales cel islamic. Reprezentanții școlilor se apără, susținând că guvernul de la Londra folosește pretextul extremismului islamic pentru a obliga toate instituțiile de învățământ să promoveze agenda educațională secularistă și pro homosexualitate.”*

Nu pariez c-aș fi apostol al homosexualității.
Dar nu am cum să văd modul totuși aiurea în care autorul de mai sus trage spuza...
O trage pe ideea că oficialitățile engleze stau cu parul pe vreo școală *religioasă*, că nu vorbește îndeajuns elevilor despre Sodoma, mai exact latura de secol 21 a acesteia.
În toată chestia asta, mi-i amuzant a cerceta ce-i veni acelui autor, ce din interior îl împinge spre așa cruciadă, într-un subiect de-a dreptul inventat.

La comentarii, un frate spiritual de-al articlerului răbufnește:

> *„Sodoma si gomora e asa de aproape…si curcubeul fermecat e mai puternic decit traditiile crestine si bazele ortodoxe a familiei intre BARBAT si FEMEIE. și nu parinte number 1 si number 2.”*
> .
> De cinci mii de ani tot vine Sodoma aia, tot ni-i la doi pași sfîrșitul lumii, și uite că tot întîrzie pe drum...
> Cînd îi văd pe-ăștia mai acrituri și mai pungași ca mine, îmi crește inima!

Distins condei:

> *„Oamenii care fac acum parte din clasa politică nu cred în societatea ale cărei baze le pun. Ei nu cred că fiii lor, echipaţi pentru a deveni oameni merituoşi, vor răzbate. Nu cred într-o societate în care să funcţioneze alte mecanisme decât cele prin care au parvenit ei – relaţiile, şmecheria, puterea banului...”*

.

Alătur o 'propunere de unghi'.
Asta înseamnă că nu țin să distrug opinia autorului, nici că ochiul meu a sesizat totul.
E doar o altă părere.
.
Am sentimentul că e lipsă de modestie să crezi că nu, un parlamentar oarecare, pui baze ale ceva – fie acesta și minunat!
Puteți să mă numiți liniștit fatalist, dar cred că-s vise, a pretinde că pui bazele unei alte societăți șcl. În practică, ești pe un vas deja în deplasare, al cărui bot îl poți mișca doi milimetri (la caz fericit) într-o parte sau alta.

La stadiul ăsta al ideii.
Respectatul condeier amintit poate lua dînsul drumul propus, adică să fondeze, să anime vreo grupă intelectuală, cu gesturi de răsunet...
E, vedeți?
Nu prea merge.
Faptul că altul e în parlament nu schimbă prea tare lucrurilor. Și acela este în chingi care-i reduc foarte mult din libertatea de făptuire revoluționară.
.
Mai precizez.
Nu sînt fatalist.
Ci prefer, pentru minunatul ei senin, realitatea...
.
Într-adevăr, pentru a funcționa, o societate are nevoie de povești frumoase. Cred totuși că, în calitate de individ – mai ales unul care o fi văzut destule prin viață, poate-i de șezut mai cu picioarele pe pămînt...

Nu știu dacă mă aflu

…cinic ori hiperrealist.

> *„„Oamenii care fac acum parte din clasa politică nu cred în societatea ale cărei baze le pun. Ei nu cred că fiii lor, echipaţi pentru a deveni oameni merituoşi, vor răzbate....*

.
Dar, la vederea vorbei 'merituos' (mai ales într-un context – totuși – poetic), simt că omul cu pricina e nițel alăturea de realitate.
Ce e aia merituos?
Eventual arătați-mi și mie vreunul.
Ziceți de doctorul X, despre care ziarele spun că-l uită Dumnezeu în halat alb?
.
Totodată. Și cu riscul de a generaliza.
Mi se pare aiurea tratarea în bloc – „Clasa politică” -, mai ales dacă e urmată de caracterizarea că Ea se află, pardon!, naspa.
Eu văd gestul ca pe unul de grădiniță (vezi mențiunea-mi de la PS).
Sînt acolo oameni și acțiuni în doze foarte diferite.

. Poate tastatorul de față, în grandomania-i, are prea mare sensibilitate întru ce-i pare prostie și răutate...

Dar clasa cu pricina se află ieșită din rîndurile noastre. E ca noi!

După cum.

ALTA NU SE POATE, în loc.

Am sentimentul că trebuie să fii animat de o suficiență bădărănească pentru a nu știi că nici pe vremuri nu au fost politicieni-îngeri, iar totodată a intui, a socoti aritmetic că nici în următoarea sută de ani nu-s șanse a se pogorî vreunii.

PS

…Bineînțeles c-am observat!

Unul din șabloanele societății este nevinovăția copiilor... puritatea, albu' imaculat.

Cu așa ceva în minte priveam ieri o notație cu deșt puber, pe praful unei dubițe: „Spală-mă, boule!”.

Habar n-avea, acel prîslea, cine e șoferul, ce belele o avea pe cap – dar îl făcea, scurt, „bou”.

Departe de mine vreo spusă c-alde copilașii-s viitori criminali... Dar am ghinionul să mă uit uneori atent prin jur...

Mă uit la multe grupuri de copii sau adolescenți.

Îi înțeleg, cred, perfect.

Dar nu pot să ignor ce le poate, ce le voiește pielea. Să disprețuiască și să agreseze pe-altul.

Mă aflu invidios

pe Adrian Cioroianu.

Că structura îi permite să poată plăti prețul. Cel solicitat de Societate, dacă vrei să urci mai la deal.

.

După ce spun asta, pot privi mai destins la pomenitul preț.

...Uf!

Horărît lucru, nu creeed că-l pot plăti.

Mai exact, nu pot structural, iar la unul ca mine nici nu cred că merită, căci aș avea mai multe de pierdut (dacă nu aș exploda deja pe drum...).

Deci, mă voi afla în continuare invidios pe simpaticul și inteligentul domn decan de la Istoria bucureșteană.

.

PS

Ador o vorbă, chit că nu am citit o virgulă de Malraux.

„Condiția umană”.

De ce pot paria că nu e aia reală?

Și știți de ce?

Păi, pentru că despre aia reală nu-i arde omului să citească.

Asta dacă nu o ia la fugă, de-a dreptul.

.

Apropo.

Dracul de care te temem atît de mult, este doar o latură a pomenitei condiții umane.

În context, și cartezian aflîndu-mă, nu bag totuși mîna-n foc de-o chestie. Că azi, mîine sau altădată nu-mi sună careva la ușă și mă atenționează: „Uite, bă! Eventual pipăie! După cîte vezi, nu-s parte a teoreticei Condiții umane, ci o arătare în carne și oase. Cu coarne și coadă. Iar țoalele mi-s roșii. Ce bei?”.

MUNTE. Și nu numai.

Cele două probleme din aval se află urmare a unei plimbări de individ foarte depresat, prin urbe.

Unde mai făceam doi pași, și-mi mai notam cîte un semnal de groază al adîncului (tehnic, e a-mi trimite un sms, cu acele constatări deloc agreabile. Și ținînd de pompos numita *Condiție umană*.).

.

Ah, vorbă lungă!

(„Și incomode, bă, fi-ți-ar mintea a cuiva!”).

.

Rîndurile de aici nu se adresează acelor semeni care se închină zeului/zeiței Acțiunii Întruna, recte Doar-prezentul-există!

.

Purecasem acum vreo zece ani că mersul tineresc pe munte îmi fu chestie care compensa ceva din traiu-mi din celelalte șase zile ale săptămînii, prin frumoasa mea urbe.

Mai apoi, am detaliat (și sub înrîurirea unei cărți) că traiul la tinerețe are parte de un fel de drog. Grație căruia vorba „Toată lumea e a mea!” se vădește a poseda, totuși, un chil de adevăr..

.

Simțind binișor treaba asta, am găsi de cuviință a nota pe blog că mi se încheie Etapa muntelui.

Nu că nu aș mai merge pe-acolo, ba chiar voi fi probabil și mai mișcat privind vreo poză a mea sau a confraților.

Dar s-a terminat drogul, cel cu „Toată lumea e a mea!”.

Iar ce a rămas nu mai e deloc la fel cu ce fu. Prin urmare , e de tras linie.

.

Buuun.

Asta o știam privind drumuri pe coclauri din ultimii ani, respectiv unghiuri asupra problemei.

Ieri, în plimbarea cu pricina (devoalez: prin Drumul Taberei!), cred c-am mirosit și cum arăta chestia, de care fugeam eu la munte.

Cum arată teama, disconfortul grație căreia aveam nevoie de a stăpîni o zonă în sine, cît și de a depăși obstacole complicate, la un pas de moarte.

Eee, ați ghicit!

Traiul în urbe, de zi cu zi, era văzut drept al naibii de complicat. De aceea, ca să-mi confer iluzia (hrănitoare vreme de cel puțin șase zile următoare) că mă pot descurca, aveam nevoie de experiența montană, pe specialitatea precizată.

Fără dumnezeu.

Ia uitați-vă la textul citat, și ziceți-mi de vedeți vreunul:

.

> *”Moartea care stă pitită în televizor. Află rezultatele unor cercetări care te vor pune pe gânduri. Cercetatorii au ajuns la o concluzie surprinzatoare in cazul persoanelor care se uita la TELEVIZOR. Astfel, daca privesti micul ecran peste trei ore pe zi prezinti un risc dublu de DECES PREMATUR, comparativ cu cei care se uita mai putin la televizor. Studiul, publicat miercuri in revista Asociatiei American Heart, este preluat de site-ul 20minutes.fr si citat de Agerpres...”*

Scenă mișto, pe acel site.
În stînga unul vinde Borsec.
În colț opus (nefiind caz de spriț), surîde o bere/
Tot pe acolo, o carte de versuri, despre minunăția femeii (în optica autorului, se înțelege...).

Viață.
(Dar cu Dumnezeu rămîne cum am stabilit.)
(La fix ar fi mers pe acea filă de net o carte despre Valorile Umanității.)

BORSEC
A.M. Press
Culisele intră în scenă
Despre AM Press
Lucian Avramescu
Contact
Vizitați Muzeul Pietrei
din Sângeru, Prahova
(la 108 km de București)
ȘTIRI
EDITORIALE
INTERVIURI
CARICATURI
GALERIA DE ARTĂ
LITERATURA
MAGAZIN
Moartea care stă pitită în televizor. Află rezultatele unor cercetări care te vor pune pe gânduri
Publicat pe 27 ianuarie 2015
Cercetatorii au ajuns la o concluzie surprinzatoare in cazul persoanelor care se uita la TELEVIZOR. Astfel, daca privesti micul ecran peste trei ore pe zi prezinti un risc dublu de DECES PREMATUR, comparativ cu cei care se uita mai putin la televizor. Studiul, publicat miercuri in revista Asociatiei American Heart, este preluat de site-ul 20minutes.fr si citat de Agerpres.
CUM POȚI CUMPĂRA CARTEA
Lucian Avramescu
ALBACHER
Premium

Observ o chestie.

Epitetele, formulările tip tabloid – dar extinse urbi et orbi.

Nu prea au treabă cu ce trezește în realitate vreo știre (cu tipicul pomenit).
Sesizasem ceva acum vreo două zile, dar acum mă conving...

.

O știre despre dascălul medicinist care își... iubea dintre studente.
I se alătură niște poze, din domeniu. Formularea tabloidă este aici „halucinant”.

Cred că e ultimul sentiment pe care mi l-ar trezi așa material de presă.
Pot spune c-aș rînji, că aș saliva, că aș duce mîna sub birou – dar halucinat parcă nu pica. Bănui că nici alți cititori...

O pastilă clasică e aceea cu „Șoc!!!”
Nici aici nu cred a fi cazul. Nenea șocat – realmente – nu mai apucă de reacția dorită de gazetar, respectiv nutrită de cititor.

E de observat fenomenul.

Am impresia că

…în geneza sentimentului de vinovăție, ideea că ai făcut un mare rău cuiva, un mare rău în general este decisivă.

În paralel, îmi mențin părerea că stă să implementeze altuia așa ceva doar un om rău.
Că el însuși e victima de altădată a altcuiva, asta nu schimbă datele problemei.

O treabă taaare simplă

Să pomenești de Yalta și de împărțire în sfere de influență... Care ne-a afectat atît de mult! (aici poate interveni recuzita verbală: ologul de Roosevelt, bestia de Churchill care a scris pe șervețel, sîngerosu Stalin...)

Un ochi spre dac-am fi greșit și noi cu ceva, în deceniile anterioare – aia nu se practică.
Cu atît mai puțin vreo mirare către Dumnezeu, de ce nu a făcut lumea mai favorabilă nouă...

...Și pe noi mari, puternici.
Să împărțim noi lumea.
Căci, americani, ruși, romîni etc., comună ni-i tuturor firea umană.

Tîmpenii de-ale mele.

Mă scutură o idee, cînd răsfoiesc amabilele comunicate ale președintelui Iohannis.
Dumnealui, îs convins că se află animat de cele mai mai nobile intenții (gluma cu pavajul iadului o las pe altădată...). Dar limbajul de lemn este indiscutabil, în rîndurile sale.
Bineînțeles, însă, că fiecare poate fi cum îi vine mai bine, cum a fost dăltuit prin educația personală.

Teamă mi-i, totuși, că limbaj de lemn e frățior cu imobilismul, cu rigiditatea. Chestie care-i posibil să handicapeze binișor, în saltul României spre, pardon, mărețe culmi.

Mă apucasem a zice

– să fie vreo două zile... – despre bucătăria sentimentală a lui Traian Băsescu.

Inconștient, cred că nu aș fi fost atît de îndrăzneț în acele opinii – despre neveste și prostituate – dacă nu aș fi reținut paginile lui Alex Mihai Stoenescu, despre cuplul Elena Lupescu – Carol.

În care lucrurile au șezut diferit (adică dramatic medicalmente) de cum vedea lumea, din stradă ori de la recepții.

Îmi mențin părerea.

„Nu exclud discuții cu Geoană și UNPR pentru moțiunea de cenzură...”

Spune asta o tînără femeie, președinte de partid important în același timp.

Tușim, dacă zicem „domnul Geoană”?.

Asta, cel puțin, dacă vrem s-ajungem în Europa...

Apropo.

Îmi amintesc limbajul „Europei Libere”, la vremea simpaticului nostru ultim dictator. Era numit „domnul Ceaușescu”. Mai rar „Nicolae Ceaușescu”, și niciodată „bestia de..., ticălosu de...” șamd.

De pildă: Noel Bernard, Neculai Constantin Munteanu, Emil Hurezeanu, Ioana Măgură...

Care, slavă Domnului, numai de bine nu-i pomeneau acțiunile!

Iar nimeresc peste noua imagine

…principală (pe fb) a dlui Gabriel Liiceanu .

Îmi pare un demrs dramatic (nu în sens gazetăresc, ci al complexității vieții)...

Egocentric, ordeanistic tratînd lucrurile.
Și admițînd că mă separă 15 ani, întru etate, de distinsul filosof).
Cum ar fi să pun aici o imagine a celui care mi-a ghidat pași (nearticulat!), pe la 30 de ani ai mei?
N-aș face așa ceva.
O să spuneți că dl Liiceanu a fost un elev mai cuminte, mai respectuos. Înțeleg că era destul de furtunos, din ce am mai citit.

Deci nu l-aș putea pune pe d Baticu („al meu") aici.
Una la mînă, pentru că-mi ajută la dezvoltare, apoi am plecat pe-ale mele picioare.
Apoi, că așa gest aduce un pic cu o confiscare (vezi modul infantil de-a vedea lucrurile), iar acel om e de lăsat și altora, care l-au stimat. Așa văd eu lucrurile, barim.
.
După cum.
Și căutîndu-mi un pic cuvintele...
Nu ai de unde știi ce anume te ia, la vîrste mai înaintate.
Iar, în baza acelor te-ia-uri, ce faci, cu gestul ori cu gîndul...

Întîlnesc, pe undeva

o vorbă cu state altminteri vechi: *"Lumina Spiritului* [,] *mereu pe culmi! ..."*

Teoretic, mă aflu nămolitor, carele vrea să strice frumosu din lumea asta...
Dar mi se pare un tras de păr, vorba asta, *Spirit*...
Nu există nici un excepțional pe-acolo, prin meditațiuni, chit că te aplaudă trei mii de inși în sală ori 100 de milioane la tv.
.
Bănui c-ați sărit deja trei metri în sus, de indignare. Cum că eu, dacă am ajuns la vreun stadiu de acru și de învins al vieții, voi pentru ca să stric plăcerea celor din floarea vîrstei.

Mmmm.
Parcă nu aș băga mîna în foc.

Dacă stau să mă gîndesc, treaba asta cu Spiritul e un tabloidism, fie și mai cu pretenții.
O umflătură.

Profan, modest, ar suna Plăcerea gîndirii. Eventual a viețuirii (cîtă plăcere din cînd în cînd presupune asta...).
Culturnicii au nevoie însă de vorbe mai pompoase. Și au pentru ei, cît și pentru alții.

Pentru ei, ca să se simță mai breji.
Pentru alții, în scop de a spori acea brejenie – că uite ce vorbe mărețe emit.
Jonglatul cu pricina le servește și cultivînd un public, pasămite fin. Mediul în cauză contribuie finalmente la bunăstarea jongleurului inițial cu vorba Spirit.

Puteți să mă puneți liniștiți la zid, drept borcan cu murături expirate ce mă aflu.
Să fiu iertat, dar pe Împărat tot nu izbutesc să văd haine străluce.
Ori, dacă se aduc haine pe El, ochii-i tot rămîn de vizionat.

Rămîn adeptul bucuriilor simple.
Apropo.
N-am văzut jongleuri să folosească decît rareori vorba „minunăție”.
Probabil e prea simplă. Chit că uluitoare, în esență.

Ce spune aici un înalt demnitar:

> *„Aduc un omagiu recunoscător amintirii lui Iuliu Maniu, de la a cărui moarte se împlinesc 62 de ani. Prin acțiunile politice și conduita sa publică, Maniu a onorat viața politică românească și a făcut cinste națiunii române. Lupta lui pentru valorile democratice l-a făcut incomod și indezirabil pentru regimul comunist, care l-a închis în chinuitoarea temniță de la Sighet unde a și decedat. Învățătura de căpătâi pe care ne-a lăsat-o Iuliu Maniu este că trebuie să avem încredere în democrație, în reguli și instituții puternice, care să apere cea mai importantă valoare: libertatea.”*

.
...este un mod de a îndemna să nu deschizi cartea de istorie, scrierile de acest fel în general.
Nu de alta, dar vei descoperi diferențe măricele între ele și afirmațiile citate....
Maniu fiind, și el, om.
.
PS
Teoretic, marele Iuliu se află exact precum d. Iohannis, ca rigiditate / corectitudine. De ce simt însă că președintele nu ar avea mari simpatii spre înaintașul în cauză?

În astă lume de inși

…cu picioarele pe pământ, unii-s altfel... :I fac observa’ii precum cele de mai jos.
.
Opere culte.
De pildă opera-operă.
.
Sînt convins că un Wagner a fost un geniu.
Cum nu toți sîntem așa ceva, eu unul am mari probleme de elasticitate...
.
Mai exact.
Nu pot alătura în mintea-mi o muzică – se zice strălucită – cu un subiect, un text pentru copii de șase ani. Cum c-a venit Siegfried și-a făcut cutare lucru. Nu reușesc să le asociez, ca lucru serios.
Că zeci de generații pică în extaz la un Bayreuth, nu mă mișcă din rezerva-mi...

Meditam azi ce-ar fi dacă am pune „Germinal”-ul lui Zola în operă?
Sau, în așa situație, se rupe firul? Nu ne mai arde de glumă, de construcții culte ce nu s-a pomenit?

Dramatismul cutărei opere...
Asta merge cîtă vreme nu-i dai un subiect serios.
Atunci probabil devine dramatism la pătrat, și deci insuportabil.

Adică unul real.

Om.

Cel de scrie, aici.
Îi merge viața vai de steaua ei, dar stă să caște ochii la ce face președintele...
.
De fapt, poate e normal... Mi se pare, fie și pentru un minut, că sînt important...
.
Dl președinte, cred eu, este vădit fructul unei educații plină de to do-uri și de don't-uri.
De-ar fi avut parte de mai puțin, s-ar fi simțit în mai multă ori mai puțină spontaneitate.
.
Observ o chestie.
De sportul ăsta cu educația strictă se-apucă niște tipi care nu mor de plăcerea neprevăzutului sosindu-le în cale. Așa-s ei. Ca atare, cată a închista cît mai mult mediul, în reguli. În instrucțiuni sau măcar aprecieri.
.
Primele comunicate de la Cotroceni mi-au trezit inițial aprecieri privind limbajul de lemn și o vizibilă neelasticitate pe acolo.
Acum observ, în ticăloșia mea, că d, prezident e posibil să voiască a stabili reguli și țării.
Aș minți să spun că are comportament de tiran – doritori a-și impune opinia, mofturile. Dar prea ia la rînd toate domeniile!
.
PS
Apropo de genul textelor prezidențiale . Admit că-n așa mesaje e ca la manifestații. Te adresezi, leBon-ian, celui mai precar intelectual de pe acolo.
Dar parcă nu-i de exagerat, cu texte de copii mici!
Totodată, nițică grijă în a nu-l întrece pe Ion Iliescu în limbajul forestier parcă nu strică...

Antena 3 postează

…o imagine a dnei Kovesi.
E una – aș putea spune – rarisimă: Robespierra noastră surîde (deloc rău!).

Imediat mă întreb ce le veni distinșilor anteniști, cu acea alegere, și cred că pricep. Nimic nu deranjează mai mult un învins, decît zîmbetul învingătorului! Ăsta pare să fie rostul pozei, SĂ IRITE suporterii dlui Voiculescu, eventual să bîrfească: „Uite ce mutră de proastă are, fi-ar...!!”

.

Ca text, cei de la Antena se întreabă:

"*Dar pe Kovesi cine o anchetează?"*

Răspunsul unui oarecare:

„Dacă pică pe bec, va fi și ea anchetată (plus condamnată), măcar atît am învățat din istoria României!”

Cineva comentează

… la un post despre 28-29 ianuarie 1990:

> *„Ne-au furat 20 (douăzeci) de ani din viață! Douăzeci de ani viață evaporați din cauza unor politruci. Într-o zi o să-i dau în judecată! Cât încă mai sunt în viață! ”*

.

Bineînțeles, fiecare putem gîndi cum ne pică bine.

Însă.

Eu unul nu-mi dau seama ce treabă au avut sufletul meu – căci la așa ceva se reduce totul – în intervalul cu pricina, cu Ion Iliescu (îi dau metaforic numele)?

Trec aici peste dezamăgirea tip CDR de care aș fi avut parte cu niște ani mai devreme (vă propun un exercițiu de imaginație cu un guvern – să zicem – Radu Sârbu, clujeanul – în iunie 1990.

Dar ce-ar fi avut suta de dolari în plus la salariu cu sufletul omului? Am fi devenit brusc mai educație? Ne-am fi smuls și rădăcinile, și acreala decurgînd din serile fără mîncare, lumină și loisir de prin 1985? Ioc.

De acord, dacă-aș fi fost expediat în interval în închisoare și apoi la muncă mine, aș spune că mi-au influențat destinul... Dar cîtă vreme am avut cam toate hățurile în mînă, ce treabă avu Ion Iliescu pe destinul meu?

.

Cu permisiunea dumneavoastră (aha, încă o dovadă că-s fan Iliescul!).

Deși mărturisirea nu-i onorantă.

Complexele de oarece superioritate, cît și furie față de semeni mi se nasc și-atunci cînd văd așa comportamente. Probabil, pentru că Specia te îndeamnă instinctiv să ai grijă de asemenea sugari/copii mici.

Știu că e o nebunie ce afirm, dar asta trece prin tărtăcuță, prin inimă. Iar în paralel am fost îndemnat să comunic, cică e o treabă frumoasă, deșteaptă...

Mă uit în context la povestea asta:

„Într-o zi o să-i dau în judecată! Cât încă mai sunt în viață!”

Bineînțeles c-o să-i dea în judecată, taman la Paștele Cailor! Iar ideea cu fiind-ul în viață iar mă înfurie. Nu-i a bună ce spun, dar am oroare de bătrîn-și-prost.

Recunosc, nu mi-i semn de caractir frumos. Și bănui la baza discursul educativ (de prin familie și abecedare) care spunea că vîrstnicii trebuie respectați. Pentru că-s deștepți, înțelepți, calmi.

S-a lăudat cumva subsemnatul că nu e sucit?

Voiam să-mi cer aici și scuze că v-am stricat un pic ziua, dar, cu picioarele pe pământ aflîndu-mă, realizez că nimeni nu o să ajungă cu lectura pînă la baza acestui post...

PS

Blogul cu pricina îmi aparține, dar s-a nimerit ca el să fie doar o copie asiguratorie/de rezervă la accidentală ștergere a celui pe care-l posed la Blogspot.

Joaca adjectivelor.

Mi se păruse aiurea plasamentul, în dese ocazii, al formulelor tabloide...

Cele tip *Șoc!! Tulburător* șamd.

Care-s alăturate unor situații ce trezesc cu totul alte sentimente, inclusiv la cititorul obișnuit al acelui cîmp media.

.

Cineva – doamnă – reproduce un banc, cu un bărbat care poate fi numit neam prost. Care îmtîmplător alcîtuiește cam la 90% din onor popolu român.

E.

Doamna îl declară pe respectivul 'cretin'.

.

Asemănător se află lansarea de vorbe ca 'prost', 'idiot'...

.

PS1

Pe cînd tastam sus despre acel domn, și procentele naționale aferente, mi-a fugit mintea la o scenă. Văd la TV despre suferința unui fost sportiv, tînăr bărbat, care a fost ajutat minunat de soție să depășească necazul unori tumori canceroase.

Și pe care, acum un an, îl vedeam eu cum aduce domnișoare la hotelul bucureștean unde trage. Pe la 9 seara. Stăteam fetele un ceas-două, și plecau.

Altminteri, firi civilizate.

.

PS2
Bancul cu pricina.

" – Du-te acasa si spune-i sotiei: iubita mea, am castigat 400 euro!
- Daca ii spun asa, am pus-o.
- De ce?
- Ea nu e iubita mea, ea e sotia mea."
Un CRETIN. Bine ca nu-s maritata cu unu' d-asta

Mă uit la scandalul

… recent cu domnișoarele tocmite întru servicii erotice, pentru obraze masculine de top.
Mă pufnește rîsul.
Și-mi fuge mintea la o zisă din „Șatra” lui Zaharia Stancu: *„Cu născătoarea mea fac ce vreau!”*

Ce-o fi în capul acelora care nu permit legalmente prostituția? De parcă acolo ședea sănătatea fizică ori morală a nației!

Nu pretind – în totală lipsă de probe – că o Daniela Crudu practică amorul tarifat. Dar ce-ați vrea să facă o femeie răpitoare ca ea? Să activeze într-un ONG, de pildă unul chitit pe hărțuirea erotică a Evelor?
Eu unul, dacă m-aș afla procopsit material și Daniela ar fi genul meu – aș da bănet fără ezitare, pentru niște clipe frumoase cu dînsa.
Anacronică lege!

Am sentimentul...

...că poezia consacră neputința noastră rezonativă cu semenii. Uneori și cu noi înșine – dacă, bineînțeles, ne-am propus vreodată dialogul, comunicarea interioară.

Din motive care-mi scapă acum, Societatea are nevoie de un asemenea liant, al falsei comunicări sentimentale.
Cum e de așteptat, născută fiind astfel o posibilitate de afirmare, într-acolo dau năvală inclusiv simpli mînuitori de cuvinte.

Nu spun că e cazul domnului din link, a cărui imagine mi-a provocat zisele de mai sus.
Apropo.
Poate e întîmplare, dar văd că domnul nu ridică ochii din hîrtie...

Răutăți. Ale mele

Vorbe în genul „Cele zece secrete ale unui cuplu fericit”.

Persoanele care umblă după cuplu fericit nu vor avea nici măcar unul 'așa-și-așa'.
Asta, pentru că nu există decît cupluri cenușii, în sensul cu bune și rele, cu riscuri, cu descurajări, cu plecări-la-mama din cînd în cînd.
Or ei (noi?) nu pot viețui în așa ceva. Li-i insuportabil.
.
Departe de mine a glumi pe seama acestor *însetați de ideal*.
Mai ales că subsemnatul le e frate bun, fie și cu direcție diferită – e vorba de job. Unul cenușiu mi-e insuportabil...

PS
Coane-ăl-de-Sus!
Bagă și mata mai rar polonicul în cazanul cu nasoale...

(„Lasă, Ordene, că te prindem noi pe malu ălălalt al Styxului...!”)

Apropo de redeschiderea

așa-numitului Dosar al mineriadei din iunie 1990.
Ca semn că veghetorii gazetari au subiectul la degetul mic.
Fotografiile ilustrînd zicerile lor (cu excepția celor violente, dar și acestea aparținînd foarte probabil străinilor din Intercontinental) sînt din septembrie 1991.
Cu un an și ceva înainte era o mare problemă să pui în lucru un aparat de fotografiat.
.
Cu riscul de a-mi pune tagma jurnaliștilor în cap.
Și recunoscînd că traversez o perioadă proastă.
Popii mi se par mici copii, în materie de obraz, față de jurnaliști.
Cam nicăieri nu-i pe atît de vizibilă acea pornire umană: să asudăm pentru ajuns cît mai sus, iar acolo (domni, doamne) să ne punem fără opreliște poalele în cap...

Din ce-am observat.

Inclusiv lume școlită și/sau popositǎ pe paliere sociale înalte are probleme măricele în a fi contrazisă.

Tot umană este pornirea lumii fie și umaniste de a întoarce din condei realitatea. Și a o face (mai) favorabilă sieși.
Spun asta privind o știre despre aniversarea a două prestigioase edituri.
Ce-i drept, un material cu nuanțe, cu recunoaștere de limite nu atrage.
Căci nu e în cheia alb-negru / extraordinar-îngrozitor a majorității.
A firii umane.
.
PS
Nu alătur ilustrație (fie și metaforică) la așa vorbe, pe considerentul suficienței unui ciocan. La un car cu oale.
Altminteri, am mari îndoieli în a pupa vreodată succes editorial (iar social nici pe-atît). Dar pot bănui că scrisele-mi vor avea succes peste vreo 50 de ani.
Asta, și din simplul motiv că nu va călca pe rănile cititorilor de atunci. Faptul că la mijloc sînt tot răni atinse nu va conta: e vorba de rănile altora, iar asta nu se simte.

O frumoasă femeie.

Solistă apreciată de operă.
Îmi atrage atenția cum genul de complimente al admiratorilor săi. Abundă pictogramele de grădiniță, completate uneori cu texte – cam de aceeași sorginte spritуală.

Nu am cum să evit întrebarea cu *De ce, oare*?
E posibil, ca pe fondul lipsei de agresivități mature (nu mai explic la ce duce asta, pe sexe...), se trece în direcția opusă, a copilăriei. Cea cu zîne frumoase, cu inimi desenate mari-mari.
În general, cu lipsa oricărui erotism.
De fapt vorba vine, lipsa...
Simt că interiorul acelora realizează perfect existența departamentului Sex. E posibil să se ferească de a-l zgîndări. Poate din complex Oedip („ce-i bun, e pentru tata...”) , poate din ce-ar putea erupe, iar dînșii e posibil a nu ști gestiona.

Ne aflăm minți și minți

…pe lumea asta.
Prin urmare, dau dreptul celor care nu judecă asemenea mie, s-o facă liniștiți. De pildă să purceadă la comentarii serioase pornind de la următoarea știre de presă :

„Surse: Panică la SRI: Traian Băsescu ar fi plecat cu 50 de dosare grele ale DNA...”

.

Însă.

Eu unul nu agreez formularea „ar fi”.

Ca atare, las cu gentilețe altora plăcerea – caragialiană – ca și nimica să miște..

Eternele haine al împăratului

”Rapsodia” lui Enescu.

.

N-am nimic cu bietul om. E vorba de compozitor.

Dar tot mă întreb.

Cît ne reprezintă, pe noi, cu adevărat – acea piesă.

.

Unii spun că e chintesență inteligență, genială chiar șamd.

Cînd, de fapt, lucrurile s-au petrecut așa.

Cineva a compus o bucată, niște șefi au zis „Daa, e bună..” și-au pus-o precum un disc stricat, melodie și lămuriri ale stăpînirii. Pînă ne-a devenit familiară și cu eticheta că e măreață întru Spiritul Nației.

Dincolo de artificialitate (altminteri performanță artistică demnă de toată stima), intervine și demodarea.

La 2015 nu mai vedeam lucrurile ca-n vremea lui Dimitrie Gusti sau Ernest Bernea (dacă nu dinainte de ei!).

Nu e vina mea că societatea are nevoie de repere perene, iar așa ceva nu se poate.

S-o spun? Să n-o spun?

Dau de un filmuleț. Cu Bucureștiul filmat de sus.

Că acel clip e comandă propagandistică a vreunui departament oficial, nu mă deranjează.

Cei de acolo, pentru un impact fericit, alegînd coloană sonoră Rapsodia enesciană (dacă mă pricep eu cît de cît).

Așa, ca realizare artistică, e frumușel. Sau frumos.

Dar – mai ales că-s umblător curent prin București – n-am văzut vreo legătură cu realitatea!

Muzica aia, atmosfera clipului nu posedă relație cu ce-i pe teren... Pe străzi și în suflete.

E altceva.

Patriotismul e chestia aia care, în așa situații, îți spune: „Taci, că e mai bine. Pentru noi toți.”

(Formula mai de ochii lumii este: „Imaginile astea au făcut ocolul internetului: AŞA CEVA merită aplaudat! ”)

În mintea mea 'a proastă, unu plus unu fac doi.

PS

Nu știu de ce-mi răsare ideea de mai jos...

Dac-ar fi să găsesc vreo melodie ilustrativă a ultimelor două veacuri românești, m-aș opri la una de pe la 1830, dintre cele cărora un Nicolae Filimon ori un Ion Ghica parcă le mai reproduceau din versuri.

”Of, kera mu!...”

S-ar putea să nu bat cîmpii.

Lipsit de chingile unioniste de pînă la un 1940, urmate de zăbala comunistă, poporul nostru e posibil să fi dat înapoi, la starea naturală – aceea a libertății lipsite de fanarioți, din 1821-1848...

Zic și eu...

Oare, dacă I.L.Caragiale era citat la greu imediat după 1990, vom ajunge a cita din Filimon?

(Ce titlu: „Nenorocirile unui slujnicar”!)

Orele de religie în școli.

Dacă nu vor ieși acum, pînă în zece ani tot vor pleca. Barim în forma de acum.

Abia atunci vor debuta (chestie de aritmetică!) schimbări accelerate în mama Biserică!

Iritarea-mi de aici decurge de cum au sucit-o în toți acești ani. Mă uitam și la pledoaria lui Vlad Miriță. Ce pastile, ce întorsături, ce strămoși!...

Mesaj special al tenorului Vlad Miriță pentru cei care nu vor „Religia în școli”
Tot mai multe personalități se implică în disputa publică legată de prezența orei de religie în școlile de stat. După ce cunoscuta jurnalistă, Liana Stanciu, a preluat conducerea Asociației „Părinți pentru Ora de Religie”, acum este rândul tenorului Vlad Miriță să ia apărarea prezenței orei de religie în școli.
Într-un mesaj postat pe facebook, tenorul a spus că tinerii au nevoie să aibă o legătură cu „cei mai mari exponenți ai istoriei noastre”, iar religia creștin-ortodoxă este „legătura cu strămoșii noștri”.
„Pe subiectul „Religia în Școli”
Prea multă patimă…
Sunt două aspecte importante :
1 . Suntem o țară Creștin – Ortodoxă de 2000 de ani … Și, deloc întâmplător, cei mai mari exponenți ai Istoriei noastre au ținut țara in picioare cu ajutorul Lui Dumnezeu! …lăsându-ne moștenire, multe Biserici și Mânăstiri cu care astăzi ne mândrim și fără de care nu imi inchipui România…și lăsându-ne moștenire Faptele lor și Biruințele lor! De aceea religia Creștin Ortodoxă este o necesitate pentru copii…este o legătură cu istoria noastră, cu strămoșii noștri, și cu Credința care a ținut Țara și pe Ei (Mircea cel Bătrân, Vlad Voievod Drăculea, Sfântul Voievod Ștefan cel Mare, Sfântul Voievod Neagoe Basarab, Mihai Voievod Viteazul, Sfântul Constantin Brâncoveanu).
CITEȘTE ȘI Vlad Miriță: În cazul reprezentanţilor noştri, conştiinţa este surclasată de interesele de partid. Trebuie să înţelegem că nu putem lupta împotriva firescului şi a vieţii!
2. Cine nu vrea ora de religie pentru copilul său, Face o Cerere și copilul e scutit. Atât de simplu!
Într-o Țară Creștin Ortodoxă …e firesc să se Predea la Școală Religia Strămoșilor …și dacă nu vrei …te dezici de cei care au luptat în numele Lui Dumnezeu pentru Țară, faci cerere …și ai rezolvat.
Iar nu invers : Adică să faci cerere să facă religie … Pentru că ar fi nefiresc!
Care aveți probleme cu Religia Noastră …amintiți-vă că asta a fost Moștenirea Lăsată de Băieții de mai sus … Dacă vă detașați …mă doare …și cred că și pe Ei ii doare…că Neamul Românesc …se destramă.

Dar nu vom lăsa să se întâmple asta … Putem dialoga oricând pe subiect, fără patimă .. Și sper să fim conștienți …sau să redevenim conștienți …că nu împărțiți în 10 tabere …nu împrăștiați … Ci numai UNIȚI , vom putea lăsa o Țară moștenire copiilor noștri … Așa cum și noi am primit!
Doamne-ajută !", a scris Vlad Miriță pe facebook.

MUNTE. Generații.

Cea actuală este foarte sensibilă la subiectul tăierilor de zone împădurite. Pe-a mea, hai să-i spun a anilor 80, subiectul a mișcat-o mult mai puțin.

Nu cred că se pune problema vreunei iresponsabilității a pleiadei mele.

Conform regulii de trei simplă, ceva s-a modificat între timp. Iar aici o deosebire pare să existe că și să fi vrut pe atunci nu-ți permiteai o gălăgie – să-i spunem – ecologică, în afara liniei oficiale (care cam nu exista...).

Acum, dimpotrivă, este încurajată asemenea grijă, ba chiar e foarte de bon ton.

.

Îmi mențin părerea exprimată în altă ocazie.

Cele cu tăierile de păduri constituie pur și simplu debușeuri, defulări al unor nevoi de alt tip. Cărora li se adaugă (prin intermediul iritării că șmecherii forestieri se îmbogățesc ori își trag vile faine) frustrare pe linie de bunăstare materială.

Teoretic, eu-s aici măgar, că o spun cam verde...

Dar nici nu văd de ce-aș umbla tare mult pe după nuc...

Viață.

(Precizare: nu vă luați după stilul dezinvolt al unora de pe aici. Sînt inși cu de toate.)

.

Am trecut ieri prin magazinul „Unirea" (mărturisesc a-mi fi o cură contra timidității și complexelor – presupunînd că astea se rezolvă vreodată).

Inevitabil, nu puteau să nu-mi revină în suflet minunate clipe, cum doar la vîrsta de 20 de ani se petrec...

Nu mă omor cu nostalgiile, dar nici nu arunc nisip peste amintirile frumoase, așa cum se procedează la focul incendiilor...

Șmecheria momentului este că suvenirul era clar, iar mediul cu totul altul – acum fiind tare modern pe acolo. Și departe de atmosfera de magazin socialist de la un 1978.

Mă credeți sau ba, dar am avut sentimentul a două vieții. Aia de demult, și asta de acum.

Noroc mare: aveau loc, cum s-ar spune, una de alta.

Teoretic, asta de azi nu e perfectă... Cum ar zice Hagi, legat de copilărie atunci nu erau griji, responsabilități... Ba – la acea etate cîntată de grupul Voltaj) – intervenea și minunatul drog al amorului.

Dar acum-ul este prezent(ul). Prin urmare, are farmec din plin, chit că nu chiar unul apicol. De miere, adică.

PS

Cunoscusem într-un tren, spre Bușteni, o tînără pereche. Și mi-au spus că fac parte dintr-un grup de umblători pe munte, structurat pe faptul că mare parte dintre fete lucrau la raionul de confecții de la magazinul Unirea, la etajul 1 al acestuia.

Mi s-au părut interesanți, așa că i-am frecventat o bucată de vreme (care la acea vîrstă pare o eternitate. Frumoasă, dar fără a fi perfectă.).

Ne vedeam la un bar de la subsol, ori la terasa cu bere de la etajul 5.

Cît și la munte.

.

Fuse și se duse.

Altminteri, a lăsat și ceva urme de durată, acea perioadă.

Chit că nu atunci mă lovise patima (dar eram totuși începător!), am rămas fan al mersului pe munte.

Cam tot atunci, am cunoscut-o (fie și venind din alt mediu, nu al „uniriștilor„) pe mama primilor mei doi băieți.

(Foto 1978, 1984)

Am crezut că mă pricep

…la doamne, dar oricînd se mai află ceva de învățat. Barim cu privire la o categorie a minunatelor noastre Eve...

Sesizasem acum cîteva zile o chestie aparent ciudată. O persoană mă înțepa la rubrica de comentarii a unui post oarecare, iar totodată dădea *like* scriselor mele de acolo.

Mmmm.

Azi pați la fel.

Și, cu riscul de a mă lua domniile voastre drept misogin, mi-a zburat gîndul la o zisă. Cum că femeile ne pun – prin înțepături și multe altele – la încercare. Să vadă cît de maturi ne aflăm, noi posibilii viitori parteneri.

Dacă le luăm în serios (mă refer, se înțelege, la categoria pomenită, nu la toate – păcatele mele!), sînt foarte dezamăgite.

M-am apucat ieri să spun

…că ne paște maturizarea de la... 1830.

Am umblat nițel cu fruntea-n pămînt, a rușine de așa ticăloase și aiurea vorbe.

Dar parcă nu mi-aș arunca și copilul ideii, odată cu apa din covată.

.

Mă uit la marea modă a prezentului...

Dai o știre de presă, una la care știi că cetitoriul are sensibilități. Pe stilul:

> *„Kelemen Hunor: Vrem şi mai multe drepturi, pentru care trebuie să luptăm. Cele câştigate nu sunt ireversibile...”*

.

După așa introducere, se cere părerea cititorului. Romîn și naționalist de felul său (bașca destule nerezolvate prin existență).

Care bineînțeles că sare trei metri în sus, cu registru vocal din categoria „Trăzni-i-ar Dumnezeu, de boangheni!... Mamă, ce le-aș face io....!”.

De ce spun că ne retragem ușor spre 1830 (pentru optimiștii din categoria Murphy, poate mai înainte).

Nu poți să gîdili chiar așa în cap, cum că oricare se poate pricepe la toate... Nu de alta, dar finalmente (și la vreme de sufragiu universal) are de suferit organizarea statală.

Încropesc de-un mic curs personal

asupra subiectivității umane. Pe care țin s-o cunosc mai de aproape (este premisa lui a nu mai strîmba una-două din nas, pe viitor, la ea).

Material didactic: textele unor cîntece Gabi Luncă.

Care solistă, spre senectute, a luat calea pocăinței. Dincolo de un un prim zîmbet superior, al subsemnatului – rîd și plîng de ce ne-o rezerva viitorul la vîrsta cu pricina.

.

PS

Ideea cu subiectivitatea mi-a venit de la o emisiune știri ProTV. Considerat de mine cel mai spălat în așa materie. Și dînșii, am observat, informează ce informează în sine, dar regula de bază

în expunere este a face telespectatorul partizan/solidar cu niște semeni sau cu o atitudine oarecare.

Interent, așa partizanat se face în dauna altora, care-s arătați cu degetul, dezaprobați, huliți etc.

Pe cînd rîdeam mai cu spor că ce proști e ăștia, am realizat că nu mă aflu tare departe, ca abordare a lucrurilor din jur.

Așa c-am privit brusc cu amiciție subiectivismul afirmațiilor „De un an și mai bine / Fiul meu, ajuns matur/ nu a mai trecut pe la mine... etc.”

Zisă pe aici

„Cel mai bun prieten al meu este cel care scoate la iveala tot ce e mai bun în mine.” (Henry Ford) Va dorim sa aveti cat mai multi astfel de prieteni!”

.

Bun acela e o chestie tare frumoasă, dar goală.

Ce e aia bun?

(„Ai domne, iar vii pentru ca să ne strici cheful...! Huo!”)

...E o vorbă totuși pentru copii mici.

Totodată.

Doar bun fiind, nici nu se poate pradă mai suculentă (și mai inofensivă) pentru animale...

Mi-aș dori un Cineva care să mă instruiască privind dobîndirea de agresivitate și folosință deșteaptă a ei.

Nu mă pricep grozav la geopolitică.

Dar în toată această tensiune generată de situația din Ucraina, observ că dl Putin se stropșește (doar) la NATO.

Chiar presupunînd că Rusia lui 2015 ar avea vreo șansă în fața Occidentului:

Prin lume mai există și alte centre de forță – aș numi aici China, Japonia, ba n-aș pierde din vedere nici India.

Parcă nu-mi aduc aminte ca, în ultimii ani, dl Putin să-și fi asigurat spatele acolo.

Și chiar de joacă nu e, cu dumnealor acei asiatici...

Să fie multă cacealma, în pokerul din jurul Donbasului?

E posibil.

Spun asta și pentru că nu reperez în zona noastră vreo vrie de naționalism, cum se petrecea de pildă acum exact un veac.

.

Chestia cu mîndria de a fi român(i)

Mîndria e soră bună cu jena/rușinea.
E de ajuns vreun accident, o zguduitură caracteristică vieții pentru a trece de la bătaia cu pumnul în piept, la capul aplecat spre același loc...
.
E ultimul lucru pe care să-l asociez cu a fi român – mîndria/jena.

În același timp, românitatea s-a dobîndit prin naștere. A picat, și gata. E precum soarele, pe cer. Se află acolo, și gata. Nu mă apuc să spun că ce treabă bună face, ori că ce dogorăște uneori.

Fericiți cei supuși.

Cei elastici.
Cei care nu-și pun întrebări, asupra lucrurilor ce li-s servite.

Mă uitam la Andrei Pleșu.
Spirit zice-se liber, lua pe nemestecate nu știu ce pasaj din biblie, ce zisă de la versetul cutare.
Eu, unul, nu aș putea să iau ceva pe neverificate...
Trec peste faptul că, tot spirit liber crezîndu-mă, nu aș putea face abstracție (cu scuze dacă-mi repet astă opinie!) că mai există sute de texte ori măcar conduite religioase, pe lumea asta.

Nu v-aș fi plictisit cu astea, dragii mei, dacă nu dădeam de poza unui sfînt – înțeleg că-i prăznuit azi.
Dacă aș fi credincios, pesemne că mi-ar piere cheful de slăvit Dumnezeu și-ai lui doar la vederea unui așa chip, famelic, ne-vital!

PS
Pe acea filă Fb, cu poza preasfîntului, îmi sare în ochi comunicarea unui suflet ales, către altul:

> *„Dani Tegzes*
> *Minodora Olga sa tio dea la papacioc toata diaspora nu tie rusine comunista ordinara la toate paginele de stiri comentezi si lasi mesaje jignitoare , pacat ca gandesti asa la anii tai nemernico , sa iti dea dumnezeu ploaie de sloboz si sa nai umbrela proasta netului...”*

Oameni fiind

… există momente în care o luăm razna.
Un fruntaș (redactor-șef?) de gazetă financiară mai mult decît spălată întreabă, pe ton deloc glumeț ori așezat:

”Sunteți pregătiți sa țineți arma în mînă?!”

Răspund:

„Nu. Ce interes aș avea s-o țin?
Cu ce diferă rușii de compatrioții mei?
Barim cu ei aș putea spune că măgăria din societate vine datorită ocupantului... (ziceți că nu există măgărie la noi, ci mi se pare mie?)
După cum.
Dacă iau eu arma – neinstruit de ceva timp, și în fața unor militari profesioniști, cum sînt ai lui Putin – cam ce sugerezi dumneata e îndemn la sinucidere...”

Cineva, pe aici

.. ne reamintește – favorabil plus didactic – despre scrierea cu î din â...

Dincolo de faptul că-n viața viitoare voi lua foarte în serios aceste recomandări ale Academiei române...

Observ o trecere a simpatiilor legate de Părinții Noștri fondatori de la romani, la daci. Inclusiv prin intermediul unor hărți cu presupusa întindere europeană a regatului lui Burebista.

De ce ne traserăm spre daci, se poate cerceta.

În paralel, o altă bucată din noi e nemișcată la povestea cu î-ul din a.

.

Apropo de romani.

Am sentimentul că ne aflăm tot mai departe de spiritul lor (asta dacă ne-am ținut de mînă vreodată...)

Î și Â
Regula este foarte simplă.
Â se folosește întotdeauna în interiorul unui cuvânt, însă la început și sfârșit folosim î.
Exemple: România, mâncare, a hotărî, înscriere.

Urmăream dimineață o emisiune

… la TVR2, a doamnei Deca-Buzura. Prezenta o felie de istorie.

Spuneam ieri despre nevoia noastră de parti-pris. Care se realizează inclusiv prin umflare de merite. Așa vrea sufletul...

Ce oameni de treabă – spuneau dînșii despre personajele binecuvîntate în emisiune...

Am realizat că o bună parte a compatrioților, a omenirii probabil, are nevoie de asemenea scrisuri, gesturi pașnice. Cu doza aferentă de subiectivitate – de care pomeneam sus de tot.

E.

Pe această largă pătură stă și se bazează dumnealui, Statul.

Inclusiv cînd e de intonat patriotismul.

La rîu se alătură și categoria vehemenților, care nu vor fapte roze – ori în mai mică măsură -, fiind porniți la război cu cine le cășunează prin jur. Și ei-s patrioți, cu mica deosebire că se doresc în fruntea cetei.

Asta e.

În completare aste gînduri veni un exemplar al unei reviste literare craiovene, pe care ni-l propune un distins intelectual.

Mă uitam acolo la ceea ce aș numi vîrsta publicației. De fapt, la modernitatea ei.

Dincolo de o grafică ce vorbește și ea, dînșii se află în vechiul stil – 1930? 1960? -, cu amoare de Eminescu. Amoarea fiindu-le dusă dincolo de ceea ce eu aș numi bun simț...

.

Da, lipsă de bun simț.

Mie unuia mi se pare deplasat să afirmi – fie și Arghezi numindu-te – următoarele:

„Într-un fel, Eminescu e sfântul preacurat al ghiersului românesc...
Fiind foarte român, e universal.“ .

.

Mă recunosc tip cu mari limite intelectuale.

Dar tot îmi permit să ridic două degete timide: mi se par aiurea pretențiile de acolo...

Că ar fi sfînt preacurat.

Al ghiersului românesc (eu numai cînd văd așa întorsături din condei bănui că emitentul e neserios... Adică nu te poate convinge altfel de minunăția aceluia, și trece pe pastile de suflet...).

Nu pricep cum e aia și a fi foarte român.

Asta, în condițiile în care a fi român e o treabă ce se ia la naștere și gata! Paradele că unul e mai român decît altul, cred, țin de a vorbi să nu adormim, respectiv să dăm lată galeria...

Asta ca părere...

Întru pricepere a lucrurilor, bănui că liantul de ținut patriotismul în picioare se bazează inevitabil pe așa construcțiuni. Mărețe, dar găunoase argumentativ.

Așa funcționează acea instituție!

În paralel, par să existe sumedenie de tipi care mănîncă și ei o pîine – materială de-a dreptul. ori numai pentru suflet (pentru inerentele complexe sub soare și în societate) – din existența fenomenului.

După cum.

Simt că întreagă Instituțiune nu are cum progresa. De asta nici nu-i de mirare că argumentele, la 2015, sînt tot cele interbelice.

Eu nu văd un intelectual în stare a socoti cît fac unui și cu unu – în chef să-și încînte amfiteatrul cu acel citat din Arghezi...

În încheiere.

Nu mă omor de dorul unui război ori al unui conflict mai serios în zona noastră.

Dar așa ceva ar fi poate interesant – să vedem cîți bani face de fapt patriotismul nostru..

M-am trezit vorbind

… acum cîteva zile că pe sfînta și apostolica Biserică o așteaptă o fază de schimbări.

Trec pe lîngă o mînăstire, la granița dintre București și Popești Leordeni.

Face și Ea ce poate, Biserica... Pune și ea proptele cum poate, `construcției' sale (eventual. grijește să nu fie îndepărtată vreuna deja existentă).

De pildă, dacă a văzut că se poartă naționalismul, a născut o Duminică a Sfinților Români.

Ba a și botezat astfel, lăcașul de care vă spuneam mai sus.

Pînă aici e de înțeles (de fapt, va fi și mai jos).

În paralel, BOR nu renunță la grecisme .

Pe ce mă bazez cînd spun asta?

Păi pe putința de a citi corpul de literă (acela de pe fresce, răsucit). Mai exact ne-putința.

O să spuneți că mă aflu eu exagerat, dar de ce pot paria că, dintre frecventatorii curenți ai bisericii din gura Popeștilor, vreo 80% nu știu mai nimic despre istoria lăcașului.

E imposibil să citești lămurirea de deasupra intrării.

În același timp, acel istoric poartă titulatura de 'pisanie'.

Termenul vine din slavă, dar l-aș pune tot la categoria de grecisme.

Istoric, bănui, ar fi tușit.

.

Cred că înțeleg cum e socoteala, de nu se renunță la așa limbaj, la numeroase alte amănunte.

Atîta tot că ecartul se mărește, în raport cu gusturile, cu obișnuințele cetățeanului de rînd.

Zic și eu.

PS
Duc vorba spre o categorie existență nu doar în domeniul electoral.
Nehotărîții.
Și presupunînd că aș fi unul, pe cîmpul religios.
Mai lesne aș fi atras de un lăcaș catolic (poza de jos e din biserica de la intersecția Mihai Bravu – Gh. Petrașcu), cu albul său, decît de negrul ortodox...

PS 2
În momentele mele de grandomanie se află și acela de a mă pune în locul lui Dumnezeu. Și să îmi închipui cum vede el segmentarea asta – a casei sale, Biserica – pe bucăți naționale. Nu mi-ar plăcea... Sună ca și cum copii mei și-ar trage fiecare cîte o curte, cu gardurile aferente. Trec peste faptul că așa ne-trai în comun sporește agresivitatea între respectivele entități.

Cu scuzele de rigoare

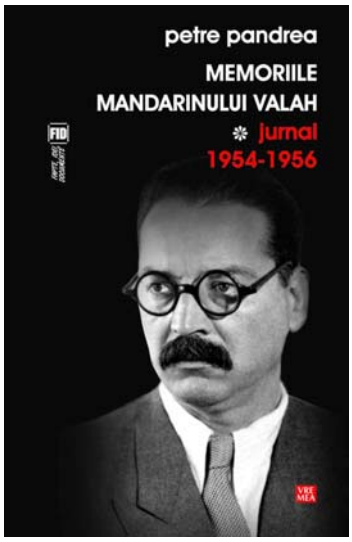

…pentru cei care au semnat recenzii favorabile, prin publicații literare de primă ținută.

Re-lecturez „Memoriile mandarinului valah”, de Petre Pandrea.
Rar am nimerit așa condei / om neam-prost!

Sînteți martori că mă feresc de-așa catalogări...
Dar omul ăsta (fie și răposat) cred că merită dura ștampilă.

Ce-i drept, există și o categorie de cititori, de oameni care o simți nevoia unui curs de panglicărie, de obraz gros, de fițe.
În așa caz, Petre Pandrea-i un autor de căpătîi! Nu ratați!

Bășcălie pe aici

… spre maneliști...
Că ce nume de manelist ni se potrivește ăluia real, din buletin..
http://apps.viralstories.info/manelist/index.php…

Nu trebuie să mai utilizez acel *app*, căci recunosc: io-s Pariz, iar vecina mea de apartament: Suiedia.

Dar, dincolo de asta.
Și ca părere pur personală – chit că apăru tare tîrziu, ca trecere prin existență.
.

În spatele atitudinii noastre cea superioară, față de 'cocalari', șed două chestii.

1. Supărare că acei inculți nu ne apreciază mintoșenia, finețea, pedigreeul.

2. Teamă. Întotdeauna, un educat (ins prin definiție cu filoane vitale blocate) va fi intimidat de semenii mai animalici. Bineînțeles că va fi iute confecționată o contrapondere, cum că ei e proști, iar noi rude de premii Nobel...

Mă amuză un pic

… așa-numita condiție a bărbatului. Modern.

Deci o doamnă tînără, urmînd comandamentele speciei, cît și cele admis sociale, ni se înfățișează într-o poză ca extrem de plăcută... Cu picioarele cam de tot dezgolite, lîngă dantela de rigoare.

Ce era haios?

Păi, dacă te apuci să spui direct, la acel post, că ai fi onorat să mîngîi (se înțelege că-cu maximă delicatețe și afecțiune) acel corp, te ia lumea cu *strîmbătură nemulțumită*.

S.n. în cauză ține de acel gen de reacții impuse prin educație (a se citi, prin nuia): nu-ți poate da multă lume detalii ce și cum – doar se încruntă, oripilează șamd.

În cel mai bun caz, vine cineva și-ți șoptește: „Aaaa, lucruri ca astea se spun, dar în mesaj privat, și sub altă formă... Mai delicată... Mai pe departe...”

Da, da.

Mă dau un pic în spate.

Ca să văz mai bine.

Multă supărare că nu o ducem mai bine.

În paralel, un distins (really!) compatriot ne comunică despre gradul de respect – mai exact de lipsă a lui... – la Sinaia.

.

Eu m-am obișnuit cu lucrurile.
Ăștia sîntem. (Dacă azi zice „ei sînt”, m-aș pune în categorie diferită, cu teamă de „străin”).

Fără îndoială e semn de boală, dar mie unuia mi se pare fascinant să iau lucrurile cum sînt, să nu mai fug oripilat ori speriat (cam tot aia...).

Privesc în paralel spre irealismul unora care vor să se trăiască mai bine în țara asta.
De fapt, a voi e normal. Dar se pare că dumnealor nu realizează un lucru simpluț: în modul cum se prezintă lucrurile la noi, e imposibil să meargă precum în țări dezvoltate!
E chestie de aritmetică.
.
PS

Noi, ăștia amărîții.

Pe care ne-a pălit tata Dumnezeu.
Și ne-a pus (urîtă sclavie!) să privim lucrurile din mai multe unghiuri. Nu doar dintr-unul, și ăla convenabil nouă.

Mint, de fapt.
A privi din mai multe unghiuri e un mod de a gestiona mai bine realitatea.
Poate ai mai puține suprize, chit că traiul pe acolo – la modul general – nu mai e precum la ăi care-o țin în permanent cununat și boteazat (se înțelege, că la figurat...)[1].
.
Mă uit (căci aici voiam să ajung) la notațiile unui amic – eu așa cred! – jurnalist, ce căinează urșii de la 'Libearty Bear Sanctuary Zarnesti'.
.
Mi-a fost imposibil, la informarea despre cei care au bătut, drogat etc. urșii de pe acolo, să nu gîndesc dacă acei ticăloși aveau și alte surse de existență.
Și, în general, ce-i apuca de procedau cum au făcut-o (eventual, și o vor face).
.
Știu.
E un mod de-a dreptul ucigaș de a gîndi.
E precum mașina care vrea să alerge, dar să vadă cum e s-acționeze în același timp frînele. Se dracului acțiunea! Bașca faptul că se uită lumea chiorîș, că n-ai altă treabă decît să-i contrazici...
.
Mda...
Nu-s neapărat Gică Contra.
Pur și simplu văd, natural, necăutat, lucrurile din mai multe unghiuri.
.
Asta e.
Sper să nu mă cocoșeze crucea cu pricina...

[1] O mai fi la modă / o mai ființa populara strigătură: „Cununăm și botezăm / Dar la iarnă ce mîncăm?”...

Sesizam zilele astea

…că melodiile gitănești continuă să fie – dincolo de sclipiciul bancnotelor lipite pe fruntea altora – unele de vaiet.
Al unor inși descurajați.
Bașca oroarea – mai mare decît la credincioșii reali – de ce li-i prin jur.

Nici nu-i de mirare, la cît trăiră în robie, și cît în oarece libertate.

În paralel, urmăresc azi întîmplător niște bucăți ale Mariei Tănase. Fata are voce nițel neplăcută, dar vitalitatea și optimismul fondat e deasupra a tot.
https://www.youtube.com/watch?v=1ymumAYR3wE
.
O să spuneți că-care e treaba, dacă ea s-a dus la fix 50 de ani, și după ce boala a făcut-o scovergă. Plus: care e diferența între dumneaei ce apăsat-o accelerația vieții la fund, și ăi de se droghează?

Aveți și dumneavoastră dreptate!

Eterna plăcere de a vorbi

…în numele altora...

> *Alina Gorghiu: "Consider că acțiunile din prezent ale domnului Traian Băsescu nu mai au credibilitate în fața cetățenilor...".*

Ticăloși.
Mă refer la aceia care cată a intui cum va decurge cariera politică a președintei PNL...

Eu nu cred că bine.
Am să vă spun și de ce.
Bănui că, sosit la acel nivel, ai două două drumuri (un alt treilea, al statului pe loc, nu există).
Să ți-o iei în cap, dacă tot ai dat acolo de-un morman de putere, cu susurătorii în ureche aferenți.
Ori să îți adaptezi personalitatea (cu efortul și elasticitatea interioară de rigoare) la cerințele palierului.

Tertium non datur.
Pă la mijloc nu se poa'.
.
Eu nu o simt pe doamna Gorghiu capabilă de pasul înțelept.
Aș mai zice o chestie, dar nu vreau să fac precum dl Ion C., să ofer previziuni pe termen lung...

Apropo de-un anumit tip de femeie

…Și cu precizarea că – io om fiind – pot să nu prind reapărat realitatea în săgeata gîndului.

Mi s-a părut mie alegerea dnei Gorghiu – de către prezident țară și ca șefă a PNL – plătind cam tare preț unei reguli sentimentale: a contrariilor temperamentale.
Am zis c-o vrea să se simtă omul bine, știind că va colabora plăcut (contează!) cu partidul său.

Nu am avut în vedere atunci probleme cu trecutul peste o limită...
Dar interveni decizia primei Doamne de a rămîne la niște sute de kilometri depărtare de soț (din ce motive, putem pureca, după două beri).

La acest stadiu, și doamna Gorghiu fiind foarte asemănătoare la fire jumătății oficiale, pericolul unei apropieri neortodoxe a președintelui de dînsa este măricel. Mai ales că sibianul nu pare un Băsescu – adică un bărbat care să nu-și piardă capul după o femeie.
Faptul că d. președinte pare controlat și sloi nu are vreo treabă cu adîncurile dumisale. Sau are: ascund acele lucruri prin contrariile de la suprafață, din inerenta mască.
Cam toți procedăm așa, la bani mărunți....

"Cele 3 mineriade au întors țara

… în stalinismul cel mai crunt pentru care nu au plătit niciodată nici Ion Iliescu, nici Petre Roman”

Nu am făcut nici o treabă, dacă nu ne uităm și unde am greșit (căci oameni ne aflăm...) și noi înșine la vremea acelor mineriade.
Plus că se află o tare-infantilă simplificare la mijloc.
La o adică (și sper să nu le reduc în exces contribuția), cei doi și alți politicieni ai puterii de atunci erau doar senzorii intereselor celor care îi propulsaseră acolo. Așa mi se pare mie.
.
PS
Dacă era stalinismul cel mai pur, nu mai apucam să manifestăm peste o lună, pentru eliberarea lui Marian Munteanu... Ori înspre iarnă, odată cu apariția Alianței Civice..
Între noi fie vorba. Un băiat care deformează atît de lesne realitatea, precum în citatul din deal, cum credeți că s-ar comporta cu frîiele puterii în brațe? Eu bănui că mai rău decît cei huliți de el..

Poiana lui Iocan

.

„Astăzi mă voi adresa Camerelor reunite pentru a marca începutul primei sesiuni parlamentare din acest an. Parteneriatul Președintelui cu Parlamentul răspunde nevoii de a restabili încrederea în această

instituție fundamentală a democrației. Îmi doresc un Parlament puternic, pentru că un Parlament slab înseamnă o verigă slabă în construcția democratică. Un Parlament lipsit de credibilitate nu face decât să îndepărteze cetățenii de politică și să lase loc îndoielii, resemnării sau cinismului."

Poate ar fi bine ca dl președinte să nu-și încurajeze o poziție PREA depărtată de ceilalți actori ai jocului politic.

Sănătos e să-și rezerve chiar timp de a ieși la o palincă ori bere cu mădularele umane ale acelui parlament slab și cu toate păcatele.

Tot eu, văru' Iocan

Dom' prezident, încearcă să le zici – măcar un pic – din inimă!
E-n interesul lu' matale

Una, pentru că te face mai accesibil, unor tipi care – astfel – nu se duc (omenește!) pe drumul dușmănitului.
Doi, pentru că îți reprimă dumitale inerentele porniri autoritare

Meditam încă o dată, azi

… la sentimentul de frică (e aplicabil, probabil, și suratelor acestuia).

Noi nu prea apucăm să simțim frica.
Asta, pentru c-am și tulit-o să executăm solicitările Instanței care a generat frica.

Bineînțeles, există semnale dureroase din categoria: „Bă, vine mașina aia în mare viteză, hai s-o ușchim pe trotuar!".
Există și trosniri cu joarda datorate semenilor (între ei, părinții rămași în minte) ori Societății. Aici, merită – cred eu – încercată o rezistență pe acel sinistru sentiment.
Asta, pentru că dumnealor, enumerații,, deseori se află tare subiectivi.
Chit că amenințarea pedepsei (încă) ne sperie, ne oripilează. Ne gonește spre atitudinea „Da, să trăiți!"...

Naște și la PNȚCD oameni

Cîtă finețe întru persuasiune! Ce suflet nobil! Cum stau dînșii de pază, la fruntariile bunului simț!
Fără ei, bravii urmași ai Seniorului Coposu, parcă-l văd pe ion iliescu fugind ca un mișel, cu viitoru copiilor (aveți?) strîns la piept. *Huo, bolșevicule!*

Ne dăm de popor al lui Caragiale…

…dar ironia e departe de a caracteriza vehementele noastre postări...
Ba și manifestări diurne, sub Carpați.

După cum.
Trec pe lîngă un stand cu 'chestii', la o intrare a magazinului bucureștean ”Unirea”. Cărțulii, suveniruri, gadgeturi...
Acolo, o poză a înaintașului, cam din profil.
Și dinspre capătul vieții.

Am avut o surpriză neplăcută, observînd cît de pergamentoasă îi era pielea. El fiind tip care avea să repauzeze la 60 de ani.
O să ziceți că încerc să-l declar urît, ca să mă urc în cîrca-i, ca posesor de epidermă normală.
Alții mă vor acuza că vreau să le stric plăcerea de cununăm-și-botezăm, care le însoțește viața.

Ai naibii!
Nimic nu pot s-ascund dă ei!
(„Al dracului d. Mitică!”)

Precum la școală, ridicatul mîinii...

”Doamna profesoară... Io unul am impresia că zisele astea, de mai jos, nu-s în regulă... Chit că aparțin unui nume mare...”

„Cam devreme, tinere domn, să formulezi critici la adresa consacraților... Dar spune, totuși, despre ce e vorba...”

„Uitați: «Trăim sub ocupaţia unor ţoape! Şi, ceea ce e mai grav, nu prea ne pasă. Ne uităm la catastrofă ca la un spectacol. Bombănim, votăm năuc, ne certăm între noi»...”

„Aha. Cum am citit deja acel număr de revistă, știu cine-i condeiul... Și ce-i reproșezi?”

„Păi... hai să ne uităm la prima întîia propoziție. A trata lucrurile că vreun seamăn e țoapă, deja te trădează sufletește ca fiind și dumneata una...”

„Și cum zici, domnule elev, că era mai bine?”

*„*Un nefericit*. De fapt, la vremuri cînd ironia destinsă îi era caracteristică autorului nostru, așa s-ar fi exprimat...*

Apoi, după această premisă discutabilă, spune că nouă nu ne pasă...”

”Aici ce ar fi...?”

„Păi. Șmecherioara vorbei «noi» Asta înseamnă «voi», dar dl autor nu are curajul de a formula astfel. Că nu ne-ar păsa, de-a trăi sub ocupația pasămite de țoape. Cred că aici se află a doua verigă falsă, spusă și ea însă nu maximă siguranță de sine. Or, poare nepăsătorii își vor fi avut socotelile lor, chiar admițînd că la frîiele țări este vreun domn Țopissim la nume.”

„Interesant ce spui, Ordean, chit că un drum deloc comod acesta pe care apuci...

Ar mai fi ceva?”

„Da...Și sper să nu vă răpesc prea mult timp... Din aceeași categorie, a trece strada pe cineva, chit că acela nu simte nevoia, este și ideea că ne uităm 'la catastrofă ca la un spectacol'.”

„O secundă, dragul meu. Nu pot fi și formule de presă? Unde se cere oarece exagerare?”

„Poate. Însă eu, fie și doar elev de clasa a șasea, cred că dl autor exagerează excesiv, raportat barim la statutul său, i-aș spune, socio-cultural. După cum. Pomeneam mai sus de ideea țoapei, a gesturilor și atitudinii acesteia. Ceva similar mi se pare ideea că votăm năuc... Nu știu dacă e așa, dar textul dlui autor are această amprentă, a năucelii... Dumneavoastră, doamnă profesoară, ce spuneți?”

„Mă pui într-o situație incomodă, eu nefiind într-atît de curajoasă în a o și spune... Cînd te afli într-un sistem, de pildă al Educației, e mai greu cu emis revoluționarisme...

Pînă una-alta, e interesant ce ne-ai spus... Ce notă crezi că meriți pentru acest extemporal care, într-un fel, ți l-ai dat singur?”

„Am impresia că 9.”

PS

Am trecut acolo din amorul artei *clasa a șasea*... Poate din nostalgii, deși Doamne-ferește să fi gîndit așa la 12-15 ani! În sensul că m-aș fi rablagit urgent apoi, ca orice floare zvîcnită prea devreme....

Un pic neserios

Să crezi că adevărul, frumosul, nepenibilul se află (numai) la tine. Iar în baza asta să purcezi a băscăli pe altul. Care s-a întîmplat a fi parașutat, la naștere, la Bălți ori Liveni, și nu pe Dîmbovița.

La o adică, nu e nici vina acelui bucureștean.
Dorința de a reduce statura seamănului ne-a fost lăsată la naștere, de către Specie/Creator și fără a fi întrebați...

În paralel, probabil KissFM (care postează poza) se vrea oază de cultură..

ÎNVAȚĂ
MOLDOVENEȘTE
ÎN 5 MINUTE
(trebuie citit
cu voce tare)
1. Este inadmisibil - Nusipoati
2. Care-i treaba? - Șifași?
3. Ești un prost! - Nătărauli!
4. Acel ponei - Căluțu șela
5. Am probleme - Vaidiminișidimini
6. Nemaipomenit! - Dîstipup!
7. Cât costă? - Daișpicaiet?
8. E un aer curat - Sisimti vâzduh
9. Vreau sa dorm puțin - Sî achiț oleacă
10. Sunt uimit! - Am chicat pi bușî!
11. Domnișoară, îmi permiteți - Auz fa!
12. Foarte tare! - Îi băț!

Fain.

> Vladimir Putin: *„Au încercat să smulgă de la Rusia state care au aparţinut URSS. Occidentul a provocat criza din Ucraina...”*

Aici e ca beneficiarul unui harem.
Pe care nu-l mai poate întreține, ba nici acele neveste nu-i mai știu de frică.
Și se supără pe-acela vrea (mai înlesnit afîndu-se) ar lua el doamnele în seraiul său...

**
Îmi mențin părerea. A la longue, Rusia e terminată. Ce-o să facă? Să fugă cu tancurile spre inima continentului? Pot paria, în context, c-alde China ori Japonia au pregătite de mult nota de plată, de transmis unui Urs ce-a uitat a poseda și-un spate...

Fie și amator aflîndu-mă. Rusia îmi pare (iar aici las pe alții a glosa despre spiritul slav) pare specialistă în mersul cu capul înainte, orbește. A luat-o de două ori, într-un secol, dar nu se lasă.
Pare să uite că nu mărimea e totul, Ori e conștientă de vulnerabilitatea ei, dar se refugiază în alcool. Unul al pravoslavniciei, altul al comunismului cel aducător de dreptate popoarelor lumii.

Apropo de Rusia.

În cele două chifle ale istoriei sale (cele din secolul 20), belelele I s-au tras din implozie. Adicătele, și-a cravașat propriul trup social, pînă acela a căzut grămadă.

Acum, lucrurile (chit că vorbește un neinformat) par cît de cît coagulate între ruși, dar poți știi care le coeziunea reală, care le e rezistența reală la coliziuni cu alte țări?

Acum, lucrurile (chit că vorbește un neinformat) par cît de cît coagulate între ruși, dar poți știi care le coeziunea reală, care le e rezistența reală la coliziuni cu alte țări?

Eu înțeleg că dumnealor, fiii Moscovei, au mare și puternic stîlp interior povestea cu Marele Război (trec peste dedesubturile acestuia...), dar e imposibil ca organismul social să nu fi perceput mai mult decît deprimant căderea în fața germanilor la 1917, respectiv în cursa înarmărilor din 1985-89...

Zic și eu...
Nu dau cu parul.

Dl Iohannis îmi pare doritor

…a schimba la greu prin jur.
Dar de ce simt eu că-i ultimul dispus a modifica ceva și prin sine?

În același timp, și deși figurii, personalității dînsului îi greu de atașat ideea flăcării...
Am sentimentul că se joacă binișor cu focul.

Într-adevăr, nu e pe stilul oricărui alt jongleur cu incandescențe...
Dar continuă să umfle un balon care nici inițial nu era foarte trainic.
Las un moment dat, vor apărea MAI MULTE voci: „Stai, bă, că ăsta ne vinde gogoși!”.

Deși subsemnatul ar fi ultimul îndrituit să abordeze subiectul, am impresia că distinsul nostru reprezentant la Cotroceni are mari probleme cu putința alcătuirii unei echipe.
Că, în context, nu le are cu putința de a rezona, asta ar fi pasabil. Dar se află și foarte rigid. Mai exact, vrea ca lucrurile să se petreacă numai și numai sub codul său de funcționare.

Om.

„Daca eram un popor educat de influente ale vreunui imperiu nobil, asa ceva ar fi fost strigator la cer!...”

Se înțelege că iritata de situație (nici nu mai contează care) se află spirit valoros, meritor să trăiască în o țară civilizată...
Vorba ”strigător la cer” de aici e din categoria țoapei, folosită recent (cu același ton) de un distins moralist. Trădează că te afli bine mersi, ca alcătuire, între cei de care te aferezi...

PS

Mă amuz. De tratamentul acelor părinți, care susură odraslelor „Tu meriți ceva bun, ca pozițione în viață”... E nostim căci aceia nu le și oferă mijloacele de ajuns acolo... Ar fi fost și greu, căci nu a fost descoperită poarta de intrare în Regatul poveștilor frumoase.

Grabă.

> *„Asadar, banii unor corupti romani sunt in Elvetia, la HBSC. Nume mari, din cate inteleg. Se vehiculeaza numele lui Nastase, Bittner, Petrache, Cocos.”*

Nu m-aș aventura prea tare în informații nesigure (*„din care înțeleg...”, ”Se vehiculează…”*)
Pe de altă parte, cred că n-or să apuce a gusta din ei. Și nu doar din motive DNA. Ci și pentru că așa e firea omului.
Să fie sub reflectoare, respectiv să adune bani. Nu să-i pape. La ultimul gest visăm noi, care nu sîntem în stare de adunat galbeni mulți.

La Miami ori Vevey, fie și șezînd pe sac de bani, lipsa celor două îl ucide. Arătați-mi și mie un pricopsit postrevoluționar, care șede rumen și de niște ani, pe șezlongu-i din Caraibe ori Baleare.

Privesc un text, de pe aici.

Scriiturii cu pricina, i-aș reproșa patima .
Realizez apoi că, acolo în realitate, lucrurile șed altfel decît în comodele mele șabloane...

Teoretic, și acceptat ideatic de mulți, scriem pentru a influența pe altul.
Dar avem de ales între astă ultimă țintă și o direcție stabilită din adîncuri de suflet.

Acolo, în puțul sufletului, dorința de căpătîi ne este a descărca din frustrările acumulate.
Astea au nevoie de o țintă – la origine un nene agresîndu-ne în vreun fel, iar noi neputînd răspunde chiar pe loc (era mai lat în spate..) la neplăcere.
Și-atunci identificăm un ticălos de lovit. După ce că dumnealor, nelegiuții, nu lipsesc de felul lor, le exagerăm din hibe, din gesturi. Totul, în funcție de subiectivitatea noastră, dar și de hainele atitudinale preferate societății în care trăim.

Reiese un ceva ca acesta:

> *„Părintele anti vaccin din România este o victimă. Victima unui spaţiu public dominat de conspiraţii şi de zvonuri. A unei bresle medicale conduse pe principii feudale, în care Profesorul e prinţul şi pacientul e iobagul. A unui sistem medical public în care e tot mai greu să ai încredere. Încrederea – acest ingredient esenţial în medicină...”*

Cum la tipii precum noi simpatiile, înțelegerile celuilalt sînt foarte trecătoare, nu găsim exagerat să încheiem astfel:

„Deşi nu îi aprob deloc, îi înţeleg pe părinţii care ezită să-şi vaccineze copilul. Dar atunci când aceşti părinţi se transformă în predicatori anti vaccin care cer vehement ore de emisie şi drepturi la replică, nu mai este nimic de înţeles. Inconştienţa şi conspirita nu se tratează cu drepturi ci, cel mult, cu un imens hohot de râs.”

Cît rezolvă acel hohot, n-am aflat.

**

.

Dorința adîncului va învinge întotdeauna.

.

Prin urmare, vom influența minim pe cei care gîndesc nițelul diferit de noi.

Poate ne vom face ori menține simpatii printre cei cu furtuni interioare asemănătoare. Chit că, acolo, între-noi, este ca între felinele junglei...

Îmi aduc aminte subit

de vorba cea foarte junǎ „Las' că mă fac eu mare!”.

Ne punem rar problema, chit că nu la aceeași vîrstă, cum fi-va la timpurile cînd ne vom face din nou mici...

Gestul prezidențial

… cel cu aruncatul iritat de paltonul...

Parcă nu e un drum bun..

.

În paralel, vorbea careva de pericolul dobîndirii puterii. Cînd, în numlte cazuri nemaiavînd fereală de foștii șefi, poți da în ciorbă.

Cu ceva.

Iohannis este precum – a se ierta comparația temperamentală greșită! – precum un Dmitri Karamazov.

Îl așteaptă multe...

Nu știu dacă i-ar ține de cald să afle că și alții semeni orbecăie pe aceeași șosea...

Urîtă chestia asta, cu Ucraina.

Cu pericolul rusesc...

Nu i-ați văzut?
Dar pe Putin, l-ați ascultat?
Eee?
Ce ziceți?
Nu-i așa că e de rău?
.
Oare cum vor decurge lucrurile?
Va ieși război?
De la ce o ieși scînteia nenorocită care va porni beleaua?

În mod sigur o să dea rușii de-a dura cu moacele alea de ucrainieni... Mari scule de națiune!
Să vezi ce urgent or să schimbe macazul la Kiev...
...Stați liniștit, n-o să vină niciun american! Hăt, sînt departe dumnealor, plus un mototol dă Obama în frunte...

N-am idee dac-or să devină ucrainienii iar parte a Rusiei.
Au!
Da' ce ne facem noi?
Dracu l-a pus pe Băsescu... Dacă ajung rușii pe la noi? Am căcat-o. Oare o să apucăm să ne batem cu ei, or o lăsăm moale dă la primul cartuș? Io cred că e mai bine așa, să stăm cuminți.
.
Oare Iohannis l-o primi pe Putin la București, ori Zgonea – care îi va fi luat deja locul? Dracul să-i pieptene pe amîndoi. Pe-amîntrei, de fapt...
.
Ziceți că pot fi acuzat dă defectism, pentru vorbele de aici? E articol în Constituție? Nu știam. Bine, domne, o las mai moale. Uite, o să șterg postul..

Uf.
Și iar uf.

Mă uit prin jur.

La televiziuni.
Prin gazete, tipărite sau online...
Mă uit pe la dragele mele cunoștințe de pe net...

Oare cît de repede vor schimba stilul, dacă vin rușii?
Mai ales că nu e sport chiar nou, pe la noi, sub soare în general .

E unul am să-mi aduc aminte c-am citit cîndva o strofă de Pușkin... Ba nu! Mai bine zic că știu de Dostoievski. Pot glosa despre sufletul slav, dar trebuie să mă documentez un pic.
Pot să mă uit și cum au sucit-o destui, în 1944 și după aceea...
O să spun că am trecut des prin fața Ambasadei Rusiei, de la Șosea, și-mi spuneam – cu ochii spre cer – Dumnezeu să-l ocrotească pe țar. Boje Tsarnaya Hrani, parcă așa e...

Ziceți că n-au țar?

PS
Mă mir că n-a scris încă nimeni ceva cu „*Baroane...”.*
Ăștia simt ceva de speriat, cum bate vîntul...

Psihologie

Întîlnesc, în așteptarea metroului, pe amicul meu, Glumețu.
Privește conspirativ în jur, înainte de a deschide gura, foarte aproape de urechea mea:

> *„Am impresia că nu sînt speriat de bombe pe cît ar fi sănătos să mă aflu...”*
> „Au! Da' ce-ți veni, cu nenorocirea asta de idee?”
> *„Am citit într-o carte. Zic ei, că e mai bine așa. Să fii speriat în avans...”*
> „Ce chestie!”

Doamne!...

Aj vrea.

Să am bani.
Și să pot intra destins într-o librărie.

Mereu mor cînd trec pe lîngă vitrina vreuneia.

Uf.

Bănui că știți vorba: „Cine nu agreează pe alții, nici alții nu-l privesc cu simpatie”.
E.
Mă trec liniștit în categoria acestor singuri-cuci, cu privire înnegurată.

Ce-i drept...
Aș putea fi tratat cu înțelegere.
Căci mă aflu invalid.
Sînt și io amărît!
.

Îmi lipsește o glandă.
Ori mi-i fi fost extirpată, pe cînd dormeam, în vremea lui Ceaușescu.
Ca atare, mai bine mă pui la zid, decît să-mi ceri a spune, despre X: *”un...* [ocupația intelectuală a aceluia, n. MO] *şi un eseist EMINENT...”*

Eminent.

… Nu poci asta și pace! Iar în paralel mă sperii nu c-aș primi vreodată (se înțelege că la schimb) așa voroavă, și mi-aș drege părerea de sine cu ea.

Recunosc, și eu sar ușor în sus

...Dar destui aștern, cu maximă grație, nostimade-cu-pretenții...
Ia-uite.

> *”România profundă, România eternă este împânzită, sabotată, calomniată şi subminată – în proporţii alarmante – de hibrizi culturali, după cum îi numea Mircea Eliade pe cei ce pierd iremediabil orice legătură cu rădăcinile identitare...”*

.
E aici ceva din a trece strada fără să ai nevoie.
Și dacă nu am rădăcini identitare, unde e problema?

Doamne, cîtă vrajă e în aceste scrise!!
Mircea Eliade o fi avut, cele rădăcini, dar asta nu l-a împiedicat a scrie cunoscutele articole legionare... În general, a lua atitudinea verde cu pricina.
După cum, rămas-a om (cu-ale lui defecte) toată viața...

Eternă, auzi!... (vorba unui banc, cu doi gemeni de culoare diferită a pielii, mirarea tatălui arătînd așa: „Cum p… mă-sii!?...”)
.
La așa text, nu se putea ilustrație mai pompos-goală...
O fi scris tata Kant alea de-acolo, dar tot nu le iau pe nemestecate!
Să-mi arate și mie, să zicem pîn Europa, vreun popor care n-a fost manipulat la greu, cînd i-a venit sorocul...

Alelalte citate de pe acolo nu bubuie nici ele, de mintoșenie – chit că-s găzduite de ditai revista „Contemporanul”...

Dacă vrei să prostești

…pe careva, folosește chestii cît mai vagi...
Să arate însă minunat, roz. Și să gîdile la greu amoru propriu al destinatarului.
Nu uita de eternitate. De patriotizm. De Dumnezeu.
Burebista, de menționat doar în unele cazuri.
Al tău e!
Nu Dumnezeu, ci fraieru.

Cultura e o chestie

care-i servită unor sau între inși îndestulați materialicește (asta observa și unu, Maslow).
Pentru a se simți bine și într-o altă dimensiune – fie dînsa și inventată.

Pentru că dumneaei, Cultura, aduce un pic cu suveranul cel cu hainele (lipsă), are loc un sport întreg pentru a ne convinge între noi și-n fața celor mai slabi de înger că ce nemaipomenită iașke.

Ce ziceți? Picăm de acord?
Că gogoșile, exagerările, mistificările ăle mai mari pe tarlaua Ei, a Culturii se petrec?

„Gașcă, revoltă-te!”

„interpretat abuziv de slugile ideologice ale politicii corecte...”

De ce încep a poseda ideea c-alde cultura e precum religia: ne destinde animalicul, carele pornește apoi a umbla și mai fudul, și mai agresiv (chit că dup-o mască subțirică)?

Vorbele mari

Care dau atît de bine.
Dar nu au treabă cu realitatea.
.

„Nu suntem un popor resemnat, ci o națiune puternică și conștientă, cu aspirații mari...”

Aici sînt vreo patru caracterizări – niciuna nu are treabă cu realitatea.
Sîntem oameni.

PS

Simt că dl Iohannis va deveni principala trompetă a vorbelor măiestre.

Ca individ fără ocupație

…ce mă aflu, meditam ieri că nimic nu e mai penetrant și mai greu de contrat decît limbajul natural.

N. și ca formă, și ca subiect.

Habar n-am exact (deocamdată) ce și cum – e de studiat.

PS

Esențial este ca, în fața unei probleme, să admiți, să stai în conștiința faptului că Ea, problema, e acolo.. (nu aș spune că reușesc întotdeauna...).

Așa și cu bebelușul-idee de mai sus (adică e abia ieșit, cu zoaie și ombilic abia tăiat!).

Omul are, în ograda psihismului său, zone în care nu intră. Unele în care nu e voie, iar altele pentru că nu se pricepe, și nu vrea pasămite să se facă de rîs în fața semenilor cei foarte iubitori.

Am impresia că vreun altul păștitor pe acolo îi crează dinsconfort. Asta dacă nu cumva decretează că-s locuri neinteresante, să moară mama!, pe acolo..

Viața e frumoasă.

Radu Gyr susține în deceniul patru niște băieții foarte iuți în a lua gîtul.

Al altora.

Pentru asta, ia niște ani de gherlă.

Iar acolo devine, subit, „omul care l-a coborât pe Iisus în temniţele comuniste în care a stat 20 de ani”.

Așa spune barim prestigioasa revistă „Historia”.

N-au ăștia treabă, în ușurința de a vinde gogoși.

Auzi, neamule, *l-a coborît pe Isus!*

Aici e și chestie de elementar creier.

Presupunem c-am căzut de-acord cum că Isus există.

Săracul, avea nevoie de incantația poetică a lui Gyr, pentru a-i ajuta pe amărârștenii închiși... Altminteri, fără vreo poezie-minune, El ar fi trecut fără îndoială pe șoseaua Alba Iulia – Cluj fără să dea ochi la închisoarea Aiudului!

Se constituie Grupul „Prietenii Unirii”

…în Parlamentul României.
Unire cu Basarabia.

Îmi pare rău, dar există și următoarea parte a lucrurilor.
Unii vor spune că e doar acreală a semnatarului, eu cred totuși că e un unghi real.

Aș minți să nu spun că, mai ales la un 1990, nu eram foarte interesat de Basarabia.
Pe urmă mi-a mai trecut.

Gîndesc la o treabă. Eu nici măcar Prutul din tren nu l-am văzut, ce să mai spun de-o trecere la est de acesta, de un contact cu oamenii și atmosfera de acolo.
Prin urmare, cred că mi-e totuși o aiureală, să mă apuce pasiune – fie dînsa și pozitivă – spre un ceva față de care nu am avut atingere.
Îl știu, vorba aceea, la fără frecvență.

La mijloc, cred că este de fapt o direcție artificială, dată de un organism statal.
(Am greșit pe undeva spunînd asta?)

Umărul, acolo și ulterior direcției stabilite de sus, îl pun două categorii.
Entuziaștii și carieriștii.
Primii găsesc astfel un debușeu pentru diverse porniri eroice din ei, categoria eu 'aș putea' (deja, e ceva!) schimba fața lumii. Recunosc, te simți minunat ca apostol al unei asemenea idei. E un drog frumos...

Grupul al doilea este pragmatic pînă în gît, ca să nu spun oportunist.
Cei de acolo, executînd directiva șefilor ori găsind astfel o cale de evidențial în vastul organism social, iau lucrurile mai mult decît sec. Bineînțeles. pot vorbi o jumate de ceas ori mai mult despre Basarabia și dragii frați, dar interioricește nu au vreo treabă cu ei.
Așa-s alcătuite lucrurile.
Dacă mîine li se cere a perora despre altceva, se vor alinia cuminți și productivi noului curent. Asta, pentru că 'primum (deseori, și pe toate palierele) vivere”. Trebuie pentru ca să trăiască. Dacă se poate, și bine ori foarte bine.
E omenește.

Revenind la entuziaști, ei nu-s de loc îngeri.
Mai ales în situațiile cînd ai mîrșăvia de a-i contrazice în mărețul demers. Este în logica lucrurilor, altminteri, ca orice acțiune umană bazată pe povești eroice să aibă fragilitatea baloanelor, cele de ținut cu ața.

PS
Amorul de Basarabia mi-a trecut și cînd am văzut că dînșii nu se omoară de vreo reunificare.
Cu oarece disconfort (și aducînd binișor cu deranjul infantil de-a fi refuzat, recunosc!), am acceptat finalmente că majoritatea basarabeană are alt ochi asupra realității, asupra intereselor personale.

Să fie sănătoasă.

Un panglicar delicios

E vorba de dl Dan Puric.

> *„Forţele care ne-au vândut comunismului să-şi ceară IERTARE României”.*

Hai să ne imaginăm.
...Da' cum naiba arată forțele alea?
Și trecînd peste faptul că ne-au vîndut la un 1944? Deci se află de mult timp oale și ulcele.
Să presupunem că dăm de ele. Pe lumea asta. Și vin ăia, aplecați de spate, gata să ne pupe mîna, să-și ceară scuze.

Înălțător!
Ce poate fi mai minunat?

Dar.
VA DREGE ASTA din mecanismul nost' sufletesc?
Pot bănui că nu.

Deliciosul nostru panglicar. Național.
Carele face 56 de ani!

Ne dregem omeneasca inferioritate...

... fiecare după capacități.
.
Unii pun de-un nou imn.
De fapt, de un nou text...

Revine formula tare la modă, cu mîndria.
Care, însă, pe lîngă ideea că trădează un interior deloc... mîndru de sine, ține de-un drum care accentuează hiba, nu o rezolvă.

În rest, povești la greu.
Cum că în mîna noastră e destinul.
Vezi să nu!
Și că ne aflăm, fiece ins, *Luceafăr făr-de-seamăn*.
Ce să mai, visele clasice ale copilului mic, de a fi deosebit în ochii părinților, respectiv de-a juca lumea pe degetuțe.

De ‘triumfător’ ce să mai spun? Numa' triumf prin ograda noastră... Iese pe poartă chiar, în uliță!

În paralel, se desfășoară inerentele iluzii ale autorelui, că să vezi ce va căsca romînimea atenție la text, la autor – începînd cu stadioanele patriei... Și cum I se vor atenua, proporțional, angoasele care-l împing la așa creație.

Urîtă însușire!

Să tragi mintenaș concluzii, despre un seamăn de vază.
Și frumoooos de pică!... – acel om.

„Nu poţi pune cătuşe adevărului.”

Aici, subsemnatul procedează precum niște doctori militari, cărora bravul soldat Svejk le-a răcnit, intrînd în cameră: „Trăiască maiestatea sa Franz Iosef I”.
Respectivii Esculapi universitari l-au categorisit scurt, de tîmpit.
.
Vorba doamnei U., mai sus citată (și barim pentru ochii mei), o pune scurt în categoria marilor pușlamale.
Da, da, da – la dumneata se afla Adevărul... Ca să vezi!

O altă vorbă cu pretenții…

la mare vogă:

”A lua țara/Țara înapoi”

.
Cr, cr... (tuse întru dres glasul)

„Am lansat la Senat un apel către cetățenii români pentru abolirea sclaviei moderne și a lua țara înapoi de la cei care i-au transformat în sclavi....”

(Omul e ales al neamului, acolo.)

În paralel.

Facem fiecare ce puteam, sub bicele cruntului Zeu. Acela responsabil de a ieși cu orice preț în relief. Io, de pildă, scriu chestii (la care nu se uită nimenii..) cu pretenții de inteligență. Alții țin discursuri în Senat, pe teme mai mult decît înălțătoare.

Parafrazînd La Familia parcă: *„E foame de afirmare...!”*

Înțeleg că de la Adam.

Nu m-aș grăbi a caracteriza

… *in integrum* pe cineva pornind de la o poză. Nici chiar de la mai multe. de fapt.

Dar, mie unuia, niște elemente de pe chipul dlui Putin nu mi se par deloc semnal de sănătate a minții.

Altminteri, buhăiala sa din ultimii anii diferă nițel de a tradiției locului: Brejnev, Cernenko, Elțîn (văd că și Mihail Gorbaciov se umflă nefericit...).

Trecînd un pic la matematică, nici a sta prea mulți ani la comanda unei națiuni de tip cazacioc (energică și dispusă exceselor) nu e o treabă de cultivat echilibrul.

Care să se regăsească apoi pe chip.

Cum zisu-v-am, e o părere și-atît.

Dl. Halpert ne spune

de o întrebare pusă de confratele gazetar Bogdan Chirieac, via DCNews:

„Dacă războiul dintre Rusia-Ucraina va ajunge să fie unul cu România, ați lupta pentru țară?””

.

Eu n-aș lupta.

Asta presupunînd că statul român s-ar obosi să mă întrebe dacă vreau... Și nu m-ar cătăni scurt.

Bănui c-o să arăt ca Chaplin, cu-o flintă mare pe umăr.

.

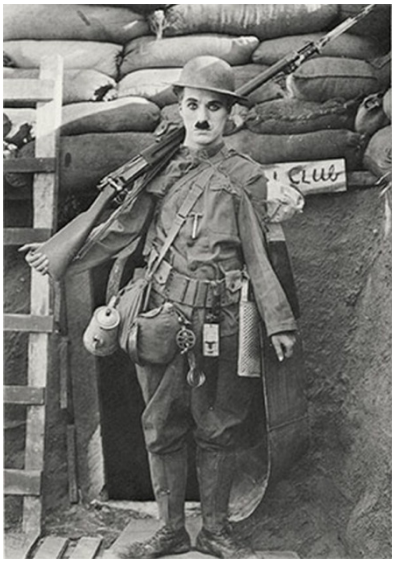

PS

Dacă nu posed neam de rezonanță cu ideea de Țară, de conducători, dă glie – dă-o-n mă-sa de treabă, nu o fi toată vina la mine! Va fi fost și obligația lor, să vină a mă cuceri și altfel decît cu povești ieftine și interesate!

Iar, în paralel, dumnealor fiind, comportîndu-se cum o veți fi văzut și dumneavoastră...

Oricum, s-adune Biserica de combatanți!

Că la gargarisme nu a întrecut-o nimeni, cum că ce priză are ea, cum nu mai poate lumea fără tămîia ei (în cursul vieții, se înțelege!)...

Apropo.

Ăia care ne luau de guler, inclusiv pe net, că nu sîntem suficient de credincioși, că cum de ne mai rabdă pămîntu, vor da fuga la echipament cazon, sau vor cita pasajul sfînt cu nevărsarea de sînge?

De pe margine

N-am priceput acum niște vreme cum de-a trecut, (ca) la comandă, PDL la unire cu PNL, sub sigla ultimului.

Acum, cînd văd pe burtiere TV despre finanțarea nu tocmai cușer a acestui partid, cred că-ncep a înțelege.

Bănui că la fruntea formațiunii se știa clar ce-avea să urmeze. Și-au preferat o soluție corectă față de masa partidului, în comparație cu vreun partid în vrie. Și unde negocierile aproape individuale ale unor inimoși (hai să le spunem și așa!) din teritoriu le-ar fi conferit acestora un statut mult mai ingrat.

Zic și eu...

Totodată.

Fie fiind subsemnatul sosit cam tîrziu la parastas. A fost un partid interesant. Și care, dincolo de cei doi coloși (PNL profitînd mult de ideea tradiției peste secole), deține recordul de longevitate. Nu iau aici în calcul „România mare” ori UDMR, cu o situație specială...

Parcă un gînd aș mai avea.

Ca PNL să preia mai mult din spiritul PD(L), și nu invers. Cum scriam la un moment dat. ultimul a fost nevoit să compenseze prin hărnicie și inteligență (vorbe mari?) ceea ce PNL-ului îi venea gratis, prin moștenirea brătienistă.

TARE-MI PLACE Facebook-ul!

Cum schimbă el inși timizi, angoasați în justițiari sau chiar filozofi.
Să trăiești, coane Zuckerberg! Între alții, m-ai făcut și pe mine om.
Barim cît stau la computer. După aia las capul iar în jos. Și iau din cui blana de iepure...

Firea umană.

Miting de amploare la Atena: "Europa nu ne poate șantaja!"
Umanitatea cu pricina decurge din amnezia că situația economică a țării se datorează lor înșiși, elinilor. Deși, aici, bănui a se practica și-acolo vorbele frumoase, cum că e complot al răilor lumii, contra bravei și milenarei țărișoare... Nu m-ar mira, cîtă vreme au scos de la naftalină reproșurile cu responsabilitatea Germaniei, din al doilea Război.

Apoi.
Și tot uman.
Manifestanții de-acolo vădesc sentimentul că uite-acum, și de frica lor, Europa nu-i va mai 'șantaja'.
Adică, nu le va mai cere îndărăt banii împrumutați.
.
PS
Iar îmi fuge mintea la vorba „valorile umanității”
Care-or fi alea?
Ori se referă strict la minunata spoială, de deasupra animalității noastre?

Multă lume laudă zilele astea

(cînd îi este arestat patronul) agenția Mediafax.
Că ce *ziarism* de calitate se face acolo.

Am mai dat în timp de mostre tabloide la greu, pe acolo... Iar azi:

> *„Zeci de tancuri ruseşti, vehicule blindate şi lansatoare au intrat în ţară...”*

Nu se spune în acest titlu / catch, ferească-Sfîntul, că e părerea (inevitabil interesată) a celeilalte părți. **Se dă ca fapt real**.
Parcă nu e ok...

Admit.

Uneori stilul subsemnatului trage spre al lui Tetelu, cel care medita profund cîndva, în paginile „Academiei Cațavencu”.

.

La ceas de insomnie, în crucea nopții, un gînd mă sperie. Că după..., nu voi mai fi nimic.

Că acum, de chiu de vai, e spumos, e viu, e ceva.

După momentul cu pricina, nu mai e nimic...

Cum, nimic?

Da, nimic.

Îh.

Caut a mă consola (sau încuraja?).

> *„Nimic era și înainte de a fi aterizat matale îm chestia asta vie, și ne-nimic. Vezi, unde-i capul de țară. Ai suportat, la vremea aceea, și uită-te întreg...!”*

Nu pariez c-o să-mi țină de cald asemenea consolări, cînd pînă și Caron va rămîne undeva departe...

PS

Nu găsesc nimic exagerat ca, spre mijlocul secolului ăsta, unii să-și dea doctoratul întru producțiile lui Tetelu.

Între noi fie vorba: cu ce mă-sa e mai brează, ca subiect, vreo sărbătorire a Rusaliilor în breasla cizmarilor din (să zicem...) Rupea – cum se practică acum, întru doctorate și teze de licență?

N-am probleme (deocamdată)

…cu dînsul, Stomacul, dar paza cea bună nu strică.

Un amic, la așa grijă, îmi cadorisește un flacon de Gastrocalm.

Pe ambalajul acestuia din urmă, aflu că-i produs de firma „Dacia Plant” .

Interesant.

Mai pomeneam pe-aici (și niște pereți mă ascultau în chip exclusiv) de dragostea care ne-a luat după 1990, de trecutul nostru dac, în detrimentul celui de urmași ai Romei.

La mijloc va fi fost și-un pic de dor pentru stilul „Așa vreau eu (să fac, în viață)!”.

După cum, inconștientul avînd mai puțin treabă cu întinderea lumii (cea neparcursă de noi), a preferat ceva cît de cît palpabil, terenul unde viețuim.

Mai meditez însă la ceva, legat de anterioarele scrise.

Treaba cu romanitatea, fie și adusă pe calea gîdiliturilor plăcute plebei, era un ceva impus la nivel oficial. În momentul democrației date în pîrg, treaba asta a pălit. Omul de rînd i-a preferat pe Decebal, pe Burebista, că erau mai iuți la mînie, iar în paralel se bărbiereau rar.

Nu ca romanii.

Romanii-s tipii ăia disciplinați.

Continuă să mă amuze

grozav vorba asta cu ”demnitate națională”.

Tipul demn, după știința mea (și în ciuda aprecierilor sociale curente) e tipul ăla cu năsuc pe sus – unii spun și de o mătură într-o zonă a corpului -, căruia, de-i vii cu cu un contraargument ce-i pică prost, pleacă subit de-acolo... demn.

Este drept că sună academic și aiurea sintagma „conștiință sănătoasă de sine”. Nici nu merge strigată în Piața Universității, așa ceva. E mai de efect: „Demnitate, demnitate...!” șamd.

Hai să ne mai imaginăm o scenă.

Ești la o masă oarecare și declari, chiar fără morga aferentă: *„Io sunt demn”.* Te-ai scos, în următoarele ceasuri, mai ales după ce se-adună cuminți sticlele goale, pe podea. *„Și-așa, bă, ești demn... Parol?”.*

Scapi ieftin dacă nu te-alegi și cu-o poreclă, pentru ani buni.

Bibliografie.

> *„SHARE, ascultă IMNUL României (var. finală) pentru TOȚI românii! Din „DACIA”, DIASPORA, este imnul celor cu credință și „Un Suflet de Român”. Pe stadion?! Suporteri divizia "A" fotbal ne-au contactat. A cărei echipă de fotbal va fi prima galerie ce va intona în tribuna stadionului IMNUL ROMÂNIEI cu noul text „Un suflet de român” aici propus? „O cheie mică descuie poarta mare” către demnitata națională. Ascultă, share!”*

Nimeresc undeva

un vers al Tatianei Stepa.

> *“N’avem curajul sa impartim o piine,*
> *Ne facem socoteli de precupeti,*
> *Ca tot acolo sa ajungem miine,*
> *Cu pasii o leaca mai inceti”*

Bineînțeles că observațiile mele de mai jos constituie o răutate...

Observ că discursul cu pricina e pe un calapod clasic. Folosești formule socio-culturale (să grijești de celălalt), iar în paralel apeși pedala fricilor: aceea de a îmbătrîni.

Niţeluş pe-alături.

Nu ştiu dacă la baza următorului gest final a contat opinia în domeniu a cîntăreţei, ori a familiei, prietenilor. Înhumarea s-a făcut la Belu, în zona numită a artiştilor.

Pot bănui că Tatiana Stepa (om fiind!) poseda genul de Ego care să nu fie deranjat de aşa depunere. Dimpotrivă.

Oare cum or fi decurs lucrurile, în acele ore, zile? *”Daţi-i, domne, un loc la Artişti, că a fost o personalitate... Vă mai aduceţi aminte cum era la Cenaclu?”*

De ce nu m-aş mira să fi decurs taman aşa dialogurile?

PS

Apropo de versuri de mai sus. Bineînţeles că reproşurile de acolo nu privesc cititorul. Care, astfel, poate poza în confortabila victimă…

Nu ştiu dacă am neapărat idei fixe

Însă unele 'chei' se potrivesc în multe felii de viaţă...

Pomenesc de la o vreme latineasca părere:

„Finis coronat opus”.

Contează mult cum ieşi din arenă.

.

Aici, momentul ne saltă pe scena atenţiei două nume: Varujan Vosganian şi Miron Mitrea.

Departe de mine a-l pune pre soclu pe fostul sindicalist. Dar îi acord simpatia mea pentru ce a făcut, de la retragerea din politică pînă azi, cînd s-a depus autorităţilor.

În schimb, dl Varujan a făcut-o lată – mi se pare – la pătrat. Un Mitrea mai poate merge pe uliţă, după ce iese, fără a genera coate băşcălioase în public.

PS

Era să uit.

Gîndurile de Nobel literar...

Mda, se cade rău de sus – mai ales cînd nu eşti campion al prudenţei.

Văd pe aici, un Grup intitulat:

”Discuții pentru înființarea unui partid/mișcare de centru-stânga"...

Mă las pe mîna instinctului.

Și afirm că nu prea am simțit politician / om pe la noi care să merite asemenea titulatură, de centru stînga.

Probabil mă aflu idealist.

Dar parcă nu e o treabă să vii pe acel culoar doar pentru că e liber. Eventual pentru că are priză prin Europa.

.

Pe ideea de stîngă românească este plasat la mare fix partidul dlui Ponta. De acolo și pînă la o dreaptă dură, egoistă nu mai simt pe nimeni.

Ferească să dau aici vina pe careva, ori să mă revolt.

Situația reprezintă baza – la fel pare să fie împărțită și populația (sună urît?).

PS

Bineînțeles urez acelui grup (care avut-a amabilitatea să mă primească în rîndurile-i!) cît mai mult succes, în tinereasca-i acțiune.

Lecturez o definiție a dragostei.

”Dragostea constă în dorința de a da ceea ce este al tău altuia și de a simți fericirea acestuia ca și cum ar fi a ta...”

Dacă mie mi-ar fi solicitată o asemenea caracterizare, cred c-aș spune:

„Dragostea e o chestie foarte frumoasă”.

Mai sus – în frumosul citat – își bagă însă coada socialul.

Și uite-așa se ajunge cam departe de problemă.

Socialul amestecă prompt în frumoasa poveste o chestie care-i prinde bine Lui: altruismul (la fel de social).

Că veni vorba, pricep mai greu.

De ce nu-i mulțumit că omul de rînd NU IA DE LA ALTUL? Și ține neapărat ca acel John Doe / Popescu Ion să și dea?

Păi nu e mulțumit întrucît sportul său preferat e a da tot în calul care trage..

Mă aflu vorbă lungă

(între intimi, „tăietor de fir în 14”).

.

> *”Dragostea constă în dorința de a da ceea ce este al tău altuia și de a simți fericirea acestuia ca și cum ar fi a ta...”*

.

Interesant cum Socialul deturnează o chestie intimă, de doi inși – și asupra căruia nu-i de țipat pe la răspîntii, cum că aceia doi sau familia din vis se simt bine mersi.

Că ar deturna-o n-ar fi cap de țară, dar o duce (prin definițiile pe care le dă fenomenului) într-o zonă unde nu le prea mai are cu originalul.

În general, nu le prea mai are cu adîncul sufletului, chit că altminteri, pe la serbări școlare ori pe la „Cîntarea României” se depune indiscutabil patos.

Astfel se ajunge ca destui să vorbească despre iubire și să-i ghicești – iute... – că nu-i obligatorii să *O* și fi văzut la față.

Stau și mă întreg dacă nu cumva, total pe dos sentimentului inițial, Societatea nu-și dorește ca energia erotică a respectivilor să urmeze calea de tip Zița (cea cu declamațiile tip „Misterele Parisului”), care i-ar fi preferabilă copulării pe la colțuri de crîng.

Nu este optică tare nouă, la o jumătate de veac după ivirea anticoncepționalelor (să le spun) industriale, dar niciodată Socialul nu a bătut recordul în ale modernității.

Doamna Ioana Lupea ne face atenți

…spre un interviu luat de Dan Andronic lui Sebastian Ghiță.

Dînsa consideră că e o discuție între amici.

Mărturisesc a fi avut destulă simpatie pentru dl Andronic. Pentru scriitura sa.

Merg totuși pe canalul tv cu pricina. Deși nu-i ușor să-și cobori singur vreun preferat de pe soclu, descopăr curînd că Ioana are dreptate. Nu am pricepere mare în a depista în dialog asemenea amiciții nedeontologice, dar limbajul corpului îl trădează din plin pe Andronic. Poziție destinsă a corpului, lucire complice din ochi, colț al gurii ca între amici șcl.

Am mai învățat ceva…

PS

Tot prima dată dau cu ochii de dl Ghiță. Mi se pare slăbuț ca politician. E un tip foarte sigur pe el, dar bănui că așa ceva îi vine de la bani și de la tinerețe, nu de la pricepere grozavă pe palierul politichiei. Nu pare doctor nici la lucrul în echipă (chit că la așa ceva nici subsemnatul nu excelează). Îi urez totuși succes, pe drumul său!

GHIȚĂ: N-AM AVUT NICIODATĂ O STRUCTURĂ
CARE URMĂREȘTE ZIARIȘTI
14:59
B1.RO: PROIECTUL PT. AUTOSTRADA COMARNIC-BRAȘOV, AMÂNAT

Nu am o părere strălucită de sine.

Dar mă strădui, totuși, să fiu atent la ce porumbei înalț spre slava cerului.

„Mircea Diaconu: Politicienii au învăţat corupţia unii de la alţii, este oribil!”

.

Da, dl Diaconu este un tip muncitor, căruia îi poți găsi multe calități, dar – în afirmația de aici – se lasă dus foarte iute, pe valurile prime idei care-i vine din străfunduri.

Adîncul nostru – cred – este o chestie căreia îi pupi creștetul, ca oricărui copilaș, dar îl rogi părintește să te lase pe tine a-l traversa strada...

Doar așa va deprinde a trece singur cîndva, și teafăr, aglomeratul bulevard al Penibilului.

Ori fie și mai liniștita șosea a Prudenței.

Mi-am dat cu părerea

…în timp, despre patriotism. Fie și în tușe nu chiar roze.

Arătam, de pildă, că a reprezentat o instituție care a funcționat binișor la vreme de coerciție. Cînd, culme a sadismului, erai pedepsit dacă nu țipai din toată inima că-ți iubești țara. Idem, ți se lua gîtul dacă nu mergeai la abatorul numit război (de întregire a neamului, firește!).

Fenomenul a primit primit o lovitură importantă, la noi barim, începînd cu 1990. Cînd strînsoarea a devenit inevitabil mai laxă – din mai multe motive.

Este drept că statul, acest moloh al multor interese, avea / are nevoie nevoie de acel ciment. Mai ales că șirul situațiilor destabilizatoare se află departe de isprăvire.. Una dintre manevre a fost sportul cu formula „români...!”, care a înlocuit mai banalele, locutori, compatrioți, oameni șamd.

Gesturile de acest gen, dacă îmi este permisă o zăbavă, ține de a nu ceda nimic. respectiv de a nu investi vreun dram de inteligență întru ținerea-unit a bravului popor. S-a apelat la ce era mai comod, mai la îndemînă – și dacă se poate pe spinarea altora.

.

Două momente vin să zguduie șandramaua.

Unul îl reprezintă arestările la foc automat (altminteri, la inișiativă nu chiar din interiorul țării, al Sistemului...) din ultima vreme, de politicieni.

Apoi, apare un eveniment cu valențe de turnesol: conflictul Rusia-Ucraina. Cînd, fie și demarînd din angoase populare, se naște întrebarea dacă 'românii' se află grăbitorii a servi sub arme. Rezultatul a fost nu chiar favorabil, o replică de căpătîii fiind „Pentru ce, așa ceva?.... Pentru un stat corupt, la greu? Nu, mersi!”

Nu m-aș fi reperat (în bună parte) cc ele de mai sus, dacă nu nimeream pe jos, în eternele-mi stații de metrou, un exemplar al unei gazete religioase, „Lumina” pe nume (o sfîntă ipocrizie! Lumina...).

Acolo, două instituții-stîlp ai societății românești arată din plin cît de conectate sînt și dînsele la frămîntările, la direcțiile prezente din societatea românească.

E vorba de Biserica ortodoxă Română, respectiv de Academia Română.

Care puseră de-o manifestare, la 100 de ani de la nașterea fostului patriarh Teoctist.

Respectivul Înalt Stătător are în conștiința omului de rînd o tinichea deloc de colea, aceea a lui nu fi mișcat un deget în vremea cînd un alt deget, al lui Nicolae Ceaușescu, rădea biserici și nu numai.

În același timp, și creditînd un pic subiectivismul popular, Teoctist nimerise un *ce*, în fizionomie și comportament, care nu genera cîtuși de puțin simpatie în ochii românului de rînd.

Or.

Biserica strămoșească, laolaltă cu la fel de anchilozata Academie nu au treabă cu așa amănunte. Eu nu cer punerea la zis a lui Teoctist, dar parcă nu-s de dat la coș micile-mi observații de mai sus, întru biografia sa.

Cele două instituții nu se încurcă însă la așa ceva, și purced la un pupat părți moi cum scrie la carte. Nici urmă de micile probleme de la începutul lui 1990, cînd Teoctist – hulit de majoritate – se retrage cică la mînăstire, pentru a reveni la toiagul patriarhal cînd furtuna se va fi potolit.

(va urma)

(urmare)

Instituțiile statului.

Sînt chestiile alea care mănîncă borș la greu, pe ele durîndu-le primele drept în cot de înaltele principii... O fac direct, prin scrise ori conferințe de presă, cît și prin reprezentanți cu pretenții de oarece independență.

Mă uit la masa de obraze fine, la centenarul nașterii lui Teoctist.

N-au băieții vreo minimă jenă în a mînca lucruri urîte.

.

Nu mă aflu catolic român. Ca urmare, mă ferește mai-marele ateilor de dilema: să stau ori să nu mai stau, cu așa Păstor în cultul meu...

> Ioan Robu: *„Ne-a arătat dragostea sa frăţească, primitoare şi sinceră. Primirea pe care ne-a făcut-o atunci, timpul pe care ni l-a dat cu vădită bucurie mi-au rămas pentru totdeauna întipărite în mintea şi*

inima mea. Era de o fineţe şi de o eleganţă aparte în gesturile sale de primire, precum şi de o anume nobleţe moştenită din tradiţia şi aerul familiei care l-a născut şi crescut în frumoasa Moldovă“.

După cum, Și ditai academicianul:

*„Dan Berindei a spus că personalitatea Patriarhului Teoctist nu va fi uitată decât **peste sute de ani**, pentru că a îmbinat dragostea de Dumnezeu şi de Biserică cu dragostea de patrie şi de neam: „Avea o însuşire fundamentală: acest ataşament faţă de valorile poporului său, ale ţării, încât se confunda cu România prin însăşi purtarea sa şi graiul său“.*

Te freci la ochi. Teoctist fiind, am uitat să spun, membru de onoare al Academiei. Bănui că pentru opuri ce vor rezista și ele sute de ani…

La prelați de frunte ai BOR, cuvîntători tot pe acolo, parcă n-am avea mari pretenții...

Ei fiind pasămite reprezentanții lui Dumnezeu. Habar nu am dacă ultimul există. Adică Dumnezeu. Dar cred că are o problemă, dacă își suportă ca reprezentanți între dragile-mi făpturi, oamenii, așa exemplare!

Bon.

Buba care e?

Păi.

Nu vă mai mirați că ne uităm în jur și nu vedem un ceva pentru care să ne angajăm la vreun rezbel.

.

Îmi recunosc limitele.

De pildă, nu pot să mă uit la persoana famelică de prin icoanele ortodoxe și să văd acolo pe-un cineva – ba chiar foarte stimabil... – carele guvernează lumea.

Ce-i drept.

Cînd m-o păli teama existențială mai mult (mai exact, în apropierea morții), e posibil să alerg spășit sub vreun tablou d-ăsta , să cerșesc îndurare, că ce ticălos am putut pentru ca să fiu.

Umblu de cîteva zile

… fie și doar în minte, cu o listă (de completat) cu plăceri simple.
Una, notată prompt, fu aceea a respiratului din toți plămînii, a aerului plimbat de ceață.
Apoi, acasă, dau de ceva unde lucrurile încep să nu mai meargă cafine..

Mai exact, mă ia – în cadă – chef să cînt ceva.
Mă produc în direcția aceea, încîntat de o altă plăcere descoperită, după care ceva aproape îmi bagă mîna în gît. Un ceva psihic. O barieră.

„Vaaaai!...Oprește-te, pentru numele lui Dumnezeu... Zice lumea că ești nebun!”
Păi... Știi ce bine mă simt? Ia ascultă: „Să vină pompierii / Inima să-mi stingă....”
„Nu. (ezitare, decurînd probabil din pretenția Paznicului cum că trebuia de mult să știu așa ceva). *Nu e voie.”*
Păi de ce?
„Nu e voie!”
Bă, lămurește-mă, nu mă ține că-i interzis și gata! Ori, te pomenești, și matale ai preluat-o pă nemestecate de la alții...
„Ăăă..”
Cred că m-am lămurit. Bîr d-aici!

Cred.
Că una din grijile sociale nu este doar să interzică un sine vreun lucru. Că nu ar da bine în Concert.
Dar ea, Societatea (pînă la urmă, firele tot la ea duc...) se grijește totodată să nu tulburi pre soldații disciplinați...
A cînta în baie e așa ceva...
„Unde ajunge, dacă începem a necheza toți, la duș ori în cadă?!”
Păi zi și mie, unde ajungem.
„Nu e bine.”
Aha. Deci o luăm de la cap?

Cîntatul cu pricina, la apa caldă în chestiune, tulbură teribil chestiile abia ținute în frîu.

Felii de viață.

Un articol în revista „Historia”.
În principal. acolo. părerea bulgarilor despre relația (devenită mult tensionată) cu România, între cele două războaie balcanice.
Da, e acum un secol ș-un pic. Dar nu neapărat subiectul de mai sus aveam în vedere.
Articolul mi se pare bun (chit că niiiițel părtinitor, după gustul meu internaționalist), iar opiniile bulgarilor interesante.

Observ însă cum, din tot acel text onorabil, se preia drept catch/titlu o declarație a ministrului de externe, Petăr Abraşev. Care ne declară: „Mămăligari neruşinaţi”.

E, uite ce pricep eu mai greu...

Dacă ești ins topor-ist, gata să te inflamezi la zisa (ne)diplomatului cu pricina, mi-i teamă că articlerul respectiv a muncit degeaba – cu aplaudabilele (de către mine) finețuri.

Înțeleg de aici (cu riscul să mă înșel!) că se află esențial numărul de accesări ai paginii, și nu cititorii în sine.

PS

Altminteri, eu unul îl înțeleg perfect pe bulgar (asta nu înseamnă că-l pup pe obraji). În paralel, înțeleg atitudinea tuturor actorilor acelui conflict balcanic.

Cheie a privirii mele, spre acel moment cît și spre cîteva altele, este a realiza că ai de-a face cu oameni.

Ce voiai să spună Abrașev, cînd a aflat c-o să-i pice în spate armia română? Să spună: „Vaaai, ce frumos”? S-a descărcat și el cum a putut.

Trec aici peste faptul că noi, emițînd amabilități la adresa vecinilor, de pildă aceea a lui Eminescu, parcă nu ne-am jenat vreodată excesiv...

Un tînăr domn

.. cere autonomia economică a Transilvaniei.

Din partea mea, ceară liniștit. Poată să ceară orice. Ba și să obțină. Pînă la urmă, cheia sufletului personal e la mine.

Apoi îi văd și poza respectivului compatriot.

Privesc și iute trag o paralelă la zise ale acestuia. Cum că nu e drept să ajungă impozite culese în Ardeal la provincii mai lenețe din restul țării.

Mie, unuia, îmi pare că supărarea domnului cu pricina vine din faptul că afecțiunea de prin familia-i inițială pleca spre alții, și nu rămînea suficient dînsului. Și care secetă i-am cauzat oarece răni...

Am zis, n-am dat cu parul!

> Altminteri, da! – risc să puie alții lupa psiho pe mine, și finalmente să bată toba în public, ce găsiră acolo... Știți vreo gaură de șarpe...?

Un energic politician declară:

> *„Ungaria ne sfidează pe toţi decretând infailibilitatea politicianului maghiar!”*

Nu intru aici în miezul faptic al știrii.

Doar privesc vorba 'sfidează', a sfida în general.

.

A sfida e o chestie la care găsește careva de cuviință să apeleze.

Și față de care noi ne putem tulbura la greu, ori deloc (iar sadicii să întrebe – pe-acela – dacă numai atît poate...).

Cred că intri în vrie dacă vreunul te sfidează cînd ți se pare matale că ești mai deștept prin definiție decît rebelul.

Mai exact cînd acesta ar fi obligat să te respecte.

De ce?

Păi, pentru că și mata ai înghițit, cîndva, în situații leite (despre inevitabilele fronde ale epocii personale îndeobște se tace).

Deeeci, pare să existe o epocă unde maturul nu se obosește a-și demonstra valoarea, înțelepciunea. Ci vrea să i se facă sluj doar pentru că e mai tare în pumn, respectiv, militărește zis, pentru că și el a fost cîndva *Ciclul I*...

În practică, și presupunînd că posedăm marea baftă de a nu ne deranja sfidătorii (ca un făcut, ei nici nu se pun a exersa cu cei care nu se irită la așa sport...), un ins cuprins de acea boală este ușor de întors pe degete.

Încă o vorbă-dinamită

„Genul de nevastă care nu te face de râs la schi..”

Or. Cînd te faci de rîs.

Și chit că-ți vine să-l strîngi de gît pe generatorul de așa ceva (cum arată sentimentul cel sinistru, detaliem altădată, pe o canapea).

Totuși.

Problema e la noi.

Nu la acela, cel care ne faaaceee de rîs.

Eventual la părintele care ne-a educat, cîndva, cu nuiaua rușinii.

PS

Meditez că rușinea e o chestie care-l face mai lesne încălecabil – pe neputinciosul căruia îi pui așa căpăstru

Nu-mi pleacă gîndul și pace

…de la o frumoasă acțiune culturală.

Unde polonicul avea un rost precis. Și prelungit.

.

E vorba de centenarul nașterii lui Teoctist.
Sub egida Academiei Române.

Aveam acolo, în nemernicia-mi, o părere nu tocmai străluce despre ideea de cultură, la poale de Carpați îndeosebi.

Urmare a manifestării în chestiune, patronate de dl Eugen Simion, caut să pricep cu ce am de-a face.
.
După opinia mea.
Cultura e o treabă care cimentează binișor construcția socială.
Nu pot paria însă că mădularele dînsei, ale Culturii, sînt foarte oneste ori utile. Sau or fi, însă departe de importanța care li i se atribuie.
.
Dincolo de sentimentul care se lasă insului de rînd, că pe lîngă aura divină și nuiaua Statului mai există un ceva, carele veghează diafan...:
Păi simt c-alde Cultura e un debușeu pentru o sumedenie de inteligențe și energii, care altminteri cine știe de ce zavere necontrolate s-ar apuca. Or, astfel, acele minți se simt nemaipomenite, alături de confortul aferent. Și cîntă în struna (fie și nedeclarată, a) Statului.
(Simțitul bine de care pomenesc decurge și din dialoguri înalte, debutînd cu „Domnule academician...", la care se răspunde cu „Maestre.." ori similar.
O mînă spală pe alta.

PS
Apropo de simpatiile legionare, atribuite nu tocmai rar fostului patriarh (v. link nu chiar ticălos, mai jos!). Nu mă ține pe mine memoria, ori aici nu a țipat nimeni nimic, dinspre sud-estul Sud-estului nostru?

Mari pușlamale!

„Preoţii din Protopopiatul Niculiţel, Tulcea, sunt chemaţi să conlucreze cu Centrul de prevenire, evaluare şi consiliere antidrog din Tulcea prin implementarea unui proiect de intervenţie comună în domeniul prevenirii consumului de droguri în comunităţile tulcene cu ajutorul Bisericii Ortodoxe Române /.../

Întâlnirea dintre reprezentantul Centrului de prevenire, evaluare şi consiliere antidrog din Tulcea, inspectorul Iulian Unguru, şi preoţii din Protopopiatul Niculiţel a avut loc marţi, 10 februarie, la Niculiţel. ”

Vorbele sînt fără îndoială irezistibile, inatacabile – mai ales cînd vin dinspre Tata Popa.
Cu practica însă cum va fi?
Hai să ne imaginăm.

Dincolo de faptul că neam de neamul lor nu se vor fi obosit prelații tulceni să abordeze vreun iubitor-cu-nasul.
Ei vor merge la cei adunați la centrul pomenit în citat.
Și unde va exista o încrucișare de priviri, de atitudini mai mult decît interesantă.
Cel dus cu drogul tocmai de negreala preoților nu se va agăța (are destul în interior)!
Dar bravii noștri prelați vor putea bifa acțiunea, iar în paralel vor da la gazetă (cu limbajul de lemn și invențiile aferente) despre dragostea lor de aproapele.

E un lucru deplasat, oare?
... dacă afirm: *”Umanitate, numele matale este ipocrizie”*?
Ziceți că fără chestia asta ne-ar fi mai rău? Și c-am umbla cu ochii umflați (de pumn prieten) pe uliță? Se poate.

PS
Religioșii sînt precum o distinsă ex-nevastă a subsemnatului:
„Adevărul și iar adevărul. Al nostru, nu punctul vostru păcătos de vedere!”

Un tip interesat

(și întîmplător purtînd sutană) îi laudă unui fost patriarh acțiunea de a planta – în deceniul zece – tot felul de puieți religioși. De pildă, biserici în spitale și unități militare.
Așa sună tare frumos, dar e de văzut ce vor face cu-atîtea, cînd vor pierde mai mult sau mai puțin din suportul Statului.
.
Ziceți c-așa ceva nu se va petrece niciodată?

Ca și cum timiditatea

…personală nu ar fi de ajuns.
Mă intimidează grozav dezinvoltura, cît și cultura-în-priză a generației tinere..

Dincolo de vreo invidie

… conștientizată sau ba. A mea.

> *”Existența unei voci care a avut puterea să exorcizeze, pentru câteva momente, demonii realității comuniste din mințile românilor a cerut o jertfă. Activitatea intelectuală a Monicăi Lovinescu, vocea postului de radio clandestin Europa Liberă, a fost plătită de mama ei, Ecaterina Bălăcioiu.”*

Stau și mă întreb (retoric), dacă asta o fi menirea intelectualului: să exagereze, să înfoaie faptele? Cu riscul de a părea demodat ori pe-alături, eu simt că intelectualul are de căutat noi fațete ale realității, care să ducă la un umblet ceva mai en connaisseur pe acolo.
Reclama de tabloid, după umila mea părere, nu mai ține de intelect – barim după cum îl văd eu pe ultimul...

Tipii care procedează precum gazetarul citat (dar cam toate rîndurile despre Monica L. și mama ei cîntă la acea coardă!), cred eu, pur și simplu folosesc uneltele intelectuale pentru a servi copilul pus pe tras turta/spuza.
.
PS
Îmi trag pumni în cap, că ce acritură ambulantă mă aflu. Dar tot nu pot să uit cum se purta (nu foarte amabil, v. G. Adameștieanu) Monica L. cu soțul ei, spre sfîrșit... Ferească a voi să o dau la gunoi, dar hai, totuși, să punem toate în oala ce servește caracterizării unui personaj!...
Cum, spuneți dvs. că așa ceva e străin firii umane?? Că noi vrem nu doar alb ori negru, ci și amplificat? Căci așa vrea sensibilitatea noastră, ce nu reacționează la doza reală a lucrurilor?

Școala păcălelii

> *„Existența unei voci – care a avut puterea să exorcizeze, pentru câteva momente, demonii realității comuniste din mințile românilor – a cerut o jertfă...”* (despre Monica Lovinescu și mama ei).

Uitați-vă la bucata asta de text.
Scopul ei să ridice statuie cuiva (iar dincolo de asta, cititorul să fie încîntat, iar articlerul să-și ridice leafa).
Vizînd acea statuie, îi inventezi merite pe măsură, între care o minune.
De a fi exorcizat, pe toți românii.

Cum nu ținea să lungești prea mult, acea tărășenie de-a dreptul divină, spui că fu pentru cîteva momente.

Neclarul prinde bine și aici: nu spui unități concrete de timp (secunde etc.), ci 'momente'.

PS

Iar mă aflu supărat pe care o fi creat lumea, și oamenii.

Nu putea să mă doteze și pă mine cu glanda asta, să spun vorbe mari și să nu-mi asum minimă răspundere legată de ele? *Vreau să poci minți și eu!! Dezinvolt chiar*.

PS2

Revenind la Elisabeta Bălăncioiu, mama Monicăi Lovinescu.

Mă frec la ochi. Toată floarea cea vestită a inteligenției românești nu iese un pas din această abordare eroică... A femeii care o fi murit ea în închisoare, dar hai să aflăm și alte amănunte, nu doar a unei fiice (inevitabil) interesate!

Fac ce fac…

…și dau roată siteului atît de frumos botezat: „România curată”.

Hm...

Încă o vorbă de suflet. Nici nu mi contează exact care.

.

'De suflet' înseamnă nu neapărat ceva aplaudabil.

Ci o chestie pe care destui o lansează cu șmecherie, iar alții o acceptă din lenea, din plăcerea satisfacției ivite iute și gratis...

.

Încercînd să pun vorba aia cu picioarele pămînt.

Apelez, precum în matermaticile ce nu mi-au fost dragi, la o formulă aparent aiurea, dar care ajută în rezolvare...

Să acceptăm că-*i posibil* s-ajungem a poseda o țară curată ca soarele de pe cer.

Problema este.

Cîtă vreme limbajul, adresarea, căutătura ni-s exact ca la ăia ce-au nenorocit pasămite astă Țară – păi avem vreo șansă?

Mă trageți aici de mînecă și-mi spuneți că nici nu vă interesează de fapt așa ceva? Că de fapt, cu înțelepciunea anticilor, doriți doar să vă trăiți clipa? Dacă se poate în reflectoarele admirației sociale și ale îndestulării acelei clipe?

Tot legat de vorbe mari.

Întrebarea-mi fiind retorică.

.

Unii voiau să ia țara înapoi.
Alții, Bucureștiul.

Oare le-or fi luat?
Iar dacă nu încă, le vor dobîndi oare – pînă în veacul veacurilor?

Gargarissez toujours.
O să spuneți că vai, ce scopuri înalte și sănătoase au dînșii.
Sînt convins că au. Dar dumnealor posedă și frumoasa fire umană. Cu un scop paralel, ascuns, către care minciuna e doar un mijloc.

Mă lasă memoria

De aceea, am început să uit cît de nasoală e chestia asta, numită Viață.

Nu neapărat de Gică Contra

… întreb *bolduit* ceva mai jos..
Doamna Andreea Pora reproduce corect atmosfera din politica românească. Cu panglicari, mincinoși, imorali.
Eu mi-aș pune doar mica problemă dacă **noi, poporu, sîntem mult mai breji decît băieții care se perindă pe la tribuna parlamentară**.

Probabil că, dinspre umana majoritate a societății. lucrurile se văd altfel. Ei, parlamentarii, e ticăloși ce nu s-a pomenit!
Iar noi..., păi, noi ne aflăm de treabă! „Nu vezi cît suferim, cu viața asta așa de grea, cu criza... Cu cît fură ăștia... Și nu mai pune întrebări d-astea, ce dracu!”
(pe aici, intervine la greu ceea ce psihologii numesc teamă de demascare).

Pe taburetul nebunului sătesc aflîndu-mă, mie unuia nu mi se pare vreo deosebire importantă între caractirul parlamentarilor și al restului soțietății...
Se încumetă cineva la un 'debate'? Mulțumesc. Bănuiam eu...

Acum aflu.

Că doamna Liana Stanciu e la conducerea Asociaţiei Părinţilor pentru Ora de Religie.
Și că a mers la ministrul Educației.

Ca un paranoic ce mă aflu, încă de la titlu încep a mă teme de o potlogărie.
Ce-i drept, dincolo de exagerările mele, ceva adevăr există, în amintitul sens.
.
E frumos cum te aburesc, în comunicatul privind acțiunea cu pricina. Cum sînt ei puși pe respectarea deciziei Curții Constituționale.
Au doar o dorință mică.
.
Ca opțiunea pe care o faci, pentru copil, în clasa întîia, să fie valabilă „întreg ciclul de învățămînt".
Adicătele, pînă în a opta.
Sau tot liceul – deși aici nu mă pricep prea bine.

Într-o primă fază, mă înfurii.
Și văd normal ca dumnealor, dacă tot îi protejează pronia divină, să facă acea cerere anual.

Apoi pricep o chestie.
Avem de-a face cu o slăbiciune a bravilor religioși.
Dumnealor se tem de retragerile ce pot surveni, odată ce copilul (fie și sub influența cogenerilor care se amuză de obscurantismul său) va ajunge să-și judece situația.
Eventual ca părinții acestuia să dobîndească – în interval – vreo pică pe Biserică și ale ei mădulare umane.

De aici dorul pentru acea stipulare!

Și cum dl ministru e departe de a poseda firea vreunui Funeriu, hop pe capul lui, cel influențabil...
Bănui că există și ceva grabă la mijloc, căci nu se știe ce ins aburcă în jilțul ministerial, la vreo schimbare de guvern...

Șmecherii nu au vreo jenă

… să îți înmoaie inima, pentru a-și urma interesul.
Dacă stai mai bine cu buna credință, ajungi chiar să ai o mare problemă, în a nu-ți pierde capul, la jalea prefăcuților.
Este cazul acestei suplici a Monicăi Iacob-Ridzi.

> *"Ianuarie 1945. In urma somatiei lansata de fortele sovietice de ocupatie, de a mobiliza pe toti germanii cetateni romani in vederea deportarii in Uniunea Sovietica, la 13 ianuarie 1945 au inceput actiunile de deportare in masa din Romania in Uniunea Sovietica a unei parti din populatia civila de origine germana. […]*
> *Sper sa nu am soarta bunicii … ma intreb daca ma va mai recunoaste fetita … ce as putea sa ii spun baietelului meu de 4 ani si 9 luni … m-am oprit din scris si am plecat cu lacrimi in ochi sa il tin in brate pana adoarme…"*

Mărturisesc a mă fi dat gata.
În condițiile în care nu-mi vine a crede, totuși, ca vreun seamăn poate minți în subiectele de pe acolo.
Mă aflu precum un Mogli vrăjit de șarpele Kaa (parcă...).

Rațiunea mă trage însă cu amîndouă mîinile, de unde apucă.
Și-mi arată: „*Cînd cineva ia din start cu poveștile tragice ale bunicilor, stai în gardă.*
După cum, cînd vreunul își recunoaște vină doar la povești (care apoi îi sosesc în sprijin chiar – vai, săaraca, e al 13-lea ministru...), stai iar deștept – fie și precum un Prîslea peste noapte, cu țepușe în jur...”

Le are fata. Monica...
Cum a putut, mititica, să aterizeze în acel cuib de ticăloși!
Ca să vezi..

PS
Am senzația că furia-mi de pe aici, ne-jena în a flutura subiecte de toate neamurile... vin din supărarea unui copil interior de a fi fost înșelat/mințit, cu dulcețuri, cîndva...

Recunosc.

Am boală pe dl Pleșu.
.
Nu pot merge cafine gîndindu-mă prin ce medii se învîrte, ce bani întoarce cu lopata, cum scoate dînsul volum după volum – în vreme ce vreo copertă cu numele Ordean nu se va lăfăi neam de neam în vreo vitrină de librărie..
Precum cea de la Humanitas Cișmigiu, de pildă...

Dar.
O chestie mică tot e de zis la un ultim material al distinsului filosof și moralist.

> *„Vorbirea în bobote, principala dexteritate a politicienilor. Abilitatea de a perora fără să spui nimic e, pare-se, înzestrarea obligatorie a cuiva care vrea să-şi asigure o carieră publică de succes.”*

Îmi caut ochelarii.
Prin jur.
Și nu-i găsesc. Și mi-ar trebui! Căci fără ei nu mai văd deosebirea dintre marele intelectual și un bîrfitor de rînd.

Ah!
I-am găsit.
Da' e prost, căci nici acum nu văd diferența.

BON.

Și spre serioase traversînd.

Politicianul vorbește așa nu neapărat pentru că-i face plăcere.

Dac-ar fi după el, ar tăcea ori ar trata chestii pe care le flutură vocal seara, cînd ajunge la nevastă/prietenă/motanul casei.

Dînsul vorbește cum o face pentru că îi este impus de fișa postului.

El, politicianul, are de astupat o falie, între realitate și dorințele de copil răzgîiat ale electoratului. Și o face cum poate. Inclusiv prin bobote.

Mă mir c-acest amănunt scapă dlui Pleșu.

De fapt, nu-i scapă.

Dînsul vorovește așa pentru că, de-ar pica sa savantlîcuri tip Ordean, s-ar duce naiba priza-i socială.

.

PS

Poate important.

Aștept clipa cînd dl Pleșu va reproșa prelaților, textelor sfinte vorbitul în bobote.

n

CAZUL TEOCTIST.

Părerea mea.

.

Un amic ia partea conducerii BOR din vremea demolărilor de biserici, din deceniul nouă. Cum că nu-s vinovați.

Punct de vedere absolut stimabil.

Două observații am totuși aici.

Și pornind de la acel arbitru care este propriul nostru/meu suflet.

Prelații își au carieră construită pe Biblie și transpunerea ei în fapte ale oamenilor.

Or, eu aș avea o problemă să execut sfințismele (adică trecerea unei ștachete aflate sus), cîtă vreme slujitorul bisericii nu pare să se fi obosit a părăsi solul.

Cel uman. Și cap plecătoriu.

În același timp.

Teoctist nefiind erou.

Așa lăsa-o mai moale pe la centenarul nașterii sale, că ce nemaipomenit fu.

A fost – în realitate – un om cu de toate.

Pot bănui c-a tras și sfori la greu, altminteri nu urca pînă sus și nu rezista acolo.

Cu ale mele

(dacă nu mi-e jenă, de atîta egocentrism? Nu. Căci dumnealui nu e singur, pe farfuria existenței!).

Pomeneam, pornind de la o realitate urîtă a vieții, că nu ne batem capul mai deloc cu apariția noastră sub soare.

Mari explorații n-am apucat să fac, ce-am fost înainte de data nașterii, dar am apucat să văd întîmplător un clip muzical din anul în care mă iveam, într-o burtică oarecare.

Bineînțeles că personalitatea noastră, comportamentul, gîndurile din prezent se bazează pe sumedenie de alte „vămi" existențiale, nu doar pe primul răcnet, pe cînd cineva se pregătește de secționat ombilicul.

Dar am privit totuși ciudat acea piesă, altminteri cîștigătoare la Eurovision-ul din acel an.

Nu m-am recunoscut din el!

.

Partea proastă face să respect mult acumulările din primii patru ani. De care nu-ți mai aduci aminte apoi. dar cînd s-a acumulat în draci – știință asupra oamenilor, a lumii -, dacă tot se nimerise biloiul memoriei gol-goluț...

Asta e

…Fiecare trebuie să ne afirmăm în vreun fel. Să cîștigăm și noi o pîine albă.

Ești tînăr. Cum se poate croi un drum bunicel? Păi, un mod este de a te lipi, de a te da partizan al valorilor consacrate. *Țara*.

Din acel unghi, începi a te stropși la cei care n-au chef și pace de vreo încorporare, la caz de crivăț militar dinspre Est.

Omul nostru nu-și pune vreo secundă problema motivelor pentru care multor juni nu le arde și pace de luat pușcoacea în brațe. Mai rău, ciugulește dintre zisele acestora taman ce-i servește scopului său, acela de a puncta cu ce terchea-berchea avem de-a face:

„Să plece parlamentarii care zac în jacuzzi în fiecare seară…"

Apoi, articlerul cu pricina se pune pe vorbe mari. Și în ideea că, mort-copt, alea-s de pus în practică. Că ele nu prea mai au treabă cu momentul, îi scapă:

Dînsul ne trimite la greșelile trecutului, pe care noi apsămite ținem să le repetăm. Iar ca urmare, uite de-o reeditare al unui 1940: *„dacă, doamne fereşte, situaţia se va răsturna ca în 1940, ţara se va prăbuşi ca un castel din cărţi de joc...".*

Și dacătele se prăbușește, care e treaba?

Vorba mea de aici vi se va părea ticăloasă. Dar tot voi ca, dacă îmi pun eventual pielea în saramură, să am motiv o o face. Iar acesta să nu fie teama că vine cazacii. Ci vreo dragoste, stimă pe care draga mea țară a tot revărsat-o spre mine, de cînd am început a rîde la soare.

Nu oblig pe nimeni să fie perfect. Sau măcar nemaipomenit. Înțeleg că pînă și cu stat cu gură mare în ale patriotismului poate avea limite.

Dar să nu-mi ceară mie ce n-a dat el. Evident, nici să-mi furnizeze povești în genul celor religioase, cum că popa nu e Biserica. Mai exact, cum că ce mare Chestie este dumneaei Țara, chit că cetățenii, luptînd de secoli la fruntar de civilizații, au și ei scăpări, minusuri.

În consecință, rog pe dl autor de articol în "Adevărul" să lase pentru alții poveștile cu mama care și-a sfătuit fiul-cătană, la 1941, să-și facă datoria. Chestiile astea merg la copii mici.

Mai exact, și dacă tot ni ne dă la un moment dat pe la nas cu Istoria, parcă în prealabil s-ar fi căzut să-și facă datoria alții. Începînd cu *Voievodul Culturii* (Carol II) și sfîrșind cu jandarmul repartizat în Basarabia.

Apropo de vorbe din categoria praf în ochi.

Dacă vin rușii, o să mă iau după Goga. Octavian Goga.

O să mă mut în altă țară. Eventual, mă uit după o lamă de ras, bine ascuțită.

Unul din motivele…

… pentru care scuip în sîn, cînd aud de ale Bisericii, de ale religiei, este modul cum pune Dînsa problema așa-numitului păcat.

Eu unul am o mică idee fixă.

N-am venit cu nimic de-acasă, la parașutarea pe lumea asta. Am căpătat un corp, cu diferite porniri.

Că unele n-or prinde tare bine, dacă le punem în practică, înțeleg.. Dar nu veniți să-mi spuneți, stimați prelați, că ce păcat îngrozitor comit...

„Păcatul este înfricoşător, dar încă şi mai înfricoşătoare este nepocăinţa. Diavolul ştie aceasta, iar după ce izbuteşte să atragă pe om într-un oarecare păcat, apoi, cu înzecite puteri, se sileşte să-l îndepărteze pe păcătos de la pocăinţă şi spovedanie. In acest scop, el foloseşte felurite mijloace. ”

Că veni vorba. Trimiterile la dracul, lăsați-le pentru alții… Mă întreb, la o adică, ce v-ați face fără el, pe cine ați mai da vina?

Revin.

Deci aș prefera nițică înțelegere, încurajări, dacă tot e să-mi pun cep la o pornire care mi-a picat în brațe la naștere. Nu spărietură sinistră, și aia pe fond *„Rezolvă tu, bă creștine, io-s doar cu gura mare, stau să văd dacă ai executat ordenul...”*

Agenția Mediafax chestionează:

V-aţi înscrie copilul să participe la ora de religie în şcoală?

Despre dragostea-mi mare de religie și ale ei, ați avut ocazia să aflați.

Dar la o asemenea opțiune aș sta nițel să meditez, să cumpănesc.

Și știți de ce?

Pentru că la mijloc e o persoană căreia îi sînt părinte, dar mai încolo își va croi drum singur.

Și e cazul să mă gîndesc dacă nu va ajunge să vadă Lumea altfel decît nifilistul său tată.

Plus că poate are el chef, tam-nisam, să fie cu colegii la ora de Religie. Sau mai știu eu ce argument.

Dacă vreau să-mi fie respectată independența, cred că-i cazul s-o respect și eu pe a altuia.

Ideea de morală creștină

Una din caracteristicile principale ale religiozității este că, dacă s-a nimerit a te naște într-o familie cu icoane pe pereți (măcar la figurat), unul din lucrurile sinistru interzise – fie și nedeclarat – este a sta să analizezi textele de căpătîi.

Teama cu pricina de trage de la înaintași, care la rîndu-le au preluat și tendința din societate (de fapt: în foarte larga categorie a credincioșilor-la-locul-lor).

Iar Biserica știe ea de ce cultivă o asemenea abordare... Pentru că așa e natura domeniului: o privire critică sparge acel balon delicat...

Textele religioase au putere doar dacă le iei necondiționat în serios.

Prin urmare, cînd se flutură despre Morala creștină, se are în vedere o poziție de dogmă, de necriticabil a acesteia.

Dacă te-apuci a privi ceva mai atent capul și coada unor asemenea îndrumări, apar probleme...

Din eleganță (există și la atei!), nu vă spun care...

Recunosc.

…Mi-e o deformație.

Dacă cineva îmi flutură pe la nas o vorbă precum „Justiție pînă la capăt!”, deja mă duc liniștit să mă plimb. Iar apoi, prin crîng, eventual îmi pun problema cum naiba o arăta așa ceva. Cum o fi Capătul? Ce se întîmplă acolo?

Dacă lansatoarea vorbei de mai sus adaugă vorba din imagine, un zîmbet îmi străbate sufletul...: „Aha, deci așa arată un escroc...”.

(*Oare omul, în general, e așa?!)*

Doamna cu pricina nu are vreo treabă cu onestitatea. Ea are treabă doar să-și ajute, să-și salveze amica. Prețul nu mai contează.

Metoda demersului este clasica păcălire. Aici, prin vorbele mari. À la justiția și capătul ei. Care gîdilă un ceva plăcut (la nivel inconștient) în țintă. Și gata.

PS

Mie unuia, o frumoasă doamnă politician nu-mi pare a avea vreo treabă cu interesul erotic pentru bărbați. Chit că se îmbracă tare sexy.

Din ogradă

Cineva, nu chiar azi, era supărat pe Freud.

> *„Dr. Sigmund Freud este un bătrîn satir încă din naștere. Practica sexualității este o mare bucurie. Ea poate fi mînjită cu asemenea teorii, diminuată și refulată... În amor nu faci teorii, ci-l practici în normalitatea lui animalică...”* Șcl

Că autorul e alături de realitatea vienezului, deja nu se mai pune problema.

Dar sînt nițel curios ce-l apucă (perfect simplu), să lanseze așa vorbe.

Ș-am realizat brusc faptul că la mijloc pare să fie un sindrom al 'Cocoșului ogrăzii'. Care nu suportă un alt pintenat între uluci, cu atît mai puțin dacă acela posedă niște neuroni în plus.

Ce și cum cu teama de a pierde găinile (care-l animă în atitudinea de mai sus), e de discutat cu altă ocazie. Deși, anticipînd, parcă tot cu complex Oedip (al hulitului Freud...) aduce.

Adică să nu-și bage tata nasul unde nu vrea puștiul cel răzgîiat.

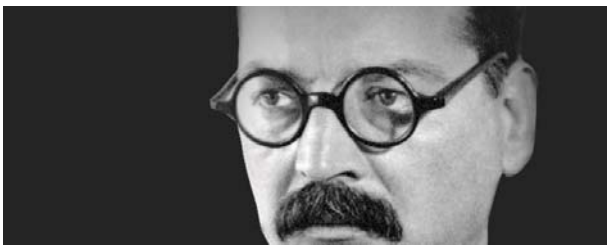

PS
Am citat din ”Memoriile mandarinului valah”, de Petre Pandrea, pag. 443.

Vă mărturisesc a fi citit

… doar foarte pe sărite o carte legendară: „Maitreyi”, de Mircea Eliade.
Poate-s eu superficial, poate mi-i de ajuns un pasaj pentru 'a reconstitui... romanul'.
Mi s-a părut literatură ieftină – e posibil să nu greșesc, avînd în vedere succesul lucrării în anumite medii.
.
Nimeresc azi un anunț mai mult decît festiv.

> *„Maitreyi şi Eliade, una dintre cele mai frumoase iubiri ale lumii. Scrisoarea care va zgudui milioane de suflete: „Îl iert pentru suferinţa pe care mi-a provocat-o“.*

Deși par un ticălos, mă aflu cam totdeauna gata să dau înapoi, dacă am greșit.
Ca atare, mi-am zis să lecturez, spășit și gata de noi opțiuni, acea scrisoare.

Iar aici vin să vă solicit ajutorul.
Nu înțeleg eu bine – ca un superficial ce mă aflu -, ori numai zguduitoare nu e acea misivă a indiencei (altminteri, femeia mi s-a părut de bun simț, plus ironică pînă la Dumnezeu – vezi PS).
Uitați-vă și dumneavoastră.
Mi se pare chiar că-i arată chiar un pic obrazul..

Totodată.
Distinsul autor spune c-a folosit la greu ficțiunea.
În cazul acesta, care o mai fi romanțul (personal!) nemaipomenit de amor?

În rest.
Eu nu cred că există povești de dragoste mai mari ca altele.

De aici, mi-e imposibil să nu-mi fugă mintea la o idee nepoliticoasă. Cei care vor iubiri nemaipomenite, au văzut la față măcar una normală?

Și mai e o chestie.
Nu văd la ce aș bate toba, că uite ce iubire s-a pogorît pe capul meu. Aș ține tărășenia pentru mine. Gestul lui Eliade îmi aduce un pic aminte de Floriana Jucan.

PS

„Are o minunată capacitate de a înţelege greşit şi a fost întotdeauna rezervat în a spune adevă–rul, cu indiferenţa aşteptată din partea unui bărbat învăţat şi înţelept. Acesta este ghinionul meu."

Maitreyi şi Eliade, una dintre cele mai frumoase iubiri ale lumii. Scrisoarea care va zgudui milioane de suflete: „Îl iert pentru suferinţa pe care mi-a provocat-o"
/autor/ Florina Pop

Dragostea dintre Maitreyi Dasgupta şi Mircea Eliade a fost una dintre cele mari iubiri ale lumii, pe cât de frumoasă, pe atât de bine studiată, de-a lungul anilor, de cercetători. Mihaela Gligor, cercetător, organizează sâmbătă, 14 februarie, la Muzeul de Artă din Cluj, un eveniment dedicat acestei poveşti de iubire care a cutremurat milioane de suflete.
Povestea de iubire dintre Maitreyi Dasgupta şi Mircea Eliade este subiectul evenimentului organizat de 14 februarie, de Valentine 's Day, la ora 16.00, de către Centrul de Studii Indiene de la Cluj. Cercetătoarea Mihaela Gligor, cea care a îndeplinit un vis mai vechi al lui Eliade – înfiinţarea unui centru de studii indiene în România – va vorbi despre viaţa lui Mircea Eliade în India, despre locurile pe care le-a vizitat, dar şi despre dragostea lui pentru Maitreyi – una dintre cele mai frumoase poveşti de dragoste din literatura lumii. Muzica şi imaginile vor reface virtual călătoria lui Eliade prin India şi vor da o notă aparte poveştii de dragoste, care va fi completată cu pasaje din corespondenţa purtată de Maitreyi Devi şi Mac Linscott Ricketts, biograful american al lui Eliade. Maitreyi şi Eliade s-au revăzut la Chicago, la 43 de ani după ce tot ce s-a petercut între ei în India. La evenimentul de la Muzeul de Artă vor participa şi universitarii Mihaela Ursa, Traian Penciuc. Ce scria Maitreyi după ce l-a revăzut pe Eliade În scrisoarea trimisă de Maitreyi Devi către Mac Linscott Ricketts, în data de 20 februarie 1976, din Calcutta, indianca rememora întâlnirea cu Mircea Eliade, după 43 de ani. Ea i-a oferit o cină bengaleză, potrivit scrisorii incluse în volumul „Maitreyi Devi – Mac Linscott Rocketts. Corespondenţă 1976-1988" (ediţie şi prefaţă de Mihaela Gligo, introducere de Mac Linscott Ricketts, traducere de Mihaela Gligor şi Maria-Daniela Pomohaci, editura Casa Cărţii de Ştiinţă Cluj-Napoca, 2012).

Fragment din scrisoarea lui Maitreyi:
„Sunt surprinsă că Mircea nu a menţionat în amintirile lui motivul real pentru care a părăsit Calcutta. Are o minunată capacitate de a înţelege greşit şi a fost întotdeauna rezervat în a spune adevărul, cu indiferenţa aşteptată din partea unui bărbat învăţat şi înţelept. Acesta este ghinionul meu.
Când l-am reîntâlnit în 1973, după 43 de ani, l-am întrebat de ce a scris astfel de lucruri calomnioase despre mine. Mi-a spus că era o ficţiune şi că sunt şi alte persoane cu acelaşi nume ca al meu! Ei bine, ce puteţi spune despre asta!? Rabi Thakur, Uday Sankar sunt de asemenea nume fictive? A folosit toate numele reale şi multe întâmplări reale şi, totuşi, aceasta este o versiune deformată. Îmi dau seama că mintea lui, la acea vreme, a fost de asemenea torturată şi deformată din cauza suferinţei profunde. Îl iert pentru suferinţa pe care mi-a provocat-o prin scrierea unor lucruri neadevărate şi nedemne pentru o indiancă. L-am întrebat, direct, când am venit la el noaptea.
Şi mi-a răspuns: fantezie, fantezie. Ştiam că era o fantezie, într-un sens, însă este periculoasă pentru că este o jumătate de adevăr. În cele din urmă, mi-a promis că va adăuga un Epilog la următoarea ediţie a [romanului] Maitreyi, şi va explica faptul că, deşi unele incidente descrise în carte sunt adevărate, altele nu sunt. Mi-a spus că îmi va trimite acest epilog să îl verific. Însă, ca de obicei, nu şi-a ţinut promisiunea. Acum aflu din scrisoarea dumneavoastră că a omis întregul episod din memoriile sale – de ce? Nu poate omite părţile. Aici a avut oportunitatea să spună că multe dintre lucrurile pe care le-a scris despre mine nu au fost adevărate şi să mă absolve de vină. Poate nu este conştient că în 1973, printr-o ciudată întâmplare a destinului, un preot iezuit (se presupune că o persoană religioasă) a tradus un rezumat al cărţii sale [Maitreyi] în bengali. A fost un act cumplit şi mi-a compromis poziţia aici.
Oricum, la acea vreme, cartea mea era gata şi, dacă am avut ceva ezitări în a o publica, ele au dispărut. De fapt, am fost forţată de o inexplicabilă constrângere lăuntrică să spun întregul adevăr. Nu a fost un lucru

uşor pentru o femeie indiancă. Ediţia în limba bengali, Na Hanyate, a fost foarte apreciată de publicul larg, însă familia mea s-a declarat ofensată pentru că m-am expus pe mine şi problemele noastre familiale. Când veţi primi ediţia în engleză veţi cunoaşte reprezentarea adevărată a întregului episod, văzut dintr-o altă dimensiune a timpului, ca o experienţă transcendentală. (..). Nu-mi pot imagina de ce nu are curajul să spună adevărul şi să rectifice ofensa pe care mi-a aruncat-o fără a fi nevoie în cartea lui, Maitreyi".

Reacţia lui Eliade

În introducerea volumului de corespondenţă din Maitreyi şi Mac Linscott Riscketts, acesta din urmă scrie, în august 2012, următoarele:

„Eliade a scris foarte puţin în Jurnalul său despre vizita ei la Chicago, în 1973, şi despre turneul ei în America. Şi-a exprimat părerile, scurt, în 13 aprilie 1973: „Întâlnire cu M. După aproape patruzeci şi trei de ani. Totul mi se pare neverosimil, ireal, fals - şi, într-un anumit sens, de prost gust". Într-o însemnare mai lungă, Eliade comentează: M. pleacă să conferenţieze în mai multe Universităţi. Deci, o săptămână, două, în linişte.

N-am notat aici nimic în legătură cu această vizită. Va trebui să povestesc totul, pe îndelete, în al doilea volum al Autobiografiei. Deocamdată, un singur amănunt: admirabila („angelica", spunea Y.) purtare a lui Christinel. A întovărăşit-o peste tot, a fost tot timpul liber cu M (sunt multe altele de adăugat) .

Şi totuşi, Maitreyi a plecat cu o impresie nefavorabilă despre Christinel. „Ea mi-a părut foarte posesivă şi superficială". Maitreyi a fost critică la adresa lui Christinel după ce au fost împreună la cumpărături şi Christinel a cheltuit 100 de dolari pe o rochie. Însă Maitreyi admite că şi ea a făcut ceva similar, cheltuind zece mii de rupii doar ca să îl vadă pe Mircea din nou După ce Christinel a citit It Does Not Die, Maitreyi a primit o scrisoare de la ea, în care era acuzată că i-a distrus lui Mircea „minunata fantezie – Maitreyi". Însă Maitreyi credea că furia ei s-a născut din teama că volumul „îi va aduce pe cei doi autori mult mai aproape, într-un fel ciudat"".

Oraşul tău / Cluj-Napoca

Maitreyi şi Eliade, una dintre cele mai frumoase iubiri ale lumii. Scrisoarea care va zgudui milioane de suflete: „Îl iert pentru suferinţa pe care mi-a provocat-o"

13 februarie 2015, 18:45 de Florina Pop Devino fan Salvează în arhivă

cuvinte cheie: poveste de dragoste, dragoste, timp, cuvinte, continente, maitreyi, scrisoare, mircea eliade, cluj

+2 (2 voturi)

0 comentarii

Îmi place 543 de persoane apreciază asta. Fii primul dintre prietenii tăi.

0 0 1 204

share Tweet +1 Share Live

Aboneaza-te la newsletter

Adresa ta de email Abonare

De curiozitate

Ziceți-mi și mie cîtă legătură vedeți între chipul, atitudinea acestui dezinvolt domn parlamentar și cele pe care le produce:

„Miza atacării orei de religie este decreştinarea societăţii româneşti."

„Daniel Gheorghe consideră că religia este „o sursă fundamentală de morală, de înțelegere mutuală și de cultură universală”, iar miza atacării acestui orei de religie este „decreștinarea societății românești și secularizarea definitivă și totală a vieții publice”.
„rolul Bisericii va redeveni esențial sub aspectul protejării drepturilor și libertăților civile și al apărării demnității umane în fața derapajelor etatiste”.
„Alegerea materialismului și dogmatismului secularist poate fi vreodată o alternativă la națiunea creștină întemeiată pe libertate de alegere și pe libertate de conștiință”.

Omul nostru e liberal. Adică parlamentar al PNL.

PS
Oare un Viorel Hrebenciuc arăta altfel, la vreo 28 de ani? Jongla mult diferit?

PS2
„„Miza atacării orei de religie este decreştinarea societăţii româneşti.”
Și dacătele va fi decreștinizată, unde e problema? A stat ea așa pînă în al 31-lea an al domniei lui Octavian August și nu s-au prăbușit tăriile cerului! Iar sînge nu a curs mult mai puțin după aceea, doar pentru că au răsărit multe locașuri cu o cruce în vîrf...

Unde scrie că o Românie decreștinizată (formula aparține distinsului parlamentar PNL, Daniel Gheorghe, nu mie) trebuie să fie ceva neapărat îngrozitor? Are cineva contract că va fi o chestie de care vom fugi la prima creangă solidă, cu o funie alături?
Cum fu creștină, am văzut. Măcar de curiozitate intelectuală, umană aș vrea să văd și una necreștină...Ce ziceți de-un simpozion: „Cum ar arăta România, Ioropa necreștine?”

Meditez.

Apropo de dl deputat PNL cel brusc grijuliu cu creștinismul Nației.
Cîți dintre tinerii noștri parlamentari ar fi perorat la fel de frumos temele momentului, dacă ar fi fost parașutați cu existența la vreun 1950 sau 1970. Păiii... Cred că la 95%.
Pentru că sînt oameni.

Un Nicolschi va fi ajuns satrap la comuniști pentru că nu a putut pătrunde în așa-numitul autobuz al privilegiilor, mai exact cel 'burghez'.

Surplusul de agresivitate de care a dat dovadă, pe cînd ajuns-a sus, se va fi datorat ofticii pe bogații români interbelici, ale cărora odrasle parcurgeau infinit mai ușor drumul pînă în locurile socialmente calde – decît un evreu sărac precum el...

Despre dl președinte Iohannis

Apropo de texte precum acesta:

> *”Am vizitat astăzi Înalta Curte de Casație și Justiție, unde se decide soarta multor oameni. Cetățenii se așteaptă ca dreptatea să învingă nedreptățile și verdictele să respecte litera și spiritul legii, indiferent cine este cel judecat. Știu că procesele durează uneori extrem de mult, costă scump și mulți dintre noi își pot pierde răbdarea și speranța. Judecătorii pe care i-am întâlnit lucrează peste program, în condiții adesea dificile și într-un spațiu foarte restrâns. Cu toate acestea, personalul celei mai înalte instanțe de judecată din România este devotat slujirii adevărului, rezolvând cu profesionalism un mare număr de cazuri. Rolul meu constituțional de mediator mă obligă să veghez la protejarea sistemului judiciar de orice ingerință din partea altor puteri ale statului sau a oricăror influențe și presiuni, în așa fel încât cetățenii să aibă încredere în actul de justiție.”*

Pot bănui că așa stil i-a adus dlui Iohannis suficient succes, în trecut, cît să reproducă patternul și la actualu-i nivel.

Deci la școala unde preda.

În Inspectorat.

În familie (aici pot bănui că doamna nu-l lua foarte în serios, chit că-și simțea îngrădită viața...).

La primăria Sibiu.

SIMT CĂ genul de discurs cu pricina era dublat de un ceva, altfel dl Iohannis ar fi ajuns la pepeni. Putere de muncă? Posedă dumnealui, dar va fi contribuit modest la fulgurantu-I succes de azi. Simt că-i vorba de o fioroșenie inconștientă (dar semnalizată din plin exterior). Va fi avut și sprijinitori oculți (și zău că n-am boala scenaritei!), căci ecuația-mi rămîne pe moment incompletă? Îi pot bănui pe latura etnică, mai exact dinspre NV...

.
Zic și eu...

Bănui că genul discursiv

al rîndurilor citate prinde la destui...

> *”Mi se rupe de generaţia de politicieni pierdută. Dar cu anii noştri furaţi de ei cum rămâne?!”*

Dar eu nu scap din vedere nuca popositǎ în perete..
Să ne hotărîm. Ori mergem pe strada maximei seriozități, numită „MiSeRupe”, ori pe surata ei vitregă (dar totuși rudă), „Ne-auFuratAnii!”.
Nu poți pentru ca să le ai pe toate...
.
PS
Mi se aprinde de-o lampă.
Figurile astea (de la „figurant”), cu *Ne-au furat cutare!* țin de la o tribună politică – trec aici și pe militanții Roșia Montană -, respectiv la gazetă.
Dacă te-apuci să perorezi astfel și amicilor din cartier, în mod sigur aceia-ți vor arăta obrazul.
„Ce dracu, las-o coane, că sîntem oameni mari!”

PS
Dl autor al articolului mi se vădește un tip care promite. Și pe care-l așteaptă o carieră de mare succes.
La Antena 3.

„Geniul filosofic neştiut al lui Brâncuşi:

… «Cine nu iese din eu, n-atinge absolutul şi nu descifrează nici viaţa»“.
Să presupunem că citatul este corect.
.
Mă frec încă o dată la ochi, la vorbele inșilor mari.
Mi-i enigmă ce le vine de-aruncă așa pastile...

Ceea e aia absolut? Presupunînd că există (deși e crunt de explicat ce e și cum se suie acolo. Plus ce faci o dată ajuns, ori dacă-l iei în groapă după tine.)
Arătați-mi, totodată, și mie vreunul care l-a atins.
De acord. Pot părea Gică Contra. Dar parcă nici prin zisele de genul ăsta nu se înghesuie capul și coada...

PS.

Altminteri, gazeta „Adevărul„ tot fără tată sau mamă...:

„Ideile marelui sculptor, care îţi vor schimba viaţa...”

O să ți-o schimbe din chilul Stanii...
Iar asta – dincolo de năstrușnicia noțiunii de absolut ori a suratelor acestuia –, pentru de la o *idee* la schimbare interioară, distanța e aproape ca din Piața Universității la Lună...

Mă mai uit la filosofările lui Brâncuși.

Să am pardon.
Dar parcă i-a suflat Țuțea în gură (așa-i termenul popular!)...

„Frumosul este echitatea absolută“.
(Carele echitate? Între cine și cine? Care absolut??)

„Să creezi ca un zeu, să, porunceşti ca un rege, să munceşti ca un rob“

„„Nu vom fi niciodată destul de recunoscători faţă de pământul care ne-a dat totul“.
(Cum totul? Cum să-i fiu recunoscător? Iar dacă nu izbutesc, la ce îmi mai bat capul.
E aici o pastilă socială clasică, unde-s dator altora...).

Există și seria „*s-ar putea*...”, respectiv „*aș vrea*”..
La care, îndeobște, copiii din auditoriu cad lați:
„Lumea poate fi mântuită prin artă“
„Eu aş vrea să creez – aşa cum respir“.

PS
Aș minți să nu spun că există și spuse interesante acolo.

„Arhitectura este sculptura locuită“
„Simplitatea în artă este în general o complexitate rezolvată“.
Și altele.
.

PS
După toate astea, apar panglicarii la pătrat:

„Sorin Lory Buliga vorbeşte în lucrarea BRÂNCUŞI, FILOSOFIE, RELIGIOZITATE ŞI ARTĂ despre aplecarea marelui sculptor către lumea ideilor:
«Brâncuşi avea viziunea unui cosmos magic, în care materia şi spiritul formează o unitate şi în care orice lucru, însufleţit sau nu, are spirit. Crezul său artistic a fost acela de a reda prin operele sale tocmai acest spirit din materie, într-o existenţă (cu adevărat) vizibilă. Acest spirit l-a sugerat în mai multe modalităţi: prin lumina (sau impresia de foc*) din lucrările sale polisate, prin crearea unor suprafeţe care arată ca şi cum ele* ar înainta veşnic *(sau înălţa), prin respectarea unor proporţii interioare ideale pentru aceste lucrări sau*

prin intermediul unor simboluri sacre. Brâncuşi a obţinut astfel, în urma unui proces de esenţializare*,* forme în sine*, pure, rafinate, de o grandoare caldă, sugerând infinirea. Condiţia acestui act de creaţie era ca el să fie însoţit de echilibru interior, pace, bucurie şi detaşare de sine».*

Firea omenească derapează foarte ușor...

Îți spune vreunul de puritate, de forme în sine, de infinire – s-a rupt firul! Precum dascălii lui Cațavencu, la momentul vorbirii despre istorie…

Tot pe acolo

„Arta trebuie să odihnească şi să vindece contrarietăţile interioare ale omului. Aceste contrarietăţi derivă din însuşi destinul lui şi din tragedia lui. Arta are şi această misiune terapeutică; să ne amintim numai de Catharsisul aristotelic“.

Ziceți-mi și mie, rogu-vă: **ce e aia destin**?

... deși, așa ceva, prin definiție nu are treabă cu drumul real al omului între naștere și lopețile cu pământ finale, ci cu invenții savante.

Poate stric eu aici plăcerea de a trăi (chit că, în miez de noapte la vîrsta a treia, s-ar putea să nu vă încălzească definițiile mărețe...), dar nici chiar așa: *să inventăm la greu, eventual să privim și de sus pe-ăi care nu se înhamă la sportul acesta*.

Tragedia omului...

Iar aștept o definiție, cu picioarele pe pământ mai exact.

Pot paria că nu vine.

Altminteri, putem discuta asupra tragediei, dar mi-e teamă că șmecherul nu va putea dormi la noapte...

.

Misiune terapeutică.

Prin artă.

... Vezi să nu. Să am pardon, însă arta umflă Eul fals, prin opinia proprie că sîntem distinși, 'telectuali fini, sporită de faptul că ne-au văzut colegi ori vecini trecînd pragul muzeului X...

Îmi mențin părerea: cea mai frumoasă artă e unei frunze privită în soare. Care are însă o problemă, socialmente vorbind: nu se pot bate cîmpii, legat de ea.

În ce privește catharsisul zis mai sus, eu am răsfoit minim din Aristotel. dar tot aș paria că s-a curățat la suflet de n-a mai putut! De ce afirm așa mîrșăvie? Păi pentru că existența omului își posedă reguli de neînlocuit. Dacă am șede în catharsis, n-am mai reacționa iute la ciomagul seamănului, cel cu ochii pe punguța noastră cu doi bani...

PS

„Brâncuşi dădăcea pe toată lumea prin dialogurile sale, de la egal la egal...” (P. Pandrea dixit, apud P. Pandrea.

Păi ce egalitate poate fi între tine și unul care vrea să te dădăcească?!!

Trec peste faptul că, dacă figura, caracterul cuiva îmi trezește încredere, îl întreb eu singur de sănătate...

Lume rea (eu, mai exact)

Cineva inserează.

> *„Gândul zilei: Un înţelept ajunge stăpânul propriilor gânduri, iar un nebun sclavul lor – Publilius SYRUS*

E o mică înșelătorie la mijloc.
Cine scrie așa ceva, dă de înțeles (iar inconștientul ne este iute crezătoriu...) că asimilat-a, că stăpînește deja zisa acelui învățat roman.
În practică, se află pe cu totul alte plaiuri. Mai exact acelea ale lipsei de curaj – de a publica o afirmație pur personală.

Apoi.
Citatele de genul ăsta au fisurile lor, mai mici ori mai mari.
Nu știu ce înțelegea Syrus prin gînduri, dar gestionarea lor nu e o treabă deloc deloc simplă.
O să observați aici, în zisa anticului, că el – după o zisă a copiilor – dă și fuge. Nu-ți oferă măcar vreun firicel de îndrumare: „Uite bă, cum se dobîndește chestia aia, pe care o laud...!”.
Mai că nu spune: „Descurcă-te!” / „Scoate piatra aruncată de mione în fîntînă”…...

Altă chestie asemănătoare:

> *„A TE RECUNOAȘTE pe tine însuți reprezintă începutul și sfârșitul tuturor învățăturilor de viață – Johan HUIZINGA*

.
Deja, aici, ajungem la simplul sport de-a da gata un fraier. Iuțeala de vorbă, plus gargarismul.
Cum p... măsii!
Trec peste ce e aia, concret, a te recunoaște alfa și omega cu pricina.... Și cum se ajunge acolo.

E, omul nostru zice c-abia după dobîndirea minunăției ăleia (cea inexplicabilă) apuci să pornești la învățat.
Mica problemă este că acolo-i *și sfîrșitul* tuturor învățăturilor...

Subsemnatul e ăla chitit

…pe ideea de patriotism.
(Este drept, nițel altfel decît majoritatea rromînilor...).
.
Situația actuală aduce la noi cu Germania comunistă la vremea cînd nu ridicase Zidul... Cu deosebirea că nu se mai poate un altul, acum – pe Dîmbovița, Mariță, Savă șamd.

De chiu de vai, așa hemoragie nu e fatală.
Dușmanul teribil este însă scăderea natalității.
.

Ca urmare, plus altele, la un moment dat se vor deschide granițele spre răsărit.
La capitolul ăsta, ce și cum ar fi, înțeleg că Parisul oferă destul material didactic.

În așa condiții, să nu găsești dumneata – Stat român – manevră mai deșteaptă decît a promova – de un an și ceva – sportul cu „românii” (fac și dreg, sînt, zic șamd).

Apropo de dragul de Țară, de mersul mintenaș să-ți dai viața pentru Ea.
Moise Guran explică despre autostrăzi, ale noastre și ale Gemaniei...
În paralel, sui trepte prin parcul Tineretului. Betonul treptelor pășite pare a se transforma în pietriș. Altfel nici nu s-ar putea trece la refacere, peste ceva timp! Totul sub deviza: „Alți bani, altă distracție!”...

Continuă să-mi placă

… la nebunie vorba „nesimțire”.

Avînd îndeobște completarea „Cutare e nesimțit!”.
Cum zice Rareș Bogdan, despre premierul Ponta.

Mă amuză, pentru că mă scutește de cercetări caracteriologice – cine-i tipul acela și ce vrea el de la viață.
Iar în paralel îmi prilejuiește o frumoasă regresie, spre dusa-mi copilărie. Cînd scoteam degetul din nas, pentru a putea scanda mai ușor „Cine zice / Ăla e!!”.

Rareș Bogan e simțit foc, de nu s-a pomenit...
(inclusiv pentru completarea la anatema de mai sus: „Continuarea FABULOASA, la /linkul/...”

PS
R. Bogdan îmi gonește mintea la o zisă a lui Nicolae Filimon, aceea cu șmecher „... *de lume nouă / Fură cloșca de pe ouă!”.*

Văd un cetățean în vîrstă

… într-un mijloc de transport oarecare.
Citește un tabloid.
Titlu acolo: „Avem dovada! Mutu a fost în mașina Biancăi”

Mă amuză binișor (explicația psiho fiind altminteri la îndemînă) cum persoane așezate nu-și refuză vederea popourilor ronde din „Click!” ori „Libertatea”.
Se înțelege că, în paralel, se revoltă dacă vreo copilă din blocul dumnealui are fusta prea scurtă ori vreun oarecare și-a pus mare poster cu Pamela.

În aceeași ordine de idei, am sentimentul că tabloidiștii (nu neapărat în sens de gazetă) alcătuiesc și grupa mare a religioșilor – aceia care sar iute în sus, dacă nu ești aliniat cu ei.
A te alinia cu dînșii înseamnă că practici de asemenea ipocrizia.

„Hai să ne prefacem împreună!”.

Uman

Dacă cineva ne vorbește pe ton ponderat de-o conferință (foarte stimabilă), e posibil să percutăm blazați ori deloc.
Ca urmare, inclusiv firile subtile apelează la tabloidisme:

„Nunta în Someş de Constantin Brăiloiu: o poveste FERMECĂTOARE despre obiceiurile de nuntă”

PS
Mă feresc de previziuni apocaliptice...
Dar sigur nu ne-a scăzut acuitatea, capacitatea de a reacționa la semnale simple, nesofisticate?

Un site oarecare:

„Completează, pentru copilul tău, cererea de înscriere la ora de Religie până la 6 martie 2015...”

Ca un primitiv ce mă aflu, sesizez imediat că – în solicitarea citată – lipsește vorba „te rog”.

Aparent neașteptat, acea amabilitate scade însă gradul de persuasiune.
Dacă-l iei pe om mai direct, mai frust, trezești în el copilul temător de zisa adultului.

Cel tratat cu „te rog„ riscă să devină mai răzgîiat, și implicit mai pretențios. Și chiar capabil să te refuze, uite-așa, de-al dracu' (a se citi, se descarcă de șuturi nedrepte primite anterior de la alții...).

PS
Pomeneam deunăzi că, la vreun 12 sau 15 ani ai săi, l-aș lăsa pe copil să opteze...
Dacă mi-ar lăsa mie decizia, NU L-AȘ ÎNSCRIE la ora de religie.
Mai degrabă – și idealist fiind probabil – mi-aș găsi timp, și neuroni (pentru o persuasiune rezonabilă) pentru zise despre Lume...

Ce-i drept, așa ceva e din categoria „Vise, taică, vise...”
De cînd lumea, adolescenții sînt împinși de Specie s-o descopere pe cont propriu...
Rămîne, din fericire, loc de sugestii deștept strecurate...

L-aș sfătui să studieze pe cont propriu, ce simte că-l interesează din ale Religiei...
.

Informare, a cuiva

”Părintele Arsenie Boca spunea: “Ungurii vor mai mult decât Ardealul.”

Ce treabă are un prelat cu politica?
Ce-p drept, pica la greu în așa abatere ditai Nicolae Steinhardt (cu puțini ani înaintea morții chiar), ce să mai spun de băiatul acela de la mănăstirea Neamțului, repauzat acum vreo doi ani!

După opinia mea, și mai ales la Porți de Orient aflîndu-ne, ajuns sub pulpana sfîntă te liniștești... Te știi protejat.
Și pentru că ți-a dispărut amenințarea vreunui bolovan în cap, îți permiți să fii grosier. Să-ți dai savant (a se citi deseori trufaș) cu părerea despre multe, din afara ogrăzii sfinte...

PS
Simpatia pentru cineva conține particularitatea că matale, elevul, ai face taman la fel dacă ai sosi la nivelul magistrului... De-aia îl simpatizezi, îl urmezi: pentru a fi ca el, pentru a dobîndi ca el...

.

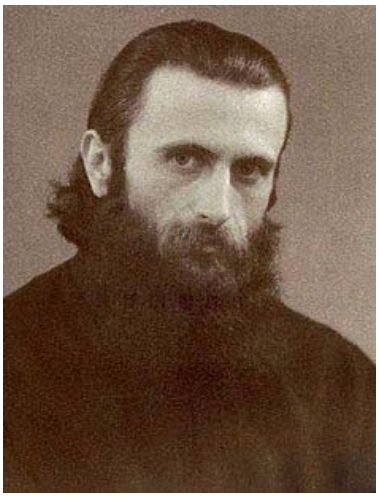

Suflet omenesc

Știre în Gazeta Sporturilor.

> *„Povestea lui Iuliu Jenei, fostul fotbalist de legendă al Braşovului ajuns la 76 de ani să trăiască uitat de lume, în condiţii mizere...”*

Părerea mea.
Ca să interesezi cititorul, trebuie să fii cu lucruri pe placul lui.

Un lucru foarte important, pe plaja asta, este să-l întărești în ideea lui că ceilalți (sau măcar o parte a lor) sînt ticăloși, răi șamd.
Ca urmare te revolți că acel străin de la Brașov o duce cum o duce.
N-apuci o secundă să cercetezi de ce situația este cum e, și nu altfel. Că de ce respectivul nu a apucat și el de-o familie, de nepoți etc. Și de-o pensie.
Plus: cine să-l sprijine? Ăia de azi nu-s impresionați de existența aceluia, cîndva, iar cei care l-au apucat sînt ocupați cu reumatismele ori cu propriile probleme materiale. După cum, cine-o fi patron la FC Brașov, nu-și mai vede capul cu grijile plății salariilor de azi.
Plus că foști jucători amărîți (e prost cînd la 25-25 de ani te înveți cu bani mulți și relativ ușor obținuți) or fi foarte mulți...
.
Apoi, urmează pansările directe la sufletul personal.
Sărind – măcar din fața foii tipărite ori a computerului – în sprijinul aceluia, te pui bine cu morala societății. Asta te ridică valoric (fie și prin mecanisme pur interne ale noastre) în ochii celorlalți. iar dacă ai ajuns acolo mai sus, te simți altfel, emiți altfel o părere ori alta.
Altă convingere ascunsă, la gestul cel cu grija de fotbalistul îmbătrînit, este că, dacă te comporți așa, nu vei fi uitat nici matale, cînd te vei nimeri la vîrsta aceea.
.

Altminteri, gazetarul face și el ce poate. Îl trece pe Jenei drept fotbalist de legendă de sub Tîmpa. Or acesta a fost un apărător disciplinat, însă atît. L-am apucat, pe cînd evolua pe gazon (la 1972, de pildă).

www.gsp.ro Gazeta SPORTURILOR

PS
E interesant că, dacă punctezi exagerarea cuiva, ești luat de pus pe rele.
„Da, domne, dar ăla exagerează, minte, scrie cu prea mare ușurință!”
„Lasă, domne, ce naiba!” (în spate: „Că și io mint deseori. Altfel cum vrei să dau gata pe alții?”)

Dl Hellvig, propus la șefia SRI

Nepricepîndu-mă, nu mă bag de-i bun sau ba.
La bani mărunți, poate fi un șef bun acolo, ori poate pleca precum dl Săftoiu, adică penibil (de la SIE parcă)...

Ideea că ar fi omul lui (Dan) Voiculescu...
Nu știu dacă e o problemă asta. Bănui că are dramul de personalitate pentru a nu dori să fie în continuare.

Apoi. Dacă dl Iohannis merge pe mîna liberalului, păi își asumă o răspundere. În caz de eșec, eroarea se poate adăuga altora – și uite cum se poate duce în vînt bunătate de capital electoral! Nu ar fi de fapt întîiul prezident al nostru care n-a drămuit acel depozit de încredere populară...

Bineînțeles, nu așa ceva îi doresc simpaticului nostru președinte. Ci să spunem noi, cîndva: „A fost bună alegerea lu' Hellvig ăsta... Are ochi, neamțu...!”.

Subiectivitate. a mea

Și neputințe...

> *„Aflu cu întârziere si cu stupoare ca Iohannis l-a propus la SRI pe băiatul care ii cara servieta lui Voiculescu, la propriu. Sper ca Parlamentul sa respingă aceasta propunere jenanta...”*

.

Eu unul am probleme în a trata cu seriozitate pe cineva care se exprimă astfel.

Mă pot uita dacă nu are vreo „cărămidă„-două utile, în zisele sale, dar – ca om – mi-i rupt deja firul spre el.

Oare...

... fără un grad consistent de (hulită) ipocrizie, mai pupăm succes social ori profesional?

(*Nu*!)

Dau ochi spre consacrata formulă:

„Era mai bine pe vremea lui Ceaușescu”.

Ștampila mi-i iute și primitivă: pramatiile apelează la așa vorbă!

Care, altminteri, are prea puțin de-a face cu acea epocă...

Mie-mi pare că e doar o descărcare pe cei care-i par aceluia mai dezinvolți și nițel mai reușiți în viață – am în vedere aici vecinii de Cale a Rahovei ori de Șosea Pantelimon.

Fără ca omul nostru să realizeze dedesubturile, mica lui răutate se duce pe acea tulburare existențială a noastră, pe care ne-o stăpînim nu tocmai ușor.

Că era mai bine în vreme lui N.C. strică fragilul echilibru interior, spre rău – în ideea binară că atunci era bine (inconștientul nostru e atît de credul...), deci acum e mai puțin bine.

De aici, dinsconfort – iar termenul nu este ceva de joacă, între blocurile gri, vorba cuiva.

Ca ținte, bănui că-s preferații oamenii în jur de 50-55 de ani, care sînt sleiți de viață, iar în paralel nu au atins salvatoarea pensie.

Paradoxal, lansatorul vorbei ajunge a fi privit drept un ins care gestionează lucrurile. Refugiat pasămite în trecut, el lasă impresia unuia care nu-i zdruncinat prea tare de prezent.

Pot bănui că nici nu se implică prea tare în Moment – nu-ș' ce-mi veni să spun asta...

Sadism

Asta mă încearcă, atunci cînd întîlnesc materiale precum acesta:

> *Conferinţa* „Tulburarea identităţii de gen şi viitorul omenirii*” s-a ținut după ce ideologii homosexualismului, susținuți de cozile de topor ale statului nostru (Rectoratul Universității București, Ministerul Tineretului și Sportului), au încearcat să oprească propagarea adevărului în societatea noastră şi combaterea la nivel academic, cu argumente științifice, a ideologiei neomarxist-sexuale care va duce la pervertirea copiilor noștri şi distrugerea Familiei.* ***Organizatorii vor acționa în justiție instituțiile care au pus la cale acest abuz…”***

Din acea postură a mea, îmi fuge minte ala un final de basm. Unde un impostor, descoperit, este legat pe un sac de nuci, care la rîndu-i e atașat unui cal pus pe fugă.

Întîmplător, incorectul era de o anumită etnie – zic asta ca să nu umblu în citat:

„Unde pica nuca, pica și bucățica de țigan”.

.

Asemănător și cu chitiții pe noutățile lumii.

Sînt curios cum le va arăta discursul peste vreo cinci ani. Ori zece.

„Cum e băieți, s-a oprit roata istoriei...?”

.

Îmi fuge mintea acum la Marea Britanie, unde la 1955 un ditai erou de război (decriptor de vitale coduri) era condamnat pentru 'indecență'... Ce-or fi țipat unii atunci, pe la catedră ori amvoane!... Iar după vreo 20-30 de ani le pot citi uluiala din ochi, la ce vedeau pe stradă.

Nu-s neapărat fanul homosexualității, cît al ideii că fiecare din noi poate face ce vrea, mai ales dacă nu calcă fizic bombeul altuia.

Altminteri, și pe aici ipocrizia românească ni-i în floare...

Înjurătura de bază la noi e una cu vizitat homosexual trupul dușmanului... Veți observa, tot acolo, că nu subiectul fermecătoarei acțiuni nu e altcineva, vreun punisher exterior, ci taman cel care lansează injuria...

Din cît mi s-a întîmplat...

... a răsfoi Cărțile creștine de căpătîi, nu mi s-a părut că pe mai-marii cerești îi dă blîndețea afară din casă. Dar barim par a se strădui întru păstrare a aparențelor.

În schimb, din ce văd prin publicații (unii spun că nici în vremea Inchiziției nu stăteam mult mai bine), susținătorii religioși au un discurs foarte apropiat, ca spirit, de-al drăguțului diavol.

Fug a ceti Decalogul.

Cel ortodox.

Instructiv.

Îmi place o chestie.
Chit că ni se spune despre lepădarea de sine, descopăr că grija dintîi a lui Doamne,doamne, cînd l-a trecut pe hîrtie, au fost ale sale.
Interesele sale.
.
Primele trei porunci privesc exclusiv tărășeniile divine.

La a patra, trage spre mujic, dar e totuși o directivă a sa. Să ai zi de odihnă. Cînd întîmplător dai o fugă la biserică, pentru cuvenita redoctrinare.
.
A nu minți se află pe treapta a opta.
(a nu curvi, ceva mai prioritar)

Oare din cei 95% de practicanți ortodocși din România, cîți au lecturat măcar aste zece îndemnuri?
Altminteri, în ale practicii, mă ia durerea de cap și groaza doar dînd ochi în jur.

PS
Deși-i greu de bănuit, am avut faza mea religioasă, cam între 22 și 28 de ani.
Frecventa biserica Mătăsari și îl știam pre popa Ionescu.
La un deces al unei vecine, am făcut ochii mari la stilul aparte în care prelatul (după slujbă) a întins mîna după suta de lei. Nu știu de ce mi-a picat prost, acel gest deloc-divin (și cu toate ingredientele tarabei).

Păcatele tinereții.

Prin care, altminteri, trecut-am mulți....
Zic asta apropo de dl solist de la formația numită „Bere gratis”, care propovăduiește înscrierea la ora de religie, a copiilor.

În paralel, nu-mi poate fugi din minte – cînd îl văd pe Mihai Trăistariu – acea odă adusă frumorului, iubirii de natură, cu versuri de inimă precum: *„La mare, la soare / Fetițele sînt goale / Femei adevărate / Agață-le pe toate*!”.
Și încă această producție este una rezonabilă, a respectivului.

Să cădem de acord. Las omul să execute tot ce-i pică bine la cord. Dar să nu vină ulterior cu iaurt și gugoșele, respectiv să se dea amnezic..

.
Cum? Mă întrebați dacă io nu procedez tot așa?
Păi...

Traian Băsescu stabilește

– cu siguranța-i din totdeauna – următoarele tinichele:
Iohannis: „Premierul de la Grivco”. Hellvig: ”omul lui Voiculescu.”
Păi.
Și în ton cu această inteligentă optică.
Băsescu nu-i omul lui Ion Iliescu (stabiliți dvs. epitetele...)?
Căci în 1990-91 l-a avut de mare șef.

Pe acest drum se pot executa lesne relaționări chiar cu Nicolae Ceaușescu. Și încă marinarul scapă ușor, cîtă vreme pe Ion Iliescu îl pasc amiciții cu Stalin.

.
PS
Mă recunosc, între altele, drept om al lui Ion Rațiu, cît și al lui Mitică Dragomir. Ba și al lui Adrian Sârbu! Am lucrat în firme ale lor.

Pe scaun de tramvai

… în brațele plictiselii, alerg pe scala radioului.
Ajung la un post religios, Trinitas parcă.

Sesizez școala jurnalistică a speakerului. Formule de *catch*, pe care omul le stăpînește bine.
Altminteri, formulele de atragere sînt parcă mai umflate decît la vreun KissFM – ceea ce-i normal, întrucît aici ascultătorul trebuie năucit suplimentar, pentru a nu ieși la comentarii aiurea, în fața Stăpînului cel mare (și cam fragil)...
Licențele cu pricina nu evită măcar exagerările măricele, cum că religia e în pericol să fie eliminată din școli. Ceea ce nu-i exact. urmează să înțarce nițelul sînul cel foarte convenabil al orelor ortodoxe.

> / Paranteză. Cred că dacă îndemni vreun preot, vreun boss ortodox să purceadă în atragerea copiilor la biserică, mai bine îl înjuri de mamă! /

Mintea mi se pune în valsat, pe aici... Meditez ce șanse are vreun preot, fie și aproape geniu, să concureze televiziuni, gadgeturi, smartphone-uri...?
Și-mi cade fisa.
Miza nu este copilul, că ce-l forjează întru Domnul pentru provocările ce-l așteaptă. Nu. Vizat este acea persoană dar cu vreo 40 de ani în plus.

La etatea cu pricina, precum viermii de mătase, el ajunge să arate altfel. Mai exact, vitalitatea scăzîndu-i, devine stîlp al rînduielilor/poveștilor sociale (adică și al celor religioase), iar în paralel teama de proxima extincție îl face mai des în vizite la biserică, și mai deschis la pungă către aceeași.

Care bărbat rezistă – la un 55-60 de ani – la așa tendință va avea mari probleme din partea nevestei. Care, cu timpul, s-a transformat din dulcea mîndră a cartierului într-o cuvioasă desăvîrșită.

Un sufletist este preocupat

…de niște defrișări, în partea orașului Bușteni-Prahova dinspre Căminul Alpin.

Demersul dînsului este binevenit, căci ne paște dorul de a depăși limite legale, pentru o vilă frumușică, în vreun loc unde să știm că a meritat truda din deceniile trecute (pînă am pus bani deoparte).

.

Mai sus, recunosc, am folosit neavenit pluralul.

Nu doar pentru că n-am de gînd asupra unei construcții acolo, dar probabil nici n-aș aduna arginții necesari, vreo trei mii de ani de-acum încolo.

În context.

Nu-mi bătusem capul, în trecerile-mi din păduri Bucegi spre gara Bușteniului, de ce se mai ridică în jur. Pînă într-o dimineață – cam 2009 – cînd, văzînd micile bijuterii de la Căminul Alpin în aval, m-a pălit dureros, sinistru sentiment.

.

Că n-am fost în stare să fac și eu o casă ca acelea. Că fui toată viața un terchea berchea, iar viitorul nu sună deloc bine, în ale transformărilor interioare, spre un workalcohoolic.

Ce mai, șezut-am cu capul plecat vreo două ceasuri. Mi se părea că toți mă privesc precum pe ultimul gunoi. Pe la Ploiești Vest, în vagonul personalului aflîndu-mă, mi-a mai venit inima la loc.

Și acolo a rămas.

Iar acum trec senin pe lîngă vilișoare, cel mult admirîndu-le frumusețea (și stimînd oamenii de-acolo).

În paralel, un drăcușor dă să-mi spun: *„Ești sigur că harnicilor ăștia le mai arde de urcat pe munte? Iar despre colesterol și depuneri tabagice i-ai întrebat, cum stau?”*

„Pleacă, Azazelule, de-aici, că ne-aude lumea!”

.

PS

Nu Azazel mi-a zis-o.

Dar observ din senin că amicul grijuliu cu codrii Bucegilor nu suflă vorbă cînd unui prelat îi vine ideea să tragă un schit în miez de zonă prohibită, la Sfînta Ana.

Probabil așa ceva 'nu-se-pune', dînșii avînd pilă mai mare decît a primarului.

Privesc un panou

… absolut întîmplător al DNA (aflat la ieșirea din oraș spre Oltenița).
Mai auzisem vag pe la radio, dar acum văd că realmente oamenii sus-puși de la Agie nu s-au lăsat pînă nu și-au rebotezat instituția ca-n zilele ei bune: „Ministerul *afacerilor* interne”.

Folosesc rar următoarea vorbă, însă rebotezul îmi pare a fi o stupiditate. *Afaceri* interne...
Ședea ideea prost și la Externe, dar acolo hai să mai spui că e de un ce-profit cu străinu.
Cu cine fac afaceri polițiștii, DNA-iștii șamd?

Un pic surprinzător este aici și faptul că operează amintita schimbare niște inși care vor fi fost în cel mai bun caz la pantaloni scurți, pe vremea unui Alexandru Drăghici sau Emil Bobu.
Sau poate aici e cheia. Puștii de altădată au preluat – pe nemestecatele vîrstei – nostalgiile părinților (pe care-i bănui activînd în Miliție, DSS, USLA etc.).

De la Institutul capetelor în nori

Privire spre Rusia.

Fata s-a opintit de două ori în trecut.
De fiecare dată, și-a luat aliați mari: prima dată aripa religioasă, a doua oară minunăția egalității în lume.
Inițial fuse perfect, ajungîndu-se cu mare ușurință la statura broaștei umflate. Mai dificil s-a dovedit rămînerea la acel stadiu – pe motiv de material interior slab.
.
Acum dl Putin se înfoaie iar.
Vorba aia, *a Treia* Romă...

Cred că cel mai tare, pe mapamond și de-așa arătat al mușchilor unui pirpiriu, rîde tanti China.

Omul simplu

Cel care își plătește abonamentul la televizor, ori execută accesările filelor web cu reclame.
.
Din partea comentatorului, speakerului, președintelui etc., el vrea sentințe. Fraze categorice. „Este”. Și nu „ar putea fi” ori ”eu cred că”.
Prin urmare nu sancționează vreun condei – fie și important – dacă acesta afirmă:

> *„...Domnul Iohannis a început să pună presiune pe Victor Ponta. L-a făcut pulbere, până la urmă, pentru prima dată, Codul Fiscal, în sensul că pentru prima dată critică o măsură a Guvernului...”*

Eu m-aș feri de vorba asta, *a face pulbere*. Înțeleg că generează plezir orgasmic, dar e posibil să nu le aibă cu realitatea.

Observ aici și diferența de tratament.
Unul e 'domnul...', celălalt nu.

„Boierul mergea călare / Și țiganca pe picioare...”

Am impresia

… că avem de ales.
Între a ne cravașa că nu am fost – la un inerent moment trecut – suficient de puternici, deștepți șamd. Și a recunoaște că lumea e nițel mai puternică/nasoală decît am crezut.

Mă strădui să accept ultima atitudine. Să văd dacă se poate – de la idee la faptă drumul nefiind scurt...

Unul dintre lucrurile pe care le găsesc

…atît bizare cît și ticăloase este demonstrarea existenței lui Dumnezeu.
Nu cred că există alt gest omenesc, sub soare, care să posede atîta minciună doctă, cît și încercare de manipulare fără vreo jenă ...
E părerea subsemnatului, și-atît.

Oare dumnezeu tușea, dacă ni se ivea frumos și anunța:

> *„Uite, neamule, io v-am făcut. Poate nu chiar perfect, că era după sezonul culesului viitor, dar io vă sînt creator și boss.*
> *Spor la treabă. Poate săptămîna viitoare mai tragem de-o ședință...”*

.

Așa, în Tăcerea-i actuală, ne-a cam lăsat cu ochii în soare: nici că e, nici că nu e...
Ce-o fi în capul lui, dacă există?

În lumea altruismului maic-terezian

Și a grijii de celălalt.
Nu-mi aduc aminte să fi venit – mai ales doamnele – să întrebe un mascul ce-i vine de ridică sticla la gură.
Ce-l împinge la asta.

Mi-ar plăcea ca

…vreun distins ONG să deschiză o conferință despre imensa noastră (te pomenești că e doar a mea?!) dorință de a fi băgați în seamă.
De a fi stimați.
Apreciați.

Lăudați.

Cum, aiasta e deja poarta iadului?
Mai exact a vorbi pe față despre așa crunte și eterne lipsuri existențiale?

Mie unuia.

Mi s-a părut.
De rîs și de plîns.

Pe un hol de unitate spitalicească aflîndu-mă,
Și un televizor spunîndu-și-le pe-ale lui, undeva în preajmă.

Ni se arată, la acea cutie magică, despre avatarurile unor conaționali în Sicilia. Unde lucrează, mai exact sînt exploatați la greu pe terenurile agricole ale unor mafioți.
Dînșii, *gli romeni*, fiind veniți acolo de bunăvoie și tot așa continuînd să rămînă (poveștile contrare din relatare lăsîndu-le pentru alții...).

Reportajul se întinde, Cu păreri ale carabinierilor. Cu lețuri de trădători, de încălcători ai omertei.

N-am dat mare atenție sporovăielii.

Mă întrebam doar de ce nu se dus spre alte zări, acei conaționali. Am bănuit că-n acele zări e posibil să fi stat mai rău lucrurile.

Abia într-un tîrziu mi se abat ochiul, mintea spre denumirea emisiunii care – de vreo jumătate de ceas – tînguia necazurile mioriticilor exploatați în sud de Italie.

Îi spune „România, te iubesc!”.

.

Pot înțelege liniștit modul de funcționare al tuturor. Al celui care investește bani într-o televiziune. Al rromânului care stă – cu bolul de floricele aferent în poală – și tremură de tragedii în fața televizorului. Al emigrantului care le întoarce, omenește, și din condei...

Dar zău că sună haios.

Să-ți fugă cetățenii pînă la naiba în praznic, pe latifundii de mafioți chiar, iar matale să te fălești că ești iubită și că iubești...

Asta e. Supraviețuiește fiecare cum poate...

O cronologie interesantă

…despre monarhia românească, oferită de ziarul „Adevărul”.

Dincolo de aceasta, m-a amuzat binișor privirea absolut umană pe care o aruncă prelatul din imagine principesei. Pot intui și cum ar decurge o întîlnire intimă între cei doi (dacă, prin absurd, s-ar ajunge la așa ceva)...

.

Văd pe aici numele unei doamne

… care-și considera mama o sfîntă.

Chestia cu sfințenia. Și alte vorbe mari…

Pe de o parte.
Dacă nu cazi lat ce frumoase haine are împăratul, zice lumea că matale ești într-o ureche. Și rău ce nu s-a pomenit.
Totodată.
Am sentimentul că *Instituția vorbei mari* se clădește pe doi piloni: supunerea față de Autoritate (părinte, Stat – care promovează și ele așa ceva, din *n* motive), respectiv plăcerea/nevoia acută de a te înfășura în povești frumoase.
.
Doi.
Cînd cineva își categorisește mama, tatăl șamd drept sfînt.
Cred că înainte de toate era dorința acelui adult de a fi tratat astfel.

Ca idee de sfințenie umană.
Cred că mai iute – eu, al lui Ordean – pot ajunge la ideea că Dumnezeu există, decît a sfințeniei vreunui om.
Pentru că nu se poate.
E împotriva funcționării noastre. Și a aritmeticii, în ultimă instanță.

Bon. Și revenind..
Acceptînd că mama e o sfîntă (bănui că a 'interiorizat' bone chestia cu pricina, altfel îi ghicea 'sfînta' în ochi ce și cum, și să te fii... bătaie sfîntă).
Fiica avea (are?) nevoie de apă de un debușeu al acelei stări-minciună. Din ce o simt, nu îndreaptă acel glonț spre sine.
Rămîne deci exteriorul.
Acolo, nu stau prea mulți să te descarci pre dînșii.
Treaba asta e posibil însă în familie. Unde subiectul descărcării nu poate fugi.
Fie el om sau animal de companie.

Nu-mi pleacă ochii de la o poză

…a familiei regale...
(Cred că nu contează anul în care a fost luată, imaginea...).
Ochii monarhului sînt dramatici, dacă nu tragici... Pfuuu, cît va fi în spatele lor...

În răstimp, regina Ana nu are vreo treabă cu sentimentele soțului.
Vreuna rezonanță, cum s-ar spune.
Ea e cu zîmbet 'de presă'...

FEREASCĂ SFÎNTUL a mă revolta în exces pe-aici.Tot ce se întîmplă e normal.
Aia îi mai lipsea regelui Mihai, vreo nevastă șubredă interioricește ca el...

PS
Io îmi permit să zic vorba de mai sus, cu șubrezenia! Pentru că și subsemnatul posedă, la greu.

PS2
Inevitabil, pot bănui că, în regalul menaj, soața va fi țipat nu arareori la dînsul.
E posibil să nu fi amestecat disprețul de tip Monica Lovinescu, pe cînd îl bășcălea pe dragul Virgil (iar acesta se făcea că plouă).

Despre așa ceva nu se scrie. Căci, între altele, am lua pita de la gură ridicătorilor de osanale.

Eterna și fascinanta fire umană...

La un post IV oarecare... (cred că privind niște mostre arheologice, nu am de ce să devin – și mai – mîndru că mă aflu român...).
O doamnă o ia scurt pe eternele griji bătrînești pentru tineret:

> *„Lasati discotecile si barurile, ele nu fac decat sa va distruga si ce mai aveti bun in voi. Acolo, la fata locului, se invata istoria. Acolo te incarci cu energia de care ai nevoie ca sa mergi mai departe...”*

.

Nu le-aș fi reținut – aceste mișcătoare și altruiste vorbe – dacă autoarea nu găsea potrivit să-și pună drept poză de profil un cadru cu dînsa plus un leu-jucărie, de la vreun spațiu preșcolăresc...

Facem și noi ce putem, pentru a sări cu bărcuța existențială peste valuri...

PS
Îmi place formularea „discotecile și barurile”. Care arată că subiectul nostru nici nu are idee, de fapt, care-l locurile de perdiției *ale Next Generation*...
.
PS
Mi-i (totuși) surprinzător cîtă agresivitate, cît... uman poate să conțină citatul de sus!
În paralel, am și-o lacrimă pentru doamna noastră... Care a ajuns să creadă, cîndva, poveștile cu ''mai bun din noi', 'mers mai departe' șcl – fie asta și pentru a servi propria agresivitate, propria supraviețuire...

Ca apele unui rîu de munte

Pe bolovanii albiei.
Așa văd cum decurse o discuție recentă...

De la ideea de Italie, o bună prietenă își aduce aminte că a acolo a fost *iubită și stimată.*
(la întrebarea-mi, mă asigură că și ea a oferit așa ceva, în schimb).

Mă las aici nițel pe spatele scaunului de birou și caut a-mi închipui cum e cu a fi iubit, a fi stimat.
Nu prea-mi iese (s-ar putea să nu iasă nici multor care se laudă cu așa ceva – nu e cazul prietenei, pe ea o cred!)..

La care, precum unda rîului de care pomeneam, fuge mine ala o chestie.

Pe care un umblător prin suflet personal o poate îndrăzni...

Pînă să văd de iubire și stimă de afară, parc-aș fi conștient că eu însumi nu mă înghesui să mă nutresc cu așa ceva. Cu stimă și respect, adică.

Uf.
Oftez nu neapărat pen' c-aș fi un nemernic (ce nu merită amor), ci mirosind că realitatea e nițel mai diversă decît șede prin clișeele de simțit bine.
Nici gînd de vreun roz, mai exact unul din două dimensiuni.
Presupunînd că există tridimensionalul, cred c-ale sufletului se duc și dincolo de el...
.
Mai exact, poate omul avea părere proastă de sine, dar să iubească. Atîta doar că iubitul arată nițel diferit de-ăl clamat prin reviste, prin posturi net...
E amestecat cu altele, iar în același timp el însuși e diferit de povestea cu fluturii în stomac.

În ziua a șaptea

Sau cînd a făcut Dumnezeu omul.
I-a dat acestuia și părtinirea.
Subiectivismul.
Ca să-i fie bine.

> *”Muncea, era mecanic, dar se afla pe locul 303 din 358 în lista de priorităţi a Primăriei Cluj-Napoca pentru acordarea de locuinţe. Putea să fie şi pe locul +∞ că tot atunci îi venea rândul fiindcă în dreptul său scria NEELIGIBIL. Clujenii l-au trimis apoi la groapa de gunoi de la Pata Rât. V-aţi fi aşteptat să trăiască toată viaţa acolo?*
> *Pata Rât este una din acele dezolante de la marginea marilor oraşe, gropi de gunoi unde marginalizaţii soartei trăiesc printre animale scotocind printre rămăşiţele netrebuincioase altora. În 2010, mai multe familii de romi care locuiau în locuinţe din zona Coastei, în Cluj-Napoca, au fost mutate forţat în această zonă, în module de 18 mp pentru fiecare familie, să vieţuiască printre haite de câini, fum de gunoaie, praf şi mirosuri îngrozitoare.”*

PS
Mă uit, ca ins care mai învață ceva. Chipul autorului articolului, pomenit aici, mimează frumos obiectivitatea. Ba și înțelepciunea.

Probabil constatarea, în esența-i

… este mai veche de 1990.

Cînd exista o vorbă, nici nu contează dacă lansatorii posedau pete sau ba:

> *„Cine este fesenist, ori e prost, ori securist!”.*

Cam la fel gîndesc acum, privind zisa unui site oarecare:

> *„Uitaţi-vă acum pe hartă şi vedeţi cum România este o ţară tot mai izolată, pierzând pe zi ce trece, încrederea cu vecinii săi. Se intoarce anul 1940?”*

Adică băieții aceia sînt montați de careva exterior, ori – pentru a obține accesări – se află în stare de orice?

Opinia mea, privind postul (mai exact restul său) de aici, înclină spre prima variantă...

Aveam o părere mai bună

…despre umoristul Daniel Buzdugan..

Presupunînd că apelul este realmente al lui, trimiterea la categoria neam-prost mi-i inevitabilă.

Teoretic nu pricep de ce e nevoia să te urmeze cît mai multă lume (dacă nu chiar toată), în ideile tale. Nu poți supraviețui cu ideea că o parte e altfel?

Pe de altă parte, domnule Buzdugan, dai la greu cu Adevărul – dar dumneata îl calci primul în picioare.

Iar cu încercarea de prostire, ești greu de egalat!

> *„Sunt pentru predarea religiei in scoala! Religia inseamna iubire, adevar, bunatate! Este doar o ora pe saptamana printre alte zeci de ore petrecute pe tentantele calculatoare, smartphon-uri sau tablete! Religia ne invata ca nu despre cola este vorba in perioada Craciunului. Copilul invata de mic despre Dumnezeu, ceea ce îi va da o stare de siguranță și de speranță. Dumnezeu este lumina și adevărul si viitorul adult va ști că cineva acolo îl iubește și îl protejează în ciuda tuturor lucrurilor neplăcute pe care le îndură.*
> *Copilul va creste cu frică de Dumnezeu si asta nu-i deloc rău, pentru că astfel viitorul adult va fi mai cumpatat și mai atent la toate acțiunile pe care le va întreprinde.*
> *Religia ne invata ca viata noastra nu se sfarseste aici pe pamant, asa cum s-a demonstrat si stiintific.*
> *Religia face parte din strucura si cultura noastră noastra nationala.*
> *Religia il va invata pe viitorul adult sa nu intre in depresie, sa nu se sinucida, sa nu o ia pe cai gresite, sa respinga avortul si sa intinda o mana de ajutor aproapelui sau.*
> *Religia instiga la bunătate și te face să te gândești de două ori înainte să comiți o nedreptate sau o răutate.*

Apropo de ce-i veni...

... unui Daniel Buzdugan să pledeze pentru ora de religie...

Și aterizînd inevitabil la depozitul măștilor umane (adică ale tuturor...).

Umoriștii sînt deseori, și dincolo de toate, niște tipi triști și destul de răniți prin adîncuri.

Asta, din simplul motiv că și-au antrenant acea glandă, a făcutului pe alții să rudă, în prima parte a vieții lor.

Cînd un nene trist sau tanti la fel din preajmă trebuie în veselit într-un fel.

Chiar dacă nu ar fi așa, tot scremîndu-te să creezi haz (în primul rînd în tine, ca să ai ce transmite), ajungi curînd să ai probleme cu manifestarea sentimentului opus – tristețea, descurajarea șamd.

Coroborînd cele de mai sus, e posibil să te ia dorul unei regresii la vîrsta cînd lucrurile vor fi șezut, pasămite, mai bine pentru tine.

Oooo, copilăria...

PS

Nu mă jenez grozav de-asemenea divagații.

O fi un procent oarecare de nepotrivite, de ne-nimerite, dar tot rămîne ceva din categoria mititelului prețios din covată.

Și care iese de acolo spălat. Eventual mai puternic

Deci, alde Chevron pleacă

E vorba de comoania occidentală care prospecta după surse de energie, prin Moldova mai ales.

Chestia asta îmi aduce un pic aminte de o altă revoltă revoltă populară, fie și neorchestrată de ruși plus ONG-uri. E vorba de investiția proiectată acum două decenii de New Holland, la „Semănătoarea”. Cînd sindicatele au zis un ”Nuuuu...!” hotărît și prelung.

Cum, nu știți cine a fost „Semănătoarea”?

Păi.
Dacă acei sindicaliști își 'vindeau țara', existau șanse să vă referiți despre ea la timpul prezent.
Cam ca despre „Dacia”, cea vîndută imperialiștilor de la Renault.

Dl Crin Antonescu:

„Mă retrag din politică. Există multă mizerie, agresivitate, incultură...”

O singură mirare aș avea aici...
Acestea nu existau și acum 25-20-10-5 ani, cînd simpaticul liberal mătura cu orice interlocutor pe jos?
Parcă da.

De aici, bănuiala că altele-l scot pe dl Antonescu în decor.
E posibil ca și dl Iohannis să-l intimideze mai mult decît am bănui, pe fondul unei posibile isprăviri de benzină existențială.

PS
Asta cu rezervorul existențial gol am pățit-o și alții.

Bănui c-ați auzit de acea nesuferită

…(doar atît??) specie, numită cîrcotași...
De acei văzători de toate-în-negru (mai ales la alții, se înțelege).

Care n-au mamă, n-au tată, se dau la oricine le iese în drum – dacă e mai îngust în umeri, cu atît mai bine...
Nici pe distinsul președinte al țării nu-l cruță.
Ce oameni!

Acei gemeni dizolvanți ai societății spun, despre dl Iohannis, că ceva nu-i a bună cu stilul său,,,
Că Excelența sa este un tip onest (chit că multe alei prin iad s-au pavat cu așa ceva...), tenace, dar că rigiditatea-i nu e o chestie de ajuns departe. Eventual se urmează Drumul lui Ieremia.

Partea proastă-i că rigiditatea are chef mare să se întovărășească, de pildă (pe lîngă inerenta ne-elasticitate la ce aduce viața imprevizibil) cu inteligența-de-tip-mediocru.

Cîrcotașii cu pricina au tupeul să aducă în sprijinul argumentației lor și chestia numită instinct. În baza unui așa hilar parteneriat, dînșii susțin, cu maxim tupeu, că dl Iohannis are ceva șanse să termine mai prost decît predecesorii, inclusiv acel Băsescu, care a omenit cu atîtea subiecte postul TV Antena 3...

L-am trimis însă pe-acel sinistru cîrcotaș la plimbare, ba și-am de gând a trimite mesaj noului director al SRI să nu scape din vedere asemenea zvoneri! Care, în asemenea vremi de restriște (v. Ukraina) încurcă progresul multilateral al Romîniei.
Pardon, României!

PS

> *„Treptat, România devine model și inspirație pentru alte țări în ceea ce privește lupta împotriva corupției. Am constatat acest lucru cu prilejul recentei vizite la București a președintelui Bulgariei, Rosen Plevneliev. Mâine voi participa la prezentarea bilanțului DNA și voi sublinia din nou că trebuie să depășim definitiv situațiile în care Parlamentul se opune anchetării membrilor săi. Sper ca partidele politice să-și respecte angajamentul asumat public de a face mai simple și mai transparente procedurile parlamentare care privesc cererile justiției.”*

Eternele aparențe

> *„Un elev eminent din Focşani îl acuză pe ministrului Educaţiei că vrea să transforme şcolile în puşcării: «Nu puteţi închide elevii ca pe nişte vite în staul»…” (*să presupunem că mesajul nu e dres la greu în redacția „Adevărului”.)

Văd că-i o modă a mesajelor de mare iritare. Îndeobște veneau dinspre conaționalii ajunși în vest și supărați pe cum s-a votat la prezidențiale.
Molima pare să se întindă.

În spate, pare să se afle omenească dorință de afirmare.
Fără de care, în tina mediocrului diurne, ne aflăm precum găinile sugușate.

Pentru așa mesaje, îmi permit să afirm (ca unul care a bătătorit acel drum, doar l-o băga careva în seamă) că există o schemă: te dai revoltat de ceva, în paralel luîndu-ți de aliați morala, dorința de bine al țării și alte cîteva surate.
Bașca prezentarea unilaterală, plus exagerarea de rigoare. Și în folosul tău, se înțelege...

Cît privește povestea cu eminența.
Bănui că existe întinse plaje umane care pică jos, de extaz, la așa vorbă... *Eminent*... (era să zic 'eminenke'...)
Partea proastă, la tipii și tipele ce rup cartea, este că naturelul lor li-i ignorat la greu, de către tutori, dar și de către posesorul acelui natural... Unii se pleoștesc, alții visează c-o să iasă din micul balamuc urcînd tot mai sus.
.
Deduc de-aici că omul nostru, dincolo de eminența sa, miroase că posedă șanse umane, sufletești cam zero, dacă isprăvește șef de promoție facultatea cutare.
Prin urmare se lansează pe cîmpul gazetăriei (căci, cam cu asta avem de-a face... Dacă acest mesaj are succes, urmează al doilea, apoi vreo rubrică pe undeva, iar inevitabila carieră politică – atît de hulită! – nu-i departe..

PS
După opinia mea, subcategoria umană tip Coriolan Drăgănescu este eternă.
Imaginați-vă că ditai miniștri ai Educației se vor fi ofuscat și ei, în tinerețe, de sinistrele personaje ce țineau ocupate jilțurile calde...

Un ziar cu mari pretenții

…de seriozitate informează:

> *„Părintele Gherontie Puiu, duhovnicul vegheat întreaga viaţă de Maica Domnului. Ascuns zece ani într-o peşteră, de comunişti, a ridicat Mănăstirea Caraiman”*

.

Că povestea monahului în chestiune e una cusută cu odgon alb, am mai avut ocazia să argumentez.

Dar, observîndu-i privirea din poza alăturată, mă întreb brusc de-o chestie.

Și vă propun următorul exercițiu de imaginație.

Dacă dați nas în nas cu maica Domnului (înțeleg că de Mahomed nu e voie...), ori personaje similare, mai sînteți apoi aceiași oameni?

Idem, presupunînd că dumneaei vă păzește din înalturi.

Pesemne că mă aflu eu om prea simplu, dar – de la o așa întîlnire – cred că mi s-a terminat cu omul normal...

Hai să discutăm serios: ești în contact – la așa fericire – cu un univers pot spune la pătrat. Toată chestia asta nesfîrșită pe care o avem de-asupra capului capătă încă una, animată pe față de personajele divine.

Să nu-mi spui c-o să-ți mai ardă de acareturi monahale, în frumoasa poiană pe care ți-o pune la dispoziție primăria din Bușteni!...

.

PS

Îmi mențin părerea: cele mai mari ticăloșii se fac în numele Domnului. *Amin.*

Părintele Eugen Tănăsescu și-a greșit cariera.

Ia uitați cum începe un articol:

> *„Trăim într-o lume care pare că şi-a pierdut busola. Nedreptatea, minciuna, hoţia, haosul, deciziile aiuritoare şi alte rele sunt aproape pretutindeni...”*

…Să-mi arate și mie, prea sfinția sa, cînd avut-a omenirea busolă?!

În continuare, bănuind că am purces a-l urma (ca pe unul care ne va scoate din nasoalele citate), începe să și le turuie. Totul, lipsit de minima îndoială că realitatea poate să diferede grăitele dînsului...

PS
Îmi plac grozav rugăciunile.
Și pentru pasaje ca acesta:
„Doamne, Împărate /.../ binecuvântat eşti în vecii vecilor...”
.
Nu știu la ce stă El, ditai ființa atoatecreatoare, la cuvintele mele bune. O fi și el în pană de vorbe bine, ciugulind de la cine apucă:?
Apoi, e adorabilă afirmația c-o să fie binecuvîntat în vecii vecilor. Aici, coborînd la o cheie creștină, trufia e la mare preț. Matale, cîntărețul citat, avînd forță să aranjezi, să 'antamezi' viitorul...

La mintea-mi 'a limitată,

… nu pricep o chestie.

> *„Trăim într-o lume care pare că şi-a pierdut busola. Nedreptatea, minciuna, hoţia, haosul, deciziile aiuritoare şi alte rele sunt aproape pretutindeni...”*

Mult cîntatul Dumnezeu gestionează în vreun fel lumea asta, unde colcăie cele pomenite mai sus de un slujitor al său? Ori se ocupă exclusiv de fabricat justificări?

De pildă, cum că Diavolu e de vină.
Cît și noi, muritorii, pentru că nu facem aia sau aia (motivele-s depozitate într-o jumătate a Bibliotecii Congresului).

Înțeleg că existența vine cu temerile, cu groazele ei. Dar ca să mă arunc în brațele oricărui fals salvator care-mi este fluturat pe la nas, mi-i parcă mult...

PS
La vreun 1980, omenirea avea mai multă busolă? Ce șarlatani!

PS2
Ziceți că la așa scrise o s-o sfîrșesc rău?
Mulțumesc, ziceți-mi ceva nou!

Subtilități.

Despre Sf. Valentine și a sa Day.
Părerea cuiva:

> *„Cand e vorba de «importuri», suntem cei mai tari..”*

.

Cred că punem lucrurile un pic greșit.

Tari ori netari în importuri, am simțit nevoia să luăm de-acolo pentru că un lucru ori altul de-acolo ne-au prins bine..

În răstimp, din interiorul dragii noastre țări au existat propuneri total neinteresante sau inexistente (cazul brusc ivitului Dragobete, după ivirea concurentului occidental).

Nu știu cum e cu firea ortodoxă, respectiv mioritică, dar nu pare să le fi fost țel principal o viață mai destinsă, mai veselă a credinciosului...

Mi se sperie un pic gîndul...

Avem niște distinși religioși români, care la un 1990 meditează la înființarea unei mînăstiri în Bușteni.

(Cum e cu dorința BOR de a se întinde cît mai mult prin țară, la acel moment, e de cercetat cu alt prilej).

Lăcașurile de genul ăsta au nevoie de un mit fondator.

Adică o mare minciună.

E chestie de aritmetică. Dacă vii cu o felie de realitate-și-atît, nu mai cade domnul creștin pe spate.

Ca atare, se purcede la invențiuni.

Cea de la Bușteni arată așa:

> *„Părintele Gherontie Puiu, duhovnicul vegheat întreaga viaţă de Maica Domnului. Ascuns zece ani într-o peşteră, de comunişti, a ridicat Mănăstirea Caraiman...”*

În primul rînd, a stat el în acea grotă cum am stat eu.

Adică deloc.

I-am demontat aste miciunele cu alt prilej.

Acum mă uit la povestea c-a șezut ascuns de comuniști.

Și asta e de spus la copii mici. Că le era tare greu, tovarășilor, să afle de existența lui și să-l înhațe, dacă îi purtau realmente pică!...

Bon.

Interesant este aici că mai marii Bisericii n-au vreo tresărire la așa neadevăruri. Și pot paria că nu-s deloc prostuți – ca orice om ajuns spre piscurile sociale, religioase sau ba.

Pe de altă parte, există o mare masă care nu are vreo treabă cu a verifica ce-i este pus sub nas. Le zice tata Gherontie că ședea la taclale cu sfinți de frunte, dînsa ia de bune. Eventual îi și face curat aceluia în chilie (bănui că *locatul* nu va spune ba).

PS
Apropo de neîncurcatul prelaților în adevăruri.
Mînăstirea le e pe muntele Jepii mici, la exact la dreapta geografică a Văii Jepilor..
Nu pe muntele Caraiman.
Dar au zis dînșii să preia, din scurt condei, ceva din faima vecinului.

Totuși.

Despre un ins oarecare, Parchetul spune:

> *„În cauză există suspiciunea rezonabilă că în perioada de 19.02 – 20.02.2015, suspectul M.A.L şi-a abuzat sexual fiica minoră în vârstă de 1 an şi 10 luni, ocazie cu care a realizat şi imagini cu caracter pornografic pe care ulterior le-a postat în mediul virtual...”*

.
Gazetari – onești cît încape – iau chestia pe nemestecate.
Ba cer și marea cu sarea pentru acel părinte, între ele castrarea chimică.
.
Înțeleg.
Că simțim nevoia a sări la beregata cuiva care încalcă ceea ce noi n-avem curajul (nu-i vorba neapărat de erotice blamate).
Dar nițică prudenție la afirmații, la meditațiuni poatele nu strică...

*

E interesant, tot aici, că e bine să te dai revoltat și matale, ca să nu creadă lumea că posezi demonul abuzului în chestiune...
După cum, să nu te pună dracul a solicita poze, ca dovadă a ziselor de mai la deal..

Haioasă e viața!

> *”Revoltați-vă pentru că așa zicem noi!... Poze nu vă arătăm! Cum poate să-ți treacă prin cap așa ceva, să te uiți la... Nici nu pot să descriu măgăria!! Nu ți-e rușine??”*
> *„Aha, deci mă îngrozesc, dar de fapt nici să nu știu dă ce...?”*

Legat de ce spune

…un distins facebook-ist...

> *„Mi-e scârbă de tot ce se întâmplă în politica românească...”*

.
Mă uitam azi prin piață, la oameni.
Altminteri, fiecare navigînd prin viață după cum îi pică destinul în scăfîrlie.

Păi.
Și dînd credit instinctului.
Nu mi s-a părut că vreunul din semenii mei are vreo treabă cu vorbele mari, de prin gazete, parlament ales și aule universitare.
Sînt din alte lumi.
Cu toții sîntem din alte lumi, decît poveștile.

Aici, chiar așa întocmi (ca orice leneș, într-o viață viitoare) un doctorat: „De la Adam încoace, despre planuri mărețe, și cît ajunseră ele realitate". Bănui că rezultatul ar consta în vorba: „Un piiic mai mult decît praful de pe tobă..."

Nu spun astea ca să indispun neapărat pe cineva.
Dar, uitîndu-mă în jur în acea piață (a Sudului, din București) asta am simțit, în ticăloșia me.

După cum.
Privind distinșii rurali, tot de acolo.
Meditam în cît timp se vor civiliza cît de cît (putem stabili împreună reperele acestui proces, că nu ne doare mintea...).
Eu unul nu-i văd să iasă curînd din al lor *savoir-faire*. Iar asta nu pentru că-s limitați, ticăloși și alte alea.
Ci pur și simplu complexa lor ecuație nu poate da alt rezultat.

PS
Că veni vorba.
Un polițist tînăr, ieșit pe poarta unui minigaraj interior al pieții, șuieră aparte spre un vînzător ambulant, bănui că total în neregulă: „Bă...", și-i face semn să-l urmeze în „borcanul" său...
Departe de mine a strîmba din nas aici! Pur și simplu doar așa se poate comunica, așa te poți face ascultat ca Autoritate, acolo...)

Ministerul apărării naționale.

Între preocupațiunile venerabilei instituții, se află și grija să nu-i dispară obiectul muncii.
Adicătele compatrioții ori/și țara.

Pentru asta, ne îndeamnă cu multă căldură. Să ne iubim românește. De Dragobete.

> *"Dragobetele – Sărbătoarea iubirii la români!*
> *Cel mai frumos dar pe care putem să-l oferim celor dragi este iubirea noastră!*
> *Ce poate fi iubirea? O infinitate de trăiri și sentimente unice în felul lor.*
> *Să încercăm astăzi, de ziua iubirii, să mulțumim persoanelor dragi pentru că ne-au lăsat să le iubim și pentru că au ales să ne iubească!"*

Subînțeleg de-aici să ne ferim ochii – de frumosul Saint Valentine – precum de meduză, căci una două se familiarizează românul cu atmosfera altora locuri, iar saltul ulterior îi va fi mai ușor... Iar aici, sub Carpați și vorba unui banc, o să rămînă cam nimeni...

Înclin să cred, de aici, că și dumneai – Instituției militare – îi țîțîie un pic fundul, poveștile cu România eternă ținînd probabil de cenacluri și simpozioane.

Dincolo de parti-prisul (de înțeles, poate) al militarilor.
Cum o fi aia *să te iubești românește*?
Cu cocarda la tîmplă?
Așteptăm la un mic îndrumar.
.
Apropo de ziua Îndrăgostiților, români ori mondiali.
Eu prefer tot anul... E ca la Ziua femeii. 364 de zile din an urmînd să te uiți strîmb la ea, la Evă.

PS
Bancul cu pricina, din anii veseli ai comunismului... Ceaușescu și premierul Ion Gheorghe Maurer, despre eventualitatea deschiderii granițelor.
„Cred că, astfel, vom rămîne doar noi doi...”
„Ba pardon! Rămîi doar tu, Nicule, că și eu plec!!”

Am răsfoit azi niște pagini

…din opul lui Șerban Cioculescu, „Caragialiana”.

Mărturisesc faptul că, deși om bătrîn, nu am citit vreo 'Viață a lui Mihai Eminescu'. În paralel, nici nu m-am îmbătat vreodată cu apă că este ori fu vreun seamăn sfînt, pe lumea asta...
Ce-i drept, la cîte elogii ale fanilor Eminescu am întîlnit, atitudinea mai mult decît rezervată a lui Ș Cioculescu m-a surprins... Plăcut.

Unde voi pentru ca să ajung?
La faptul c-ăi care au nevoie de mitul 'Poetului național', dincolo de gogoșile și părtinirea lor, se află tipi foarte iute în sus săritorii – dacă nu te execuți cum vor ei.
În vreme ce vreun lecturator de „Caragialiana” și similar nu are treabă că vreun seamăn posedă alte puncte de vedere.

Lumea cade pe spate

…la ideea de patriotism, dar eu nu mă împac prea tare cu dînsa.

Știți de ce?

Pentru că, pînă pe la 1989, te rupea distinsul Stat – prin vajnicele sale mădulare – dacă nu țipai din toți bojocii, că cît îți iubești matale țara...

Zic asta după ce mi-au căzut ochii pe-o întîmpinare făcută de învățător domnitorului Al I Cuza, cam la 1860 și ajuns în clasa unde mititel elev era și unul Caragiale:

> *„Rog pe Dumnezeu să Te ție sănătos și voinic pentru fericirea poporului românesc. Mintea, brațele, sîngele nostru și al acestor copii sînt de-acum închinate Neamului Român, Patriei Române, Domnului Român, Măriei Tale!”.*

Să întrebe d profesor Drăgoșescu, respectiv alte celule statale dacă 'subiecții' au și ghes să-și dea sîngele – ioc!

Să te ții omor, dacă se scrîntea subit vreun copchil și-ntreba mieros: „Da' cu ce ocazie...?”.

Probabil că refulau (vorba lui tata Freud) de cînd se născteau, așa veleități...

Mai rău ca oile!

Barim pe-alea le taie și gata – nu le cere nimeni să și declame, apoi să-o-ntindă eventual în tranșee!

Două probleme.

O noua viata
Roaga-te la Dumnezeu sa-ti dea sanatate, caci daca ai sanatate,cu timpul le faci pe toate !
O seara binecuvantata!
imikimi.com

Pînă să ți-o dea Preaînaltul, e bine să ți-o cultivi – e vorba de sănătate...

Apoi.

Vine o vîrstă nici ăl de Sus nu te mai descurcă...

Cum, despre acea epocă nu se vorbește? Căci sperie al naibii?

PS

Nu pricep ceva...

Eu simt că autorul acestei imagini nu le prea are cu beteșugurile... Dacă realmente-l durea ceva, nu-i mai ardea de atari creații, ba nici de cerut de Sus – se văicărea și-atît.

Bănui că o preluare a unei idei din copilărie... Cînd vreun adult din preajmă, întîmplător ipohondru, se deschidea la față de așa urări. Și avea de cîștigat inclusiv pușiul, scăpat nițel de angoasa adultului...

Iar acum, copilul ajuns adult apasă aceeași pedală. Bănui că i se par a sosi momente precum cele de altădată.

Cam așa-mi pare, geneza tărășeniei...

Îmi fac ordine în niște texte.

Și dau de următoarele:

> *”„De aceea, intenţia de a scoate din trunchiul comun al învăţământului românesc predarea religiei este „un atentat“ la fiinţa noastră naţională, la credinţa neamului nostru românesc, este o ofensă a maiestăţii divine. Credinţa creştină a fost trăită şi mărturisită înaintea păgânilor şi de copii, cu preţul vieţii lor, începând cu primele veacuri creştine şi până astăzi, aşa cum a fost în timpul regimului comunist-ateu”*

.

Sună nemaipomenit..

Dar am căpătat deformațiune.

Ce ascund asemenea formulări?

Păi, un interes deloc neprihănit, ba aș putea spune la antipodul acelor panglici.

Cît și teamă a Cațavencului nostru cel cu patrafir, a instituției care îl cuprinde (și încurajează) – că ar putea pierde niște 'posesii' tare plăcute, utile, suitoare la fruntea societății..

Ce-ar putea avea de pierdut vreun om simplu, deranjat pe aceeași direcție.

1. I s-ar cere să se adapteze la un ceva nou – chestie percepută drept devastatoare.

2 . Nu ar mai fi un protejat al Domnului, ci un 'ceva', într-o poziție sufletească îngrozitoare.

Nu-ș' ce-mi vine

… să privesc spre deputatul Remus Cernea.

Are aceeași nesociabilitate politică precum Klaus Iohannis.

Cum mă alfu om, mă cuprind paralele spre vreo sosire cîndva – a ecologistului de-acum – la Cotroceni. Bineînțeles, veți rîde nițel (ziceți că mult-de-tot?) la așa idee. Dar.

Nu știi niciodată cum binevoiește 'oceanul' să preumble corabia vreunei țări.

După cum, despre oportunismul majorității s-au scris probabil mii de tomuri.

Se uita cineva la vreun Ghiță Dej, în anii 30? Ori mult înainte, de niște zavergii numiți Ion Brătianu sau C.A. Rosetti? Asta apropo de ce-aduce orologiul...

Nu fac aici statuie simpaticului vîrf de lance al modernizării. Doar m-amuz un pic de surprizele ce pot răsări în viață. Inclusiv a popoarelor.

Cred CĂ Tata de Sus-de-tot

a dat dispoziție departamentului Proiectare (Divină), ca omului să-i fie cuprinsă și o glandă aparte...

Aceea de a jongla cu vorbele mari.
Alea pe care nu le pricepem grozav – noi înșine cît și semenii din jur -. dar ne simțim al naibii de bine la susurul lor.

Cineva ne oferă o poză, cu un pîntec de viitoare mămică, unde se întrezărește forma piciorușului de făt.
Aici este alăturată mișcătoarea lămurire:

”Singura lovitură pe care femeia o primește cu demnitate”.

Dincolo de gluma că loviturile erotice ale soțului (cele generatoare de plod) au fost primită cu jenă.

Cum naiba vine demnitatea asta?
Iar în cazul de față?
Dacă e să mă iau după termenul, atitudinea în cauză, puștiul îți trage un picior, iar viitoarea mamă șede băț. Adică demnă.
.
Am sentimentul că aprecieri precum cele reproduse vin de la persoane care nu au avut de-a face cu viața. O mamă, ori se bucură de acel picioruș, ori se strîmbă (mult ori puțin) de durere. Dar să aibă, (singură) reacție, a sta demnă...

În spatele afirmații de așa tip e posibil să stea groaza că nu părem celorlalți suficient de...
De poeți. De atenți la marile probleme ale existențialului. Șamd.
În mediile de unde vin asemenea filozofi, pare să nu fie sarcină ușoară, ideea de mai prostuț al satului...

Apropo de loviturile de care

…se plîng unii că le primesc femeile.
(Nu acelea ale feților din burtici...).

Cam uităm un amănunt mic.
Acele pălituri vin îndeobște de la soțul ales cîndva de respectiva, respectiv (și simțitor mai rar) de la copiii educați de aceeași.

Nu știu dacă eu-s măgarul arătînd asta, ori neserios este cel de-mi arată obrazul pentru așa dezvăluiri...
Foarte interesant în asemenea împrejurări este că persoana feminină cîrpită nu arată vreun pic spre dînsa, dacă n-are vreo contribuție la situația creată. Nu, de vină e celălalt (iar de aici intervin cam totdeauna încercările de ducere cu prețul a asistenței).

Totodată, lipsește vreun deget îndreptat spre Cer, eventual cu zisa: „*Ce naiba, coane, nu puteai să faci și dumneata mai de... Doamne-ajută lumea asta?!”.*

Apropo de credință.

Îmi sare în minte o chestie.

Cînd își manifestă / deschide majoritarul relația cu Aceasta?
În viața diurnă, e ceva mai rar, dacă facem abstracție de cruciulițele de pe bordul conducătorilor auto (dar și astea, de fapt, îl scutesc să-I invoce mai des, mai fățiș ajutorul) .

Apare apoi cea mai interesantă postură. Aceea curprinzînd vorba „Dă, Doamne...!”, cu varianta mai profană: „Poate dă Dumnezeu...!”.

Privind spre alte zone – de data asta temporale – ale vieții, din ce-s eu informat, ajunși pe pat de spital, oamenii nu se înghesuie tare mult la gînduri spre Dumnezeu, la invocări ale acestuia. Probabil, și dintr-un motiv simplu.
La vremea cînd ai sădit în tine ideea de Dumnezeu, erai un anumit gen uman. Mai exact în deplină putere. Cînd o iei razna cu sănătatea, deja se schimbă regula de trei simplă.
După cum, groaza *Apropierii* e posibil să-ți taie din vechile credințe cu eternitatea și raiul.

PS
Imediat sub ăst post, pe wall-ul subsemnatului, apare un material de la editura Humanitas.
Între noi fie vorba, voi vedea eu volum publicat acolo cînd îmi voi descrie ceafa, în lipsă de oglindă.
Fără îndoială nu-s suficient de *umanist* (iar la editat glumele cu nea Mărin nu mă pricep...).

Au!
N-am căutat definiția de enciclopedie a umanismului, dar pot paria că e vorba de o prezentare edulcorată a domeniului, a umanului (să-i spun) brut...

Omenescul.

Este inclusiv dorința de a lua cît mai mult de la celălalt, pentru a-ți fi matale mai bine.

Pe vremuri, treaba asta se făcea scurt. Cu bîta. Acum nu mai merge. Prin urmare agresivitatea de neam prost a trecut sub hlamida înșelăciunii verbale.

Lăsăm pe altădată ce le vine unor inși precum Manuela Hărăbor ori Dorel Vișan să se dea în spectacol.
Le privesc doar gesturile (presupunem că nu le-au băgat realizatorii media, de-acolo, una sau alta 'din burtă').

> *„Ora de religie ar trebui să se numească ora de iubire...”*

De ce n-or fi numit-o așa, nu ne spun. Bănui că pentru a nu împinge curcile la rîs.

Dacă tot fură, acele ore, de iubire nedeclarată – de ce nu i se observă fructele, între oamenii pe care-i zărești pe stradă, la televizor, la comentarii pe net?

Dorel Vișan, care vrea să pară om serios, aruncă:

„Ora de religie este formarea rădăcinilor copilului în iubire”...

Ce moaș-sa or fi plantat părinții, pînă la vîrsta aia, nu ni se spune.
Etc. etc.
.
În practică.
Rămîne de cercetat ce-i apucă pe frați à la Vișan, Hărăbor și Sigartău să se înhame la așa ceva... (E drept c-aici poți stabili iute două categorii: naivi, respectiv șmecheri)

Iar dincolo de toate.
Cine are de pierdut, dacă lucrurile continuă pe făgașul nedorit (lor).

Cine.
Și cît.